

Dienasgrāmata

Quod sentimus loquamur,
quod loquimur sentiamus!

VEcordia

Izvilums L-KIRKE

Atvērts: 2007.12.10 04:50
Slēgts: 2008.01.29 14:08
Versija: 2017.04.08 13:46

ISBN 9984-9395-5-3

Dienasgrāmata «VECORDIA»

© Valdis Egle, 2017

ISBN

Kirke Ajsala. «Zelta Zivtiņa»

© Kirke Ajsala, 2003

Kirke sniedz kausu Odisejam
Džona Votterhauza glezna

Kirke Ajsala

ZELTA ZIVTIŅA

Teletristisks uzskates līdzeklis mārketingā

Impositum

Grīziņkalns 2017

Talis hominis fuit oratio,
qualis vita

Izdevēja priekšvārds

Kirke Ajsala bija viena no manām lasītājām. Savu romānu «Zelta Zivtiņa» viņa atdeva man, lai es to publicētu kādā no saviem izdevumiem, un toreiz es to šajā nolūkā viegli izrediģēju. Tajā laikā, kad romāns tapa, Einars Repše bija Latvijas ministru prezidents, Vaira Vīķe-Freiberga – valsts prezidente, bet Ingrīda Ūdre – Saeimas priekšsēdētāja. Toreiz man tā arī neizdevās romānu publicēt, un tikai tagad ir parādījusies tāda iespēja. Tā nu es izdodu šo sacerējumu ar 4 gadu novēlošanos.

Valdis Egle

2007.gada 12.decembrī

Zelta Zivtiņa

(Teletristisks uzskates līdzeklis mārketingā)

Pirmā daļa. Katrs sākums grūts

1.nodaļa

Tā bija visai parasta novakare. Einars sēdēja savā istabā pie datora un klikstināja kārtējo haltūriņu – vienu no tām, ar kuru palīdzību jaunais cilvēks pelnīja savu dienišķo iztiku, naudu lielākoties saņemdamas pēc tā saucamās aplokšņu sistēmas, kas, protams, cirta robiņus valsts sociālajā budžetā un samazināja paša censoņa gaidāmo pensiju. Bet vai nu kāds divdesmit sešu gadu vecumā domā par mūža nogales nodrošināšanu? Turklāt prātīgāk taču ir piekrist darbam par nelegālu algu nekā palikt vispār bez darba un bez jebkādas algas!

Tā jau mēs visi te pa laikam dzīvojam. Ja nu gluži ne visi, tad lielākā daļa gan. Daži jau nu noteikti. Un nebūt ne tie sliktākie. Protams, labākie arī ne. Ar labākajiem es te domāju apzinīgākos un valstiski domājošos. Tie principiāli atsakās no haltūrām un algām aploksnēs, tāpēc nereti mirst badā. Ne visi. Daži. Toties, ja nomirst, tad ar lepni paceltu galvu un cēlu apziņu, ka viņu pilsoņu pienākums pret valsti ir izpildīts. Līdz galam. Vai var būt kas vēl skaistāks?

Einars tāpat nebija valstiski domājošs pilsonis. Tas ir, zināmā mērā bija, bet ne visos aspektos. Šajā noteikti ne. Pats par sevi saprotams. Tāpēc viņš nedzīvoja slikti. Vismaz materiālajā ziņā ne. Nu nepavisam ne.

Tāpat viņš sēdēja pie datora un klikstināja kārtējo aploksnēs haltūriņu, veidodams uz ekrāna gan dažādas tabulas un diagrammas, gan veicdams sarežģītus aprēķinus un ierakstīdams to rezultātus attiecīgajās ailītēs, jo Einars bija gudrs puisis. Nudien gudrs. Ar augstāko izglītību un maģistra grādu. Jauns un talantīgs.

Lai gan – kas tur divdesmit sešu gadu vecumā vairs par puisī? Vīrietis. Jauns vīrietis. Pilnvērtīgs. Ar regulāriem un labiem ienākumiem.

Bet, ja mēs pašam Einaram pajautātu, par ko viņš sevi tur – par puisī vai par vīrieti –, tad Einaram laikam gan vairāk patiktu tikt turētā par puisī – galu galā taču vēl neprecējies un dzīvo kopā ar

vecākiem... Gan jau tas vīrieša gods nekur nepaliks! Kad nāks pāri trīsdesmitiem – Jēzus vecums un vēl vairāk, tad gan...

Vispār, ja esat ievērojuši, vīriešu dzimtes radījumam šis vecums starp divdesmit un trīsdesmit patiešām ir mulsinošs. Ja kāds vai – biežāk – kāda grib panākt, lai uzņemties paveikt kādu nepatīkamu pienākumu, jums saka: «Tu taču esi vīrietis!», toties, ja vēlas, lai jūs turētu muti, aizrāda: «Paklusē, puika!». Šai vecumā jauns vīrietis ir iekšēji nestabils, jo arī pats savās izjūtās svārstās starp vēl tepat vien esošajiem jaunekļa gadiem un nenovēršami draudošajiem trīsdesmit, kuri, protams, skan jau pārlietu nopietni, jo vēl pavisam nesen trīsdesmitgadīgie tev bija likušie neglābjami aizvēsturiski un garlaicīgi veči.

Tāpēc arī es patiešām nezinu, kā lai Einaru dēvē – par vīrieti vai par puisī. Ir jau vēl viens variants – jaunais cilvēks. Sievietes tā nemēdz uzrunāt. Tāpēc tas ir ļoti piemērots apzīmējums stiprā dzimuma pārstāvim jau no agras bērnības, kad to, protams, saka jokojot, līdz... bezmaz vai četrdesmit un pat piecdesmit gadu vecumam, ja vēlamies paglaimot... Ko?

Galu galā tas varbūt patiešām nav pārāk būtiski šim stāstam, jo, kā bieži saka televīzijas šovos, vīrietis paliek puika līdz pat sirmam vecumam. Tas tad arī izskaidro daudzas viņa izdarības visa mūža garumā. Ne tikai konkrēta šova konkrēti aplūkojama, bet jebkura vīrieša – gan atsevišķi ņemta, gan vērtējot viņus visus kopā. Līdz ar to ir skaidrs, ka Einaru, kad nesaucam vecāku dotajā vārdā, varam apzīmēt ar dažādiem vārdiem un vārdu salikumiem, ko arī darīsim atbilstoši situācijai un tīri literārajām vajadzībām.

Bet nu atrausimies uz brīdi no vīriešiem, jo ne jau tikai viņiem un ar viņiem ir problēmas. Pievērsīsimies tagad uz brīdi arī kādam sieviešu dzimtes radījumam, jo maz ticams, ka ar jauno cilvēku Einaru tuvākajā laikā kaut kas mūs interesējošs draud notikt. Ja kāds trešā gadu tūkstoša sākumā apsēžas pie datora, tad gandrīz vienmēr – uz ilgu laiku. Nez kā būs vēlāk?

* * *

Tikmēr citā istabiņā turpat netālu, aizvainojumā nikni pirkstus kodīdama, sēdēja Einara māsa Ieva. Viņa bija gandrīz sešus gadus jaunāka par brāli, tāpēc pelnīšanas laiks meitenei vēl nebija pienācis, un mēs viņu droši varam dēvēt par meiteni, nemocīdamies meklēt citus – piemērotākus apzīmējumus. Līdz piecdesmit gadu vecumam reti kura sieviete apvainosies, ja viņu nosauks par meiteni. Varbūt vienīgi tad, ja būsiet par viņu krietni jaunāks.

Bet nu turpināsim par Einara māsu meiteni Ievu, kurai pelnīšanas laiks vēl nebija pienācis. Tas ir, vecuma ziņā, protams, bija pienācis. Jau no astoņpadsmit gadiem cilvēks mierīgi var sākt strādāt un pats sevi uzturēt. Pat agrāk. Daudzi tā arī dara. Tie, kuriem dažādu iemeslu dēļ nav apstākļu vai vēlēšanās turpināt izglītošanos augstākajās mācību iestādēs.

Bet Ieva nebija no tiem. Viņai bija gan apstākļi, gan vēlēšanās. Tāpēc meitene vēl nestrādāja un līdz ar to arī nepelnīja. Ieva studēja. Lai pēc augstskolas beigšanas dabūtu labi apmaksātu darbu un dzīvotu ne no viena neatkarīgas sievietes cienīgu dzīvi.

Pagaidām meitenei ar sievietes cienīgu dzīvi neveicās, jo nācās iztikt ar vecāku atmestajiem grašiem, kas bija aprēķināti tik precīzi, ka Ievai knapi pietika ceļam uz augstskolu (turp – atpakaļ) un pusdienām.

Ievas un Einara vecāki prata rēķināt. Tāpēc jau viņi bija spējuši uzbūvēt šo divstāvu mājiņu, kurā kopā ar abiem bērniem, veco bezšķirnes suni Kvekšķi, kurš skraidīja pa nelielo pagalmiņu un cītīgi rēja uz katru viņam nepazīstamu radījumu, un nesen iegādāto retas sugas – «Eiropas zilais» – kaķi Eiro, kurš savus saimniekus «neņēma galvā», bet vienalga tika lutināts un barots ar speciālām kaķu delikatesēm, aizvadīja laimīgus brieduma gadus. Par vecumdienām tās vēl nevarēja nosaukt.

Ieva nebija apmierināta ar vecāku rēķinātprasmi. Meitai būtu patīcis, ja tie viņu pabalstītu nedaudz lielākā apmērā. Tad Ieva, apdomīgi tērējot, varētu kaut ko ietaupīt arī citām vajadzībām. Sabiedriskā transporta un augstskolas ēdnīcas pakalpojumi nav vienīgais, pēc kā alkst jaunas meitenes sirds. Bet vecāki to nesaprata. Varbūt vienkārši izlikās, ka nesaprot?

Protams, Ieva būtu varējusi pa brīvajiem brīžiem piestrādāt, lai tādējādi uzlabotu savas dzīves kvalitāti, un meitene to darītu, tikai neveicās ar darba meklējumiem. Un kāds tur brīnums pie pašreizējā augstā vispārējā bezdarba līmeņa? Absolūtā bezizeja. Vai ne?

Šobrīd Ieva kodīja nagus tāpēc, ka bija radušās problēmas ar apaviem. Meitenei nācās parādīties sabiedriskās vietās ar iepriekšējā gadā pirkta kurpēm kājās. Tagad! Kad drīz jau būs nākamais gads! Katrs taču redz, ka tas ir novecojis modelis! Pat trūcīgākās no kursa biedrenēm jau bija pamanījušās tikt pie kā laikmetīgāka. Vienīgi Ieva, kura nebūt nenāca no badā mirstošo ģimenes, vēl arvien bija spiesta staigāt ar šīm arhaiskajām tupelēm kājās.

Kad viņa ieminējās mātei, ka gribētu jaunas kurpes, tā izbolīja acis kā varde nārsta laikā. Ko tik visu Ievai nenācās uzklaustīt! Gan to, cik šīs kurpes vēl esot labas, cik elegantas, cik ļoti tās meitenei piestāvo, ka esot daudz nepieciešamākas lietas pārkamās un ka dzīšanās pēc modes neliecinot par augsti attīstītu intelektu.

Protams, mātes intelekts bija tā attīstīts, ka viņa pat gadus desmit droši vien spētu nostaigāt ar vieniem un tiem pašiem apaviem!

Bet Ievai bija kauns. Tāpēc viņa sēdēja aizvainota savā otrā stāva istabiņā, nikni kodīja nagus un meklēja izeju no šīs bezcerīgās situācijas.

* * *

Kad pie Einara istabas durvīm kāds pieklauvēja, jaunā vīrieša sejā nepakustējās ne vaibsts. Viņš mierīgi turpināja strādāt.

Tas nenozīmēja, ka Einars šo klauvējienu nebūtu sadzirdējis. Nē, viņš to dzirdēja lieliski, jo ar jaunā cilvēka ausīm viss bija labākajā kārtībā. Vēl vairāk – pēc klauvējiena viņš pat acumirkļi bija noteicis klauvētāju – savu jaunāko māsu Ievu – un nekādi nereaģēja tāpēc, ka zināja – Ieva ienāks jebkurā gadījumā – neatkarīgi no tā, aicinās viņš to ienākt vai palūgs vākties pie velna. Arī tad, ja viņš neatbildēs. Pat tad, ja viņa vispār šeit nebūs. Kāpēc tad velti dzesēt muti un tērēt vārdus?

Jāteic, ka Einars nesaprata, kāpēc Ievai vispār būtu jāklauvē, ja jau viņa tik un tā ienāks neatkarīgi no viņa reakcijas. Varbūt tas domāts vienkārši kā brīdinājums – Eini, tā esmu es, sagatavojies, es tūlīt ienākšu neatkarīgi no tā, vai tu esi aizņemts vai ne, vai tu gribi mani redzēt vai ne! Ja esi pliks, tad tev ir dažas sekundes laika, lai uzvilktu bikses, ja tu šobrīd dari kaut ko diskretu, tad tev ir tikpat daudz laika, lai beigtu vai pārtrauktu šo nodarbošanos.

Skan jau varbūt mazliet piedauzīgi, bet dzīve ir dzīve, un cilvēki tās laikā mēdz piekopt arī to, kas neatbilst sabiedrības publiskajām normām, un tas ir viens no iemesliem, kāpēc mēs visi reizēm tiecamies pēc vientulības. Diemžēl tuvinieki ne vienmēr ar to rēķinās. Bet vai mēs paši esam labāki?

Taisnību sakot, Einars nemēdza darīt neko diskretu. Tikai bērnībā viņš ar kaut ko tādu bija nodarbojies. Kā vairums zēnu. Kad Einars uzsāka attiecības ar sievietēm, kas notika samērā agri, viņš diskretās nodarbības pārtrauca. Lai visus attiecīgos spēkus ziedotu tikai vienīgi daiļā dzimuma pārstāvēm. Tāpēc neuztraucieties – šis stāsts nebūs par diskretām nodarbībām un ar to saistītām problēmām, kas visiem neapšaubāmi jau ir krietni vien apnikušas.

Šis stāsts būs par daudz nopietnākām lietām. Jā, protams, par pietiekami intīmām. Bet par tādām, kas visus interesē daudz vairāk. Jūs jau nojaušat par kādām. Nuja – par tām pašām, kurām Einars ziedoja visus savus attiecīgos spēkus. Tāpēc lasiet vien mierīgi tālāk!

Kā jau tas bija sagaidāms, Ieva ienāca.

Einara sejā atkal nepakustējās ne vaibsts. Viņš turpināja koncentrēti raudzīties datora ekrānā, rāmi klikstinādams klaviatūras taustiņus un stumdīdams peli.

Ieva brīdi pamīdījās pie durvīm.

– Eini... – viņa nedroši iepīkstējās.

Šāds pīkstošs tonis nozīmēja, ka mātai kaut ko vajag. Vai nu kaut kur aizvest, vai kaut ko aizņemt, vai citādi kaut kā tamlīdzīgi.

– Kas ir? – Einars ievaicājās balsī, kas pauda rāmu nevaļību.

– Vai tu esi mans brālis vai neesi? – Ieva uzdeva stulbāko jautājumu no visiem iespējamajiem jautājumiem.

– Esmu. – Einars atzinās labprātīgi un pat bez spīdzināšanas.

– Tad aizdod naudu! – Ieva lūdzoši izdvesa tai pašā pīkstošajā balstiņā.

Einars atrāvās no datora un ar patiesu interesi palūkojās māsā.

– Vai, tavuprāt, brālis ir tas, kurš aizdod naudu? – viņš apvaicājās. – Manuprāt, tā ir banka.

Un vai kāds uzdrošinātos iebilst, ka Einaram nav taisnība?

– Bet tev taču ir nauda! – Ieva neatlaidās, par spīti nepārprotamajam mājienam.

– Ir. – Einars piekrita. – Nu un tad?

– Tad aizdod! Lūdzu! – Ieva bija gatava bezmaz vai nomesties ceļos, tomēr neticēja, ka brālis spētu to novērtēt, tāpēc tikai izmisīgi salika kopā plaukstas. Visā pasaulē labi pazīstams žests, kuram vajadzētu aizkustināt pat viscietāko sirdi. Ja vien, protams, aizkustināmajam objektam sirds bija.

– Cik? – Einars pieklājības pēc painteresējās.

– Trīsdesmit latus. Baigi vajag. Tupelēm...

– Es jau domāju, ka narkotiku iegādei... – Einars nošūpoja galvu. Viņam bija lieliska humora izjūta. – Ja tupelēm, tad ej prasi senčiem – viņu pienākums ir tevi apgērbt un apaut!

– Es jau prasīju... – Ieva atzinās. – Bet viņi nedod... Mutere ļauj, ka šitās pašas esot tikai pagājšgad pirktas... Tur jau tā lieta, ka pagājšgad... Bet viņa nesaprot... Aizdosi?

– Trīsdesmit latus? – Einars domīgi pārprasīja.

– Nu ja – trīsdesmit latus... – Ieva pazemīgi apstiprināja. Viss viņas izskats lika noprast, cik nožēlojami maza šī summa patiesībā ir, vēl jo vairāk tādām bagātņiekam, kāds neapšaubāmi bija viņas vecākais brālis.

– Un kad tu man atdosi? – Einars šķietami vienaldzīgi apvaicājās.

– Tikko man būs nauda! – Ieva zvērēja, lai gan pēc brāļa intonācijas nojauta slazdus.

– Tas nozīmē – nekad? – Einars sarkastiski pavērās māsā.

– Nē... Kāpēc tā?... – Ieva taisnodamās murmināja. – Tu taču zini, ka es meklēju darbu!

– Jā – jau divus gadus. – Einars labprāt piekrita.

– Bet tas taču nenozīmē, ka man nekad nepaveiksies! – Ievas balsī ieskanējās izmisums.

– Nē, māsiņ, tā ir netīra spēle. – Einars papurināja galvu. – Tādās es neielaižos.

– Bet kāda tad būtu tīra spēle? – Meitenes acīs saskrēja asaras.

– Nopelni! – Brāļa balss skanēja cieti un nežēlīgi.

– Labprāt. Bet kā? – Izmisums Ievas balsī pastiprinājās.

– Izdomā! – Einars paraustīja plecus un atkal koncentrēti pievērsās datora ekrānam, nepārprotami likdams māsai saprast, ka ar to šī viņu saruna ir beigusies.

– Jā, ja es būtu varējusi izdomāt, tad sen jau strādātu... – Ieva nopūtās. – Eini... – Viņa tomēr vēl nebija gatava aiziet.

– Kas ir?

– Tev taču ir tik daudz visādu haltūru... Vai tiešām tu nevari dabūt kādu arī man?... Kaut vai pavisam maziņu...

– Tās haltūras nav priekš tevis, māsiņ, – prātiņš par īsu, – Einars paskaidroja, neslēpdams gandarījumu, ko viņam šī atziņa sagādāja.

– Nu, Eini... – Ieva neatlaidās.

– Ko – nu, Eini? – Brāļa balss skanēja rāmi un garlaikoti.

– Es taču esmu tava māsa!

– Nu un tad? – Likās, ka uz Einaru šī informācija neatstāj nekādu iespaidu.

– Vienīgā... – Ieva mēģināja spēlēt uz jūtām.

– Un kas tad ir, ka vienīgā? – Šķita, ka Einaram nekādu jūtu vispār nav.

– Vai tiešām tu nevari man palīdzēt? – Tas jau skanēja kā dvēseles klieziens.

– Labi. – Einars demonstratīvi nožāvājās un paraustīja plecus. – Pagādā man meitenes, un es tev par to samaksāšu.

– Kādas meitenes? – Ieva apstulba.

– Smukas, – Einars šķietami vienaldzīgi paskaidroja.

– Smukas meitenes? – Ieva pārjautāja.

– Nuja. Tu taču nedomā, ka es ar nesmukām ielaidīšos?

Ieva brīdi stāvēja un apsvēra brāļa izteikto priekšlikumu. Nē, viņa nedomāja, ka Einars ielaidīsies ar nesmukām meitenēm. Viņa centās uzminēt, cik šis piedāvājums ir nopietni ņemams. Visticamāk, ka brālis atkal zobojas par viņu.

Un ja nu ne? Ja tas tiešām ir nopietns piedāvājums? Nekādu slēptu izsmieklu Ieva Einara sejā nemanīja. Bet tas vēl neko nenozīmēja. Viņš taču varēja laist muļķi arī pilnīgā nopietnībā.

Kā lai to noskaidro? Vienkārši pajautāt, vai brālis nejoko? Un, ja viņš pateiks, ka nejoko? Tas tik un tā vēl neko nenozīmēs.

– Tu gribi teikt, ka pats sev nevari meitenes sadabūt? – Ieva beidzot bija izdomājusi daudz maz pieņemamu sarunas turpinājumu.

– Nav laika. – Einars noplātīja rokas. – Jāstrādā. Bet kāda meitene ik pa brīdim ir vajadzīga. Organisms prasa. Tad nu tu varētu parūpēties man par meitenēm, bet es tev par to samaksātu. Piecīti par katru meiteni. Sešas meitenes – un būs tev tupeles.

– Tu gribi teikt, ka tev vienā piegājienā uzreiz vajadzīgas sešas meitenes? – Ieva ātri atrada nākamo jautājumu.

– Nē, vienam piegājienam man pilnīgi pietiek ar vienu meiteni, – Einars pasteidzās mūsu nomierināt. – Īpašos gadījumos – ar divām. Mēneša laikā tu nopelnīsi sev tupeles ar garantiju. Ja labi pacentīsies, – tad ātrāk.

Ieva atkal bija strupceļā. Joko vai nejoko? Viss teiktais izklausījās ļoti loģiski un nopietni. Ko lai viņa tagad dara? Vai teikt – labi, es tev pameklēšu tās meitenes? Vai varbūt – meklē pats, ja tev vajag, es neesmu nekāda savedēja?

Ja viņa tā pateiktu, tad nekādu problēmu vairs nebūtu. Bet nebūtu arī sarunas turpinājuma. Viņai nāktos aiziet, skaļi aizcērtot aiz sevis durvis.

Nē, kamēr vēl bija cerība, kamēr sarunas pavediena gals vēl turējās Ievas rokās, viņa neparko negribēja to atlaist. Pieredze liecināja, ka šad tad no brāļa bija iespējams kaut ko izspiest. Varbūt šī reize ir viena no tām? Citādi viņš ar viņu tik ilgi nepļāpātu.

– Ā – tu gribi, lai es tev sarunāju ielenes, un par katru ieleni tu man maksāsi piecus latus? – Ieva mēģināja noprecizēt.

– Nē. – Einars papurināja galvu. – Ar ielenēm es neielaižos. Pēc sludinājumiem pa telefonu piezvanīt man laika pietiktu. Mani interesē godīgas meitenes. Neprofesionāles. Vai tad tev nav draudzeņu, kurām tāpat būtu vajadzīga nauda?

– Protams, ir. – Ieva bija spiesta piekrist.

– Tad parunā ar viņām – desmit draudzenei, piecītis tev – manuprāt, studentēm tas nav slikts bizness?

Ieva atkal bija spiesta stāvēt un apdomāt. Kas tam Einaram lēcies? Kāpēc viņam pēkšņi savajadzējušās meitenes ar piegādi mājās? Līdz šim taču brālim patika pašam doties medībās, kā viņš to sauca. Reizēm pat pazuda uz vairākām dienām un tad atgriezās noslēpumaini apmierināts. Skaidrs taču, ko viņš bija darījis! Un neskaitāmie meiteņu zvani arī nepārprotami par to liecināja.

Jā, pēdējā laikā gan tā vairs nebija. Viņš tikai sēdēja mājās pie datora no rīta līdz vakaram un taisīja naudu. Varbūt Einaram patiešām vairs nav laika? Varbūt viņš runā nopietni un patiešām vēlas šādu pakalpojumu? Bet ja nu tomēr nes viņu cauri? Nē... izskatās pavisam nopietns...

– Tu domā?... – Ieva nedroši novilka.

– Kā gribi. – Einars paraustīja plecus. – Es tev priekšlikumu izteicu. To pieņemt vai nepieņemt ir tava darīšana.

– Var jau pamēģināt... – Ieva nez kāpēc arī paraustīja plecus un nepavisam nebija pārliecināta, ka vēlās šādā veidā brālim pakalpot. Pat par naudu.

– Tikai neiedomājies man iesmērēt krokodilus, – Einars atkārtoti pabrīdināja.

– Kā lai es zinu, kura tev skaitās krokodils, kura – ne? – Ieva attrauca. Smadzenēs vēdīja nepatīkams tukšums. Sarunu viņa turpināja automātiski, vienkārši baidīdamās to pārtraukt. Gribēdama to novest līdz galam. Līdz loģiskam atrisinājumam. Vienalga, kā.

– Atnes bildītes, – Einars pamācīja.

– Tad iedod naudu filmiņai! – Ieva atcirta.

– Tur ir fotoaparāts ar visu filmiņu. Vari ņemt – tikai nesalauz! – Einars pamāja ar galvu sava ekskluzīvā kodaka virzienā.

– Pacentīšos... Ieva nomurmināja, paņēma smalko aparātu un pagriezās uz iešanu.

– Bet man nav naudas, par ko attīstīt filmiņu un uztaisīt bildes! – viņa atjēdzās.

Ja brālis laiž muļķi, tad skaidrs, ka nekādu naudu nedos!

– Atlikumu atdosi. – Einars izvilka no kabatas saņurcītu desmitnieku un neskatīdamies pastiepa to māsai.

«Vai nu tiešām viņš to grib, vai arī nolēmis laist muļķi līdz galam», Ieva nodomāja, paņemdamā naudu. «Bet, ja līdz galam, tad kurā brīdī šis gals pienāks?»

Un, ne vārda neteikusi, lai nejauši neizblamētos, viņa nedaudz apdullusi izgāja no brāļa istabas.

Einars pasmīnēja, izstaipījās un atkal koncentrēti ieurbās ar skatienu ekrānā redzamajās shēmās un tabulās.

* * *

Atgriezusies savā istabā, Ieva ar visu fotoaparātu atkrita gultā. Apstulbums bija pamatīgs.

Ko darīt?

Ja viņa skaidri zinātu, ka Einara piedāvājums ir domāts nopietni, tad Ievai būtu vieglāk izšķirties – pieņemt to un pamēģināt, vai nepieņemt. Tagad bija kārtējais stress un bezizeja.

«Nofotografēšu», Ieva izlēma. «Tas taču vēl neko nenožīmē. Pēc tam parādīšu viņam tās bildes un gan jau tad sapratīšu, kā īsti Einis to visu ir domājis. Ja jokojis, tad izlamāšu viņu no sirds un gūšu vismaz emocionālu gandarījumu. Tiesa – palikšu bez korpēm... Ja izrādīsies, ka viņš šo priekšlikumu ir izteicis nopietni, tad man vēl būs manevra iespējas... Varēšu pēc kāda laika pateikt, ka neviena uz šādu pasākumu neparakstās... Jā, arī tad es palikšu bez korpēm... Bet ja nu patiešām neviena uz to

neparakstīsies?... Tas taču ir iespējams... Un pat ļoti ticams... Un kā es vispār viņām to piedāvāšu?... Nu labi – par to taču es varu padomāt vēlāk... Kāpēc pirms laika bendēt nervus?»

2.nodaļa

Ieva ienāca auditorijā. Līdz lekcijas sākumam vēl bija atlikušas piecpadsmit minūtes. Somā slēpās Einara kodaks. Pilnā kaujas gatavībā.

Kad Ieva uzsāka studijas, kursā bija arī divi puisi. Viens nomācījās pusgadu, otrs – mazliet ilgāk. Tagad šis bija simtprocentīgs «veceņu kurss».

Ievas uzdevumu tas zināmā mērā atvieglāja. Kamēr te vēl rēgojās kaut viens vīriešu kārtas pārstāvis, daļa meiteņu uzmanības aizgāja viņam. Tagad bija absolūts seksuālā sprieguma deficīts, kas pastiprināja dzimumpamestības un attiecīgas trauksmes sajūtas. Vienkāršāk izsakoties, bez puisiem bija krietni garlaicīgāk.

Protams, arī ar vienu vai pat diviem vīriešu dzimuma pārstāvjiem bija daudz par maz turpat vai trīsdesmit meiteņu lielam baram, atvainojiet – kolektīvam, bet, palikušas pavisam bešā, jaunās dāmas jo spēcīgāk tiecās būt kompānijās, kur par vīriešu trūkumu nevarēja sūdzēties, un jo augstāk vērtēja katru spēcīgu biksēs ietērptu radījumu.

Tas gan nenozīmēja, ka viņas pašas tērpās tikai svārciņos un kleitās, bet jūs jau saprotat, ko es ar iepriekšējo teikumu gribēju pateikt.

Vīriešu kārtas pārstāvju trūkums kolektīvā nāca Ievai par labu arī tai ziņā, ka meitenes brīvāk varēja apspriest savas tīri sievišķīgās problēmas, nebaidīdamās izblamēties pretējā dzimuma pārstāvju acīs.

– Nu, meitenītes! Kura grib nofočēties? – Ieva izrāva no somas fotoaparātu.

– Es!... Es!... Mani!... – tūlīt pat atskanēja sajūsmināti spiedzieni.

Savas kursa biedrenes Ieva pazina labi un tieši ar šādu atsaucību arī bija rēķinājusies. Lai gan šai ziņā šis kurss diez vai īpaši atšķīrās no citiem ar līdzīgu kontingentu.

– Lūdzu – pa vienai un negrūstīties! – Viņa norādīja uz brīvu laukumiņu auditorijas stūrī, kur potenciālajām fotomodelēm pēc kārtas vajadzēja demonstrēties.

Sakarā ar to, ka gandrīz katra meitene jau kopš trīs gadu vecuma (varbūt pat agrāk) sirdī ir topmodele, turklāt viņas visas te bija savā kompānijā un pat nenojauta, kādam nolūkam tiek fotografētas, jaunās dāmas kameras priekšā izturējās pietiekami brīvi un atraisīti, neapzināti identificēdamās ar žurnāliem uz vākiem redzamām slavenībām.

Ievai atlika kursa biedrenes tikai nedaudz pieregulēt, lai prece uz attēla izskatītos ejošāka. Galu galā momentuzņēmumā ne vienu vien defektu bija iespējams nomaskēt, bet, ja Einars izvēlēties kādu, kura viņam vēlāk liksies ne pārāk tīkama, tad pats vien būs vainīgs. Šādu kandidāšu atlases veidu taču izvēlējās brālis, nevis Ieva!

– Smaidi! – viņa pavēlēja pirmajai potenciālajai pretendentei uz Einara gultu. – Tik plati ne, tā, lai neredz zobus! Mīlīgāk!... Mīlīgāk!... Nākamā! – atskanēja pēc zibspuldzes uzliesmojuma.

– Nākamā! Skaties mazliet noslēpumaini... Jā, tā ir labi... – Zibspuldze.

– Nākamā! Vispirms saķemmējies! – Ceturtā saņēma pamatotu aizrādījumu.

– Nākamā! Neuzmet kupri! Jā – tā jau ir labāk... Izriez krūtis!... Vēl! Vēl vairāk! Nē – tas ir par daudz! Jā, tā būs labi... Piever mazliet acis!... Nu – brīnišķīgi! – Zibspuldze izgaismoja šo šedevru.

– Nākamā! Izņem to stulbo banti no matiem!... Jā... Izpurini matus – tā, lai brīvi krīt pār pleciem kā šampūnu reklāmās... – Saspringts klusuma brīdis. Zibspuldze.

– Ir... Nākamā! Neblenz tik tieši objektīvā! Skaties sapņaini man gar kreiso ausi! Es teicu – gar kreiso, nevis labo! Jā – mana kreisā auss ir no tevis pa labi! Un aizsedz to pumpu! Vienalga ar ko – kaut vai ar roku! Jā, tā koķeti ar plaukstu! – Zibspuldze.

Tā tas turpinājās pietiekami ātrā tempā, un pāris minūtes pirms zvana klātesošās divdesmit četras jaunkundzes savu fotografēšanas kāri bija nedaudz remdinājušas.

– Nu? Visas? – Ieva lietišķi apvaicājās.

– Laikam visas...

Jā, visas klātesošās patiešām bija iemūžinātas, bet trīs diemžēl vispār nebija ieradušās. Tās nāksies medīt kaut kad vēlāk.

– Kad būs bildes? – atskanēja nenoliedzami loģisks jautājums.

– Kad uztaisīšu, tad būs! – Ieva atcirta. – Gaidiet!

Izskanēja priekšlikums arī par kolektīvu foto, bet nodarbību sākumu vēstošā zvana skaņa bija pārliecinošāka, tāpēc kopējā fotografēšanās tika atlikta uz starpbrīdi, kas aktuālāku problēmu dēļ tomēr nenotika.

«Tā,» Ieva domās noslaucīja sviedrus. «Vēl tikai filmiņu uz darbnīcu jāaizstiepj...»

3. nodaļa

Un atkal bija parasta novakare. Einars kā vienmēr pēdējā laikā sēdēja pie datora un klikšķināja savas haltūriņas.

Viņš bija aizmirsis gan Ievu, gan to, ka viņam vispār ir māsa, gan to, ka viņai ir kaut ko pasūtījis. Darbs bija pārņēmis visas Einara maņas un juteklus.

Var jau būt, ka maņas un jutekli ir viens un tas pats. Nezinu. Vēlējos tikai pateikt, ka jaunais cilvēks tik ļoti bija iegrimis savā darba uzdevumā, ka nekas cits uz pasaules viņam vairs neeksistēja. Apbrīnojamas koncentrēšanās spējas, vai ne?

Tas, ka viņš bija aizmirsis savu māsu, tomēr nenozīmēja, ka Einars pret Ievu īpaši slikti attiektos. Nebūt ne. Jo tāpat no savas apziņas viņš pašreiz bija izslēdzis pat tēvu un māti. Nemaz nerunājot par dažādas pakāpes brālēniem un māsīcām, tantēm un onkuļiem, draugiem un draudzenēm un tā tālāk, un tā tālāk.

Vai varam teikt, ka Einars bija darbaholiķis? Nenoliedzami. Protams, – tas nebija labi. Nekādi pārspilējumi nav labi.

Bet Einaru var saprast. Tūlīt pēc maģistrantūras beigšanas viņš pusgadu bija strādājis kādā augstskolā par pasniedzēju. Nav svarīgi, kādā. Ne tajā, kurā tagad mācījās Ieva. Citā. Principā jau visas augstskolas ir daudz maz līdzīgas. Un Einars tur saņēma pietiekami maz, lai justos apbēdināts par mācībās pavadītajiem gadiem un pūlēm, ko izglītošanās darbs no viņa bija prasījis.

Bet tad viņam piedāvāja nelielu aploksnes haltūriņu. Einars uzdevumu paveca spoži, jo, kā jau iepriekš ieminējos, viņš bija gudrs un apdāvināts maģistrs.

Ja jūs domājat, ka maģistra grāds jau pats par sevi garantē gudrību un apdāvinātību, tad es ne visai vēlētos tam piekrist.

Par šo pirmo haltūriņu Einaram samaksāja labi. Tik labi, ka viņš bez šaubīšanās un ar prieku pieņēma nākamo, ko viņam drīz vien atkal piedāvāja.

Process skaidrs, vai ne?

Drīz vien Einars pārgāja uz pusslodzi savā augstskolā, kur pirms tam bija mocījies ar divām slodzēm. Tad haltūriņu sabira tik daudz, ka jaunais cilvēks pilnībā pameta pasniedzēja darbu un stabili noenkurojās pats savā istabā pie datora.

Sociālo nodokli, kā jau noprotat, par viņu neviens pagaidām nemaksāja. Pagaidām. Tāds liktenis, ko tu padarīsi? Gan jau kādreiz sāks maksāt. Dzīve taču iet uz priekšu – un viss attīstās. Arī kārtība mūsu valstī. Tas ir neizbēgami. Ceram...

Oficiāli Einars tātad bija bezdarbnieks. Bet pietiekami nodrošināts. Lai gan valsts sociālie dienesti viņam nepalīdzēja. It kā paradokss. Taču ļoti loģisks. Vai nu mazums darba tirgus atstumto braukā mersedesos un dzīvo lepnās villās? Tādu bezdarba līmeni Einars gan vēl nebija sasniedzis.

Bet turpināsim sižetu.

Pie durvīm atskanēja klauvējiens, un tūlīt pat noteiktā, enerģiskā solī ienāca Ieva. Starp klauvējienu un ienākšanu bija tik īss laika sprīdis, ka hronometrs tikai ar grūtībām spētu šīs dažas sekundes tūkstošdaļas nofiksēt. Ja Einars šai brīdī nodarbojās ar kaut ko no svešām acīm nevēlamu, tad viņš nepagūtu savu darbošanos pārtraukt.

Neuztraucieties. Šo tēmu es te sīkāk neiztirzāšu.

Tikpat noteikti, kā ienākusi, Ieva piestūrēja pie galdiņa, aiz kura datora priekšā brālis sēdēja, un zīmīgi nolika blakus Einara labās rokas saņņaugtajai datora pelei fotogrāfiju kaudzīti un arī naudu, kas bija atlikusi no filmiņas attīstīšanas un fotogrāfiju pagatavošanas. Viņai laimējās iemūžināt arī pirmajā bildēšanās reizē iztrūkstošās kursa biedrenes un pieķert klāt dažas meitenes no citiem kursiem, ar kurām Ievai pa šiem pāris gadiem bija izveidojušās tuvākas attiecības. Katram gadījumam, tā sacīt. Jo filmiņu pirms attīstīšanas taču vajadzēja izfotografēt līdz galam! Ļoti saprātīgi, vai ne?

– Še – skaties! – viņa neizdibināmā tonī pavēloši izmeta.

Einara apziņa lēni iznira no datora dzīlēm un mēģināja nofokusēties apkārtējā realitātē.

– Kas tas ir? – viņš reflektīvi apvaicājās.

– Tas, ko tu prasīji, – fočenes! – Ievas balsī ieskanējās ar sašutumu sajaukts izbrīns. Viņa nepieļāva iespēju, ka brālis būtu varējis tik ātri viņu iepriekšējo sarunu aizmirst.

– Ak tā? – Einars vēl arvien nespēja noorientēties sadzīviskajā telpā un laikā.

– Ko lūri kā auns uz jauniem vārtiem? – Ieva apskaitās ne pa jokam. – Pats teici, ka gribi bildītes, lai es tev neiesmērētu kādu krokodilu! Te ir – skaties un šķiro – smukās pa labi, krokodilus – pa kreisi!

– Jā, jā, protams... – Einars automātiski piekrita un paņēma fotogrāfiju kaudzīti. Tajās redzamās meitenes viņu tonizēja un samērā strauji atgriezta realitātē. Par to, kā paši saprotat nav iemesla brīnīties, jo normālam vīrietim, kāds Einars neapšaubāmi bija, jaunu, glītu meiteņu vērošana sagādā tādu pašu prieku kā normālai sievietei cilvēku un dzīvnieku mazuļu aplūkošana. It sevišķi tad, ja tie ir apaļi, pūkaini un bez draudīgiem zobiem.

– Ko tad tu viņām teici? – atžirgušais Einars apvaicājās. – Kāpēc jāfotografējas?

– Neko neteicu, – Ieva attrauca. – Kuram tad nepatīk fotografēties? Nofotografēju – un viss.

Nu, kā ir – daudz krokodilu?

– Nē... tā nevarētu teikt... – patiesi pārsteigts par māsas kursa biedreņu daiļumu, Einars atzina un ar interesi sāka iedziļināties katrā fotoattēlā atsevišķi.

– Šitai būtu jānomaina frizūra... – viņš aizrādīja. – Šitai derētu aiziet uz svara vērotājiem... – viņš sacīja par citu. – Šitā ir forša... – viņš ar apbrīnu konstatēja.

– Tad šito – pa labi! – Ieva norādīja ar pirkstu, kur fotogrāfija liekama.

– Jā, protams... – Einars paklausīja un turpināja pētīt.

– Šitai brilles nepiestāv – lai ieliek lēcas, tad varbūt derēs... – Viņš sāka piekasīties jau sīkumiem.

– Paga – es pierakstīšu! – Ieva paķēra no brāļa galdiņa piezīmju papīru un rakstāmo. – Tās, kuras iespējams uzlabot, liec pa vidu!

– Šitai viss ir kārtībā – kā no žurnāla vāka nokāpusi... – Einars paslavēja. – Šitā – arī tā nekas kumosīgs – purniņš varēja būt glītāks, bet to jau tumsā neredzēs... Šitā ir neglābjams krokodils... – Viņš saviebās, pamanījis zemas kvalitātes precī. – Šitā arī... Šitā neprot krāsoties, bet to ar laiku var apgūt... Šitā derēs... Šitā derēs... Arī... Šitā – pēc noskaņojuma – ja gribas kaut ko īpaši kārnū... –

– Bet kā lai es zinu, kad tev ko gribas? – Ieva sašuta.

– Nu labi, – lai tad arī šī iet pa labi, – brīdi iedziļinājies fotogrāfijā redzamās meitenes vaibstos, Einars izlēma. – Šito – nē... – Viņš saviebās, aplūkojis nākamo, tad kā kārtis izplāja vēdekļi vienlaikus trīs fotogrāfijas un jutās patīkami pārsteigts. – Šitās lai iet... – Viņš atzinīgi pamāja ar galvu.

– Kur lai iet? – Ieva neapmierināti pārprasīja.

– Pa labi.

– Tad tā arī saki! – Ieva aizrādīja.

– Tā arī saku, – Einars apstiprināja. – Šitās – varbūt kādreiz... – Atlikušās fotogrāfijas izlicis sev priekšā un mirkli vērtīgi aplūkojis, viņš pielika punktu vērtēšanas procesam.

– Ko nozīmē – varbūt kādreiz? – brāļa atbilde Ievu kārtējoreiz neapmierināja.

– Nu labi, – šitās – pa kreisi... Šitā lai ieliek silikonu... Un šitā – lai nomaina frizūru... – Einars ātri izlēma. – Viss?

– Tad šitās – der... šitās – neder... bet šitās – zem jautājuma... – Ieva noprecizēja.

– Tieši tā, – Einars pamāja. – Turpini darbu un neatrauj mani no manējā.

– Jā – es jau eju! – saspraudusi fotogrāfiju kaudzītes sev starp pirkstiem, lai tās nesajuktu, Ieva uzmanīgi atstāja brāļa istabu.

* * *

«Nē, viņš laikam patiešām to ir domājis nopietni», ar visām fotogrāfijām atkritusi gultā, Ieva secināja. «Tagad atkal kārtā manam gājienam... Kāds tas varētu būt?»

Viņa paņēma fotogrāfijas, kuras brālis bija atlicis pa labi, tātad – vēlamās kandidātes, un rūpīgi tās aplūkoja.

Apmēram tā jau viņa bija paredzējusi. Ilga, Gundega, Inese, Liene, Silvija...

Inese? Viņa taču kādreiz mira vai nost Einara dēļ... Bija pat izzagusi no Ievas albuma viņa fotogrāfiju, kad te ciemojās... Tiesa, pēc tam viņa pati atzinās, kad tā fotogrāfija nejauši izkrita no mācību grāmatas tieši Ievai pie kājām...

– Varēji taču vienkārši paprasīt! – Ievai toreiz bija sanākuši smieklī. – Tāda kā bērns... Baidījies, ka es tev labprātīgi neatdošu? Man taču brāļa fotogrāfiju ir, cik uziet, un arī pats oriģināls tepat vien mētājas...

Un tā tas patiešām bija.

Ievu vienmēr pārsteidza meiteņu pārspīlētā sajūsma par viņas brāli. Kas gan Einarā bija tik īpašs? Ar ko viņš tā atšķīrās no pārējiem puisiem?

Lai tiktu skaidrībā ar šo noslēpumu, Ieva bieži bija sēdējusi stundām ilgi, pētīdama brāļa fotogrāfijas, bet tā arī nekādā skaidrībā nebija tikusi. Viņa salīdzināja tās ar pasaulē atzītu un dievinātu kinoaktieru fotogrāfijām, secināja, ka dažos no tiem varētu būt nojaušama attāla līdzība ar Einaru, bet galu galā saprata, ka pati par šīm zvaigznēm nemaz nav tik lielā sajūsmā. Ievai šie brašie vīri likās tādi kā nedabiski pārsaldināti. Par spīti monumentāli skarbjaiem vaibstiem.

Nācās vien secināt, ka viņas gaume atšķiras no vairuma sieviešu gaumes. Arī no Ineses gaumes.

Bet Ievu tas nesatrauca. Viņa tik un tā kā sieviete nevarēja pretendēt uz Einaru, bet, ja arī viņš nebūtu Ievas brālis, tad visapkārt bija pietiekami daudz puisi, kuri viņai pēc izskata patika nesalīdzināmi labāk. Par raksturu pat nerunāsim!

Tiesa, neviens no tiem Ievu nevaldzināja tik ļoti, lai meitene nonāktu tādā eiforijā, kādu nereti juta no savu draudzeņu puses attiecībā uz viņas brāli.

– Man toreiz bija kauns, – Inese atzinās, – izrādīt, ka viņš man patīk...

Un kā ir tagad? Vai Inese vēl arvien jūsmo par Einaru? Vai būtu gatava uz visu, lai tikai tiktu viņa gultā?...

Laikam jau ne... Meitenēm gulta pati par sevi parasti neko daudz nenozīmē... Viņām daudz svarīgāks liekas tas, kas notiek pirms tam un ap to... Jā, protams, arī pēc tam... Gulta parasti tiek vērtēta galvenokārt kā visa pārējā loģisks noslēgums... Kulminācija... Bet varbūt tā domā tikai viņa pati?

Un ja nu viņa tomēr pamēģinātu ar Inesi?

No šīs domas vien Ievai sametās karsti. Viņa nojauta skandālu. Inese uz šādu piedāvājumu reaģēs histēriski.

Mēģināt kaut kā aplinkus uzvedināt?

Bet kā lai šādā situācijā aplinkus uzvedina?

Un kas notiks, ja uzprasīs tieši?

Skaidrs, ka Inese pēc atklāta piedāvājuma tūlīt skries pie savas sirdsdraudzenes Silvijas sūdzēties. Tā viņa vienmēr dara. Lai kas notiktu, Inesei vispirms tajā jāpadalās ar Silviju. Paga... Bet kas notiks tālāk?...

Silvija pēc dabas ir avantūriste, kas bez lielas domāšanas parakstās uz visu ko. Iespējams, ka tāpēc Inese Silvijai tā pieķērusies. Pašai bail uzņemties iniciatīvu, tāpēc izmanto draudzeni kā katalizatoru...

Varbūt Silvija pierunās Inesi pārgulēt ar Eini?... Tas būtu viņas garā. Klīda baumas, ka Silvija kādu čali esot pavedinājusi liftā, bet ar citu mīlējusies uz augstskolas jumta...

Tās, protams, bija tikai baumas, tomēr Silvija tās nenoliedza... Tiesa, viņa nekad atklāti neatzinās, tikai daudznozīmīgi pasmīnēja, ja kāds par to apjautājās...

Silvija varētu draudzenei rekomendēt šādu avantūru...

Bet vai Inese šai gadījumā viņai klausīs? Pārāk pikanta situācija... Inese bija ļoti augstās domās par sevi un bieži vien jau pirmajā randiņā sakasījās ar kārtējo puisi...

«Labi, tagad vairs nedomāšu par to!» Ieva izlēma. «Iešu gulēt! Ja nejauši pagadīsies iespēja ar Inesi parunāt – parunāšu... Ja no tā visa nekas nesanāks, tad tā arī pateikšu Einim! Pie velna tupeles, ja to dēļ šitā jāmaina nervi!»

Un vai viņai nebija taisnība?

4. nodaļa

Redzēdama Inesi ieejam tualetē, Ieva iešmauca tai pakaļ.

No vienas puses, tualetes telpas nav visai piemērota vieta pasākumiem, kuri te nav īpaši paredzēti. No otras puses, tā ir ļoti ikdienišķa un sociāli dabiska vide, kas ar savu noskaņu visu piezemē un padara mazāk nozīmīgu.

Ieva nevēlējās savu piedāvājumu kursa biedrenei īpaši uzsvērt, drīzāk jau izteikt tā starp citu – it kā garāmejojot, it kā nejauši. Tāpēc piemērotāku vietu par meiteņu tualeti šādam nolūkam bija grūti pat iedomāties.

Inese apsēdās pie spoguļa un sāka krāsoties. Nevienu citu pagaidām te nemanīja. Tas vēl vairāk uzlaboja situāciju, jo Ieva nebija ieinteresēta lieciniekos.

Tomēr viņai nepietika dūšas tūlīt mesties Inesei virsū. Laiks vēl bija. Ja jau reiz Inese sākusī krāsoties, tad viņa to darīs ilgi un pamatīgi. Inese ļoti skrupulozi izturējās pret savu ārējo izskatu. Varbūt pat pārāk.

Ieva iegāja tualetes kabīnē, lai gan vajadzības nekādas nebija, brīdi tur pastāvēja, tad nolaida ūdeni un, iznākusi no kabīnes, sāka mazgāt rokas.

Par laimi, neviena cita te vēl arvien nebija. Tomēr kuru katru brīdi varēja uzrasties kāda no studiju biedrenēm. Un tad ideāli piemērotais brīdis būtu palaists garām.

Ieva nolēma riskēt.

Uzbrukuma objekts patlaban birstēja savas skropstas.

– Paklau, Inese, – Ieva ierunājās pēc iespējas vienaldzīgākā balsī, – tu kādreiz biji samīlējusies manā brālī...

– Nu un tad?... – Inese pat sarāvās no šī teksta un gandrīz iebakstīja sev acī. – Kas tev tur par daļu?

– Vai viņš tev arvien vēl patīk? – Izlikdamās, ka nav ievērojusi kursa biedrenes reakciju, Ieva turpināja tikpat vienaldzīgā balsī. Tāpat viņa turpināja automātiski mazgāt rokas, lai gan tās nenoliedzami bija jau vairāk nekā tīras.

– Un kas tad ir? – Likās, ka Inese ir krietni samulsusi.

Bija jau arī iemesls.

– Tad patīk vai nepatīk? – Ieva sausi noprastīja.

– Protams, ka patīk! – Inese apjukumā pat iespurcās, it kā šai jautājumā būtu kaut kas smieklīgs. – Kurai tad viņš nepatīk? – Un paraustīja plecus.

– Vai viņš tev patīk tik ļoti, ka tu pat gribētu ar viņu pārgulēt? – Ieva uzdeva liktenīgo jautājumu un jūta, ka sakarst. Labi, ka viņas rokas vēl arvien atradās zem aukstā ūdens strūkļas, tas manāmi atvēsināja un ļāva saglabāt relatīvu pašsavaldīšanos.

– Kas tie par stulbiem jautājumiem?! – Inese pārsteigta iepleta acis.

Ieva nebija pārliccināta, ka šo jautājumu varētu nosaukt tieši par stulbu. Varbūt par netaktisku. Nepieklājīgu. Aizvainojošu. Bet nekā stulba jau nu gan tur noteikti nebija. Lielākā daļa sieviešu taču agri vai vēl nonāk gultā pie kāda vīrieša. Tā to daba ir paredzējusi. Tas skaitās sugas saglabāšanās instinkts. Turklāt Inese jau nu nebija no tām, kuras vēl nezināja, kas tas vīrietis īsti ir par zvēru un kā viņš uzvedas guļamistabā. Pat ja «guļamistaba» patiesībā būtu virtuve, siena šķūnis vai vientuļš klajumiņš meža vidū. Un vai tad patikšana nebija galvenais priekšnosacījums, lai meitene ar puisi gribētu palikt divatā visai konkrētos nolūkos?

Nu jā – Inese, protams, šai gadījumā ar vārdu «stulbs» nebija domājusi stulbumu, bet drīzāk gan bija gribējusi norādīt uz Ievas zemo uzvedības kultūru, jo skaidrs, ka tik delikātus jautājumus ir pieņemts kārtot daudz taktiskāk – rēķinoties ar sarunu biedra psiholoģiskajām niansēm un iespējamajiem dvēseles pārdzīvojumiem.

Tomēr Ieva nevēlējās rēķināties ar Ineses dvēseles pārdzīvojumiem. Un ar psiholoģiskajām niansēm ne tik. Viņai bija aizdomas, ka pārlieks iejūtīgums varētu novest pie sekām, kurām būtu visai mazs sakars ar nospraustajiem mērķiem. Tāpēc meitene izvēlējās netaktiskāku taktiku.

– Ja tev šie jautājumi liekas stulbi, vari uz tiem neatbildēt. – Ieva centās runāt pēc iespējas vienaldzīgā un garlaikotā tonī, it kā tēma viņu galīgi neinteresētu. – Bet, ja nu tu tomēr gribētu kādu kaifa brīdi mana brāļa gultā noķert, tad varam par šo tēmu nedaudz parunāt...

– Stulbā! – ieķērcās Inese un izsprāga no tualetes, tā arī nepabeigusi skropstu birstēšanu.

«Jā...» Ieva novilka ar roku pāri pieri, it kā tā būtu pamatīgi nosvīdusi.

Kā redzat, Einara piedāvātais business nudien nebija no vieglajiem.

Katram it kā ir skaidrs, kādā nolūkā daba sadalījusi cilvēkus – un ne tikai cilvēkus – divos dzimumos, tas ir – lai tie vairošanās nolūkos tiektos viens pēc otra, lai gūtu baudu no šī procesa neatkarīgi no praktiskajiem rezultātiem.

Bet, ja citu radījumu starpā pakļaušanās dabas likumiem norisinās bez aizspriedumiem, tad ar cilvēkiem tā gluži nav... Šos nabadziņus vajā dažādas uzvedības tradīcijas, sociālās normas un psiholoģiskās barjeras, kas bieži neļauj tiem reaģēt atbilstoši dabas prasībām. Ja nebūtu šo traucēkļu, tad Ievas uzdevums būtu nesalīdzināmi vieglāks.

Bet tādā gadījumā arī starpniecības pakalpojumi droši vien nebūtu vajadzīgi. Katrā ziņā par tiem maksātu krietni mazāk.

Padomājiet pašī – ja meitene bez problēmām uz ielas vai kādā citā sabiedriskā vietā varētu pieiet pie puīša un, nebaidīdamās par savu reputāciju, teikt: «Paklau, vecīt, man baigi gribas ar tevi nodrāzties, vai nenolidēsim kaut kur maliņā?» – nebūtu jēgas to darīt ar starpnieka palīdzību. Protams, jārēķinās ar iespēju, ka puisis atbildēs: «Piedod, vecenīt, bet tu neesi manā gaumē!» Skaidrs, ka tas nebūtu patīkami, tomēr tikai tik daudz, cik tādai pašai meitenei, kura lielveikalā mēģina jums iesmērēt neejošu preci.

Tātad esošajos apstākļos Ievas uzdevums bija grūtāk veicams, toties līdz ar to – sociāli vērtīgāks.

* * *

Bet Inese tikmēr, kā jau Ieva bija paredzējusi, pa taisno aizmetās pie Silvijas.

– Vai vari iedomāties, – viņa brēca bezmaz jau pa gabalu, – Ieva man savu brāli piedāvāja!

– Kā – piedāvāja? – Silvija, protams, pagaidām vēl neko nesaprata.

– Nu – prasīja, vai es negribot ar šo gulēt!

– Tieši tā arī prasīja? – Silvijai iemirdzējās acis.

– Nuja!

– Un ko tu?

– Ko es? Es neko...

– Kā – neko?

– Pateicu, ka šī ir stulba!

– Bet tu taču Einarā biji traki samīlējusies! – Silvija pārsteigumā iepleta acis. Nevarēja tikai saprast – šis pārsteigums ir īsts vai tēlots.

– Nu un tad? – Inese it kā nedaudz apstulba no draudzenes reakcijas. – Man vēl tagad viņš patīk. Bet tā vienkārši – kad uzaicina – iet un pārgulēt... Tas taču nav uzaicinājums uz diseni!

– Un pēc disenes tu labprāt ar viņu gulētu? – Silvija pieliecās tuvāk draudzenei.

– Nu, protams, pēc disenes tā ir pavisam cita lieta... – Inese stomījās. – Tā... it kā nevilšus... it kā negribot... Bet šitā – bāc! – kā pa pieri – un pa taisno uz gultu! Kas es viņam – mauka kāda?

Varētu padomāt, ka Inesei nav skaidra priekšstata par šo visvecāko profesiju¹. Nez vai atklāts aicinājums uz gultu liecina par to, ka puisis meiteni uzskata par vieglas uzvedības sievieti. Ja viņš tai piedāvātu stāties intīmās attiecībās par naudu, tad gan tā varētu padomāt.

Protams, šai gadījumā tā faktiski arī bija, bet Inese taču to nezināja. Tāpēc Inesei nebija pamata domāt, ka Einars viņu uzskata par palaistuvi.

Lai gan arī Einara uzskati šai gadījumā, jāteic, bija stipri divdomīgi. Jo viņš, pretēji loģikai, gribēja par naudu gulēt ar godīgām meitenēm – studentēm. Paradokss? Neapšaubāmi. Bet vai nu vienīgais reālajā dzīvē! Loģika, ar kuru dižojas teorija, praksē reti kad ir sastopama. Tāpēc arī Ineses aizdomām par to, ka viņa varētu tikt uzskatīta par ielasmeitu, praktiski bija tomēr zināms pamats, lai arī cik tas liktos aplam no teorētiskā viedokļa.

Vēl, ja drīkst, es pie reizes šeit vēlētos apšaubīt iepriekš pieminēto un vispārzināmo faktu, ka tieši šī nodarbošanās (intīmo pakalpojumu sniegšana par maksu) ir visvecākā no profesijām. Arheoloģiskie izrakumi to neapstiprina. Zinātniski daudz pamatotāka liekas hipotēze, ka sēņu, ogu un tamlīdzīgu pārtikas produktu vākšana varētu būt ievērojamāki senāka daiļā dzimuma pārstāvju aizraušanās².

Tātad sievietes vispirms nodarbojās ar vākšanu un tikai tad, kad šīs profesijas iespējas bija izsmeltas, nolēma pievērsties prostitūcijai.

Bet nu atgriezīsimies pie šodienas daiļavu problēmām.

– Es jau nu gan neatteiktos, ja Einars mani aicinātu... – Silvija domīgi nogrozīja galvu.

– Tā – pa taisno – un gultā? – Inese no pārsteiguma gandrīz vai iekliedzās. – Bez jebkādas romantikas?

¹ Par «visvecāko profesiju» ir pieņemts saukt prostitūtas – *red.piez.* –, bet prostitūta un mauka nav viens un tas pats; kā zināms, prostitūtām tā ir profesija, bet maukām – izprieca. Pirmās, tā sakot, ir profesionāles, bet otrās amatieres. Etimoloģiski un vēsturiski vārds «mauka» ir saistīts ar vārdu «maukt»; – tās, tātad, ir sievietes, kuras «pašas vīriešiem uzmaucas». Dažos laikos vārds «mauka» ir latviešu valodā skaitījies necenzēts, bet Mirdzas Ķempes izdarītajā «Dona Kihota» tulkojumā (izdots Rīgā 1956.g.) ir vietas, kur vārdi «mauka» un «maukas bērns» pat vienā lappusē sastopami vai desmitiem reižu. Kopš ar šo vārdu tā ir apgājusies sieviešu kārtas tik autoritatīva rakstniece tik greznā akadēmiskā pasaules klasikas darba izdevumā, laikam gan vairs nevar šo vārdu uzskatīt par latviešu literatūrai nepiedienīgu.

² Izteicienu, ka «prostitūcija ir visvecākā profesija» – *red.piez.* – kādā no saviem politekonomijas darbiem izmantoja Kārlis Markss (pēc tam Frīdrihs Engelss). Iespējams, ka arī viņi to bija paņēmuši no kāda agrāka avota, tomēr pašreizējā Latvijas sabiedrībā šis teiciens izplatījās tieši no Kārļa Marksa viņa mācības valdīšanas laikos. Bet Kārlis Markss tam pieskārs, aplūkojot, kā radās t.s. DARBA DALĪŠANA (viens no marksisma politekonomijas pamatjēdzieniem). Pēc Marksa, sākotnējā sabiedrībā darba dalīšana nepastāvēja: visi darīja visu – vāca augus, ķēra dzīvniekus, gatavoja darbarīkus, šuva sev apģērbu utt. Darba dalīšana (un profesijas) rodas tad, kad sabiedrībā parādās cilvēku grupa, kurai vairs nav jādara viss, bet kura dara tikai kaut ko vienu, saņemot par šo vienu pretī visus pārējos produktus. Izteiciens, ka «prostitūcija ir visvecākā profesija», tātad, nozīmē, ka pirmā šāda cilvēku grupa, kura varēja nedarīt pārējos darbus, bija tās sievietes, kas sniedza vīriešiem seksuālus pakalpojumus, saņemot par to no viņiem pretī viņu darba augļus. Tomēr Kārlim Marksam šis apgalvojums droši vien bija tikai joks.

– Un tu ceri, ka tāds čalis kā Einis aicinās tevi uz diseni? – Silvijas acis izurbās cauri draudzenes smadzenēm.

– Un kāpēc gan ne? – Inese samulsa.

Viņa tomēr nebija nekāda neglītene. Drīzāk jau otrādi. Tomēr vienmēr viņa pamanījās savā spoguļattēlā atrast kādu trūkumu, kas nevienam citam nebija pamanāms.

– Bet neaicina taču! – Silvija zīmīgi pacēla rādītājpirkstu augstu virs galvas. Tas izskatījās ļoti izteiksmīgi un nenoliedzami atstāja iespaidu.

– Kas tie par mājieniem? – Inese apjuka vēl vairāk.

– Tie nav nekādi mājiēni. – Silvija skumji pašūpoja galvu un nolaida pirkstu. – Tā ir visskarbākā dzīves realitāte. Forši čali ir deficīts. Ja gaidīsi, kamēr kāds sāk ar tevi dancot, paliksi vispār bez nekā vai kopā ar kādu mērkaķi! – Saliekot šo frāzi kopā ar Einara iepriekš teikto, mēs varam neapgāzami secināt, ka starp sievietēm ir sastopami krokodili, bet starp vīriešiem – mērkaķi. Tas tā – starp citu.

– Nu, zini – man čaļu netrūkst! – Inese lepni uzrāva degunu gaisā.

– Bet vai starp viņiem ir kaut vai viens tāds kā Einis? – Silvija smīnēdama turpināja graut Ineses pašapziņu. Lai nu ko, bet draudzenes čaļus viņa zināja labi.

– Nē, – tādu nav... – brītiņu padomājusi un vienu pēc otra atsaukusi atmiņā savus daudzus pielūdžējus, Inese bija spiesta atzīt. Einars to vidū ziedēja kā roze starp redīsiem. Vai kā jasmīns, jo roze tomēr ir sieviešu dzimtes augš. Vismaz no filoloģijas skatpunkta raugoties.

– Nuja – šādu tādu man arī ir pa pilnam. – Silvija daudznozīmīgi pamāja. – Turklāt pieklājības pēc ar kādu no viņiem šā vai tā ik pa brīdim ir jāpārģuļ. Nevar taču pavisam bez seksa... – meitene prātīgi piebilda.

Jāteic, ka šādi uzskati nepārprotami liecina par salīdzinoši īsā laikā notikušajām lielajām pārvērtībām sabiedrības uzskatos. Ja vēl ne tik sen vairums sieviešu bija pārliecinātas, ka sekss ir tikai nepatīkams noziegums pret morāli, bez kura tomēr nav iespējams iztikt, ja vēlies iegūt tik jaukus radījumus, kādi neapšaubāmi ir bērni, tad šodien, pateicoties ārstu un psihologu pūlēm, ir pierādīta arī pašu dzimumattiecību pozitīvā ietekme uz veselību.

Līdz ar to šai un turpmākajām paaudzēm ir palielinājusies iespēja izvairīties no tādām nepatīkamām saslimšanām kā grumbas un neveselīga sejas āda (sievietēm) vai prostatas vēzis (vīriešiem), kā arī no atturēšanās procesā iegūtām personības deformācijām un pat no priekšlaicīgas plānprātības, kas, nenodarbojoties ar seksu, zināmā vecumā kļūst tikpat kā neizbēgama. Ja es kļūdos, lai ārsti mani palabo. Lai sasauk konferenci un aizklāti nobalso. Tie viņu bezgalīgie strīdi ar pretējiem viedokļiem man nepatīk. Kārtībai ir jābūt! Vai ne?

– Tad ko tu domā, – man tagad vajadzētu skriet pie Ievas un blaut, ka esmu ar mieru tūlīt uz līdzenas vietas gulēt ar viņas brāli? – Pa pusei pārsteigta, pa pusei aizvainota, apvaicājās Inese. Viņa nūdien bija rēķinājusies ar to, ka draudzene pievienosies viņas sašutumam par Ievas neiedomājami netaktisko piedāvājumu.

– Es jau nezinu, kāda tā jūsu saruna īsti bija. – Silvija paraustīja plecus.

– Zini ko, Silvīt, – ieteica līdz dvēseles dziļumiem aizskartā Inese, – ja gribi, ej pati pie Ievas un piesakies gulēt ar Einaru!

– Bet man taču viņa nepiedāvāja, – Silvija atļāvās aizrādīt.

– Tad ko tu, – sēdēsi un gaidīsi, kad kāds tev tādu čali kā Einis klāt pienesīs? – Inese devās pretuzbrukumā. – Esi uzņēmīga – ej un piedāvājies pati! – Viņa grieza draudzenes filozofiju atpakaļ pret pašu Silviju.

– Tas būtu stulbi, – Silvija domīgi nogrozīja galvu. – Varbūt viņš nemaz negrib ar mani gulēt?

– Bet kā tad tu to noskaidrosi? – Inese ieņirdzās.

– Kas te daudz ko skaidrot... – Silvija bēdīgi nopūtās. – Ja jau tev piedāvā, tad skaidrs, ka tevi ir noskatījies...

– Kam? Gultai?!... – Inese atkal sašuta. – Ja jau gribētu nopietni salaist, tad taču vispirms aicinātu kur citur!

– Var būt, ka viņam vienkārši ir tāds stils... – Silvija domīgi paraustīja plecus – tu man patīc, ja es tev arī, tad satiekamies uzreiz gultā bez liekām intermēdijām!

– Nu zini, – man gan tās intermēdijas nešķiet liekas! – Inese nogrieza kā ar nazi.

– Tev nešķiet, bet viņam šķiet! Visi viedokļi ir subjektīvi. – Silvija prātīgi aizrādīja.

– Lai tad viņš iet pupās! – Inese atcirta.

– Tu esi pārāk konservatīva. – Silvija mierinoši aplika roku draudzenei ap pleciem. – Šai piegājienā ir tomēr arī kaut kas šarmants...

– Jā?... – Inese demonstratīvi izbolīja acis. – Es gan tur nekā šarmanta nesaskatu! Tev varbūt patīk, ka blakus piestāj autiņš ar tumšiem stikliem un truls purns ar zelta zobiem uzprasa: «Nehokiķe razvļečsja, ģevuška?»

Tagad bija Silvijas kārtā izbolīt acis.

– Bet Einars taču nav nekāds truls purns ar zelta zobiem! – Viņa piesita ar pirkstu sev pie pieres. – Einis ir foršs pazīstams čalis!

– Kurš pēkšņi ne no šā, ne no tā sadomājis ar mani nodrāzties un līcis savai mātai bez aplinkiem man to piedāvāt! – Inese iebrēcās, tomēr protests viņas balsī vairs neskanēja tik pārliecinoši kā iepriekš.

– Bet tas taču ir neparasti! – Silvija sauca pretī. Viņas acu mirdzums liecināja, ka meitene patiešām tā domā. Un kāpēc lai viņa nevarētu tā domāt? Demokrātiskā valstī valda absolūta domāšanas brīvība. Pret to nav vērts pat mēģināt iebilst.

– Zini ko, Silvīt... – Inese pēkšņi pavisam nomierinājās. – Ja tev tādas neparastības patīk, – ej un parunā ar Ievu! Lai viņa pasaka savam brālim: – Inese nav ar mieru, bet Silvija gan labprāt gribētu! Varbūt viņš padomās un teiks: «Nu labi – lai tad nāk Silvija!»

Pēc šiem vārdiem viņa bija pārliecināta, ka ir iesēdinājusi draudzeni peļķē. Tomēr izrādījās, ka tā vis gluži nav.

– Iespējams, – Silvija piekrita. – Tu varētu parunāt ar Ievu.

– Kāpēc es? – Pārsteigtā Inese kārtējo reizi izbolīja acis. – Ej pati runā, ja jau tev tik ļoti vajag!

– Nu, esi taču draudzene! – Silvija vēlreiz maigi apņēma Inesi ap pleciem. – Jums ar Ievu šāda saruna jau ir bijusi. Apvaicājies... nu tā... manā vārdā... Tas taču tavam godam nekādas kantes nerīvēs?

– Stulbas gan jūs abas esat! – nošņācās Inese, kura šādu pavērsienu nu nepavisam nebija gaidījusi. – Gan Ieva, gan tu! – Lai arī pieļāva iespēju, ka tas patiešām viņas godam kantes varētu pat nerīvēt.

– Vai tu parunāsies? – Silvija neatlaidās.

Inese mirkli pētoši noraudzījās draudzenē. Varbūt Ievas piedāvājumā tiešām nekā tāda nebija? Varbūt tomēr ar Inesi pašu kaut kas nav kārtībā? Kāpēc Silvijai šāds piedāvājums neliekas aizvainojošs? Vēl vairāk, – kāpēc viņa pati ir gatava piedāvāties? Tiesa gan, – caur Inesi, bet šai situācijā tas patiešām ir saprotami. Un kāpēc lai Inese draudzenei atteiktu? Ja jau viņa to patiešām vēlas, bet Inese ne. Interesanti arī būtu uzzināt, kā Ieva uz šādu pavērsienu reaģēs...

– Labs ir, – Inese piekrita, – uzsauc man kafiju – tad parunāšu!

– Bez problēmām – ejam! – Silvija uzsita pa savu rokassomiņu, it kā tur nez kādi miljoni glabātos un runa būtu par briljantiem rotātu diadēmu, nevis tasīti visikdienišķākās kafijas.

5. nodaļa

Pa gabalu ieraudzījusi nākam Inesi, Ieva iekšēji sāka drebēt kā apses lapa rudens novakarē un tik cītīgi ieurbās ar acīm mācību grāmatā, kas, par laimi, jau atvērta atradās viņai priekšā uz palodzes, ka vērotājs no malas nešaubītos – šai meitenei šobrīd prātā ir tikai mācības un nekas cits.

Inese pienāca un, no papēžiem uz pirkstgaliem šūpodamās, brīdi pastāvēja, cerēdama, ka Ieva viņas klātbūtni pamanīs un atrausies no savas lasāmvielas.

Ieva nepamanīja.

– Ieva... – Inese uzsvērti vienaldzīgā balsī ierunājās.

– Jā? – Ieva neatrāvās no grāmatas.

– Kas tur īsti ir ar to tavu brāli?

– Nekas. – Ieva turpināja urbties burtos, it kā patiešām šobrīd spētu tos saskatīt. – Ar manu brāli viss ir kārtībā.

Un viņai bija taisnība. Ar Einaru tiešām nekas īpašs pa šo laiku nebija noticis. Tiesa, Ieva nevarēja to zināt. Bet tā bija. Sievietes intuīcija acīmredzot.

– Labi, netēlo idioti, – Inese tikpat vienaldzīgā balsī izmeta. – Ko tu tur man teici?

– Kā – ko? – Ieva beidzot atļāvās atrauties no grāmatas. – Neko. Prasīju, vai tu gadījumā negribi ar viņu pārgulēt. Viss. Vai tad neatceries?

– Un viņš tā atklāti tev teica, ka gribot ar mani pārgulēt? – Nu jau kursa biedrenes balsī skanēja neslēpta interese.

– Nē, viņš neko neteica. – Ievas balss turpretī palika garlaikoti vienaldzīga. – Man tikai ienāca prātā, ka tu varbūt to gribētu, un tad es varētu pamēģināt to noorganizēt.

– Kā – noorganizēt? – Inese nesaprata.

– Nu – panākt, lai viņš ar tevi pārgul, – Ieva paskaidroja.

– Un kā tad tu to domā panākt – piespied viņu ar varu? – Inese izskatījās jūtami izbrīnīta.

– Ar varu būs pagrūti, – atzina Ieva.

– Es arī tā domāju, – Inese piekrita.

– Tad tu gribi ar viņu pārgulēt? – Ieva aizņemta cilvēka tonī tieši noprasīja.

– To es neesmu teikusi! – Inese mīklaini pasmīnēja. – Es tikai gribu zināt, kā tu esi paredzējusi to noorganizēt?

Ieva pamatīgi noskaitās par šo smīnu un Ineses attieksmi, bet darīja visu, lai uz āru tas tomēr nebūtu redzams.

– Pagaidām – nekā, – viņa pieklājīgi paskaidroja. – Kad tu pateiksi, ka gribi, tad arī sāksu domāt.

– Nu, baigā... – Inese nogrozīja galvu. Tas nepārprotami attiecās uz Ievas piedāvājumu kā tādu, nevis uz atteikumu atklāt savas kārtis.

– Kas tur baigs? – Ieva paraustīja plecus. – Tas taču ir normāli, ka skuķi ar čaļiem gul. Tomēr bieži iznāk gulēt ar tādiem, ar kuriem nemaz tā īsti negribas gulēt, bet pie tā, ar kuru gribētu gulēt, nezini, kā tikt klāt. Sakarā ar to, ka uz manu brāli daudzas met acis, es izdomāju, ka varbūt varētu viņām piepalīdzēt.

– Tad jau tu esi nolēmusi viņu daudzām piedāvāt? – Tas jau tāpat pietiekami apstulbušajai Inesei atkal bija kārtējais pārsteigums.

– Jā. – Ieva mierīgi pamāja ar galvu. Tiesa, šajā «jā» skanēja arī zināms izaicinājums.

– Nē – tu nūdien esi stulba! – Inese pat apsēdās. Uz palodzes. Blakus Ievas grāmatai. Palodze neatradās pārāk augstu, tomēr, lai to izdarītu, meitenei nācās nedaudz palēkties. Tas izdevās veiksmīgi.

To, ka Einars gribētu pārgulēt tieši un tikai ar viņu, Inese uztvēra kā kaut ko pietiekami saprotamu un normālu, lai gan neatzina piedāvājuma formu. Tāpēc arī viņu intriģēja Ievas reakcija uz pretpiedāvājumu Silvijas izskatā. Bet nu izrādījās, ka šis ir iecerēts nevis kā intīms, bet gan bezmaz vai kā publisks masu pasākums. Līdz ar to Silvijas piedāvāšana zaudēja eksperimentāli provokatorisko nozīmi. Tāpēc draudzene acumirkli aizmirsās.

– Kāpēc stulba? – Ieva tēlotā izbrīnā pacēla uzacis.

– Kam tev tas? – šokētā Inese nesaprata.

– Domāju, ka varbūt tā varētu nedaudz nopelnīt... – Ieva jautri atzinās.

– Kā – nopelnīt? – Nu Inese neko vairs nesaprata.

– Tu taču nedomā, ka es pūlēšos par velti? – Ieva daudznozīmīgi smaidīdama apvaicājās.

– Tātad tu par to prasi naudu?! – pārsteigums Ineses balsī bija tik neviltots, cik vien neviltots tas vispār varēja būt.

– Protams. – Ieva pamāja.

– Ā... tātad tas ir business?! Savedēja?... – Pārsteigumam Ineses balsī spontāni pievienojās neslēpts nosodījums.

– Jā, protams, sieviešu dzimtes suteners, – Ieva laipni apstiprināja. – Vai tagad tev viss ir skaidrs?

– Nu jā... tagad man kaut kas kļūst skaidrāks... – novilka Inese. – Un cik tad tu prasi?

– Desmit latus.

– Desmit latus?...

– Jā. Lēti – vai ne?

– Nu... es gan neteikšu, ka lēti... – Inese nogrozīja galvu.

– Vai tu zini, kur ir lētāk? – Ieva ironiski apvaicājās.

– Nē... es vispār par to neko nezinu... – Inese atzinās. – Es par tādām lietām neinteresējos!

– Tad painteresējies! – ieteica Ieva. – Es zinu, ka tas ir ļoti maz. Vēl jo vairāk – par tādu čali kā Einars.

– Vai tad tu pati arī esi ar viņu gulējusi?

– Piedod, – viņš ir mans brālis! – Ievai no šāda jautājuma bezmaz vai uzmetās pumpas. Kā Inesei kaut kas tāds vispār varēja ienākt prātā!

– Nu... starp brāļiem un māsām jau mēdz būt visādas attiecības... – priecādamās par iespaidu, kādu viņas jautājums uz sarunu biedreni nepārprotami bija atstājis, Inese indīgi piezīmēja. Viņa labprāt būtu uzdevusi Ievai daudzus vēl provokatīvākus jautājumus, tikai ātrumā nespēja nevienu tādu izdomāt. – Bet kā tad tu zini, ka viņš ir tik kruts, ja pati neesi gulējusi? – Inesei beidzot kaut kas daudz maz piemērots tomēr ienāca prātā.

– Pēc atsauksmēm, – Ieva vēsi atcirta. – Līdz šim visi skuķi par viņa meistarību ir bijuši sajūsmā.

– Ā, – tā tad tu jau kādu esi viņam piespēlējusi? – Inesei acis ziņkārē iepletās tik lielas kā apakštasītes.

– Jā, vienai otrai ir gadījies palīdzēt. – Ieva mēģināja noturēt lietišķi vienaldzīgu toni, un jāteic, ka viņai tas tīri labi arī izdevās.

– Kurai tad? – Inese gribēja zināt. Vēlēšanos aizskart atkal bija nomainījusi neviltota interese.

– Tev taču nepatīktu, ja es citām stāstītu par taviem intīmajiem piedzīvojumiem? – Ieva vēsi aizrādīja.

– Kāpēc? – Inesei tagad galvenais bija informācija. – Man tas būtu vienalga! – Tomēr redzēdama, ka no Ievas konkrētus uzvārdus neizspiedīs, viņa vīlusies saplaka, taču tad pēkšņi atcerējās, ka ir nākusi šurp pēc Silvijas lūguma, nevis pašas ziņkārības dzīta. Protams, bija jau arī pašas ziņkārība, tomēr šis brīdis likās ļoti piemērots, lai izpildītu draudzenes lūgumu, tāpēc Inese ķērās vērsim pie ragiem.

– Bet, paklau, – viņa tīri lietišķi sacīja, – tad jau tev ir vienalga, kurai viņu piedāvāt...

– Tā gluži nav... – Ieva daudznozīmīgi nogrozīja galvu. – Ar kuru katru Einis neielaidīsies, – viņš taču ar to nodarbojas sava prieka pēc, nevis par naudu.

– Kā – vai tad tu ar viņu nedalies? – Inesei tas atkal bija pārsteigums. Ja jau business, tad taču tajā vajadzēja nopelnīt visiem pasākuma dalībniekiem!

– Protams, ne! – Ieva attrauca. – Ja viņš uzziņās, ka es ar to pelnu naudu, – pasākums var izjukt! – Un viņa savērnieciski piemiedza potenciālajai klientei ar aci.

– Ak tā?... – Īsā brīdī daudzkārt šokētajai Inesei bija atkal ko sagremot. – Bet kā tad tu tos skuķus iemāni viņam gultā?

– Kā kuru... – Ieva paraustīja plecus. – Katrā konkrētā gadījumā ir vajadzīgs savs piegājiens... Jāizpēta, kā viņam kura patīk... It kā nevilšus... Tad viņš jānoķer attiecīgā garastāvoklī... Tad jāizdomā, ko katrā gadījumā stāstīt... uz kādām jūtām spēlēt...

– Nu, nu? – Inesei acis ziņkārē atkal mirdzēja.

– Ko – nu, nu?

– Ko tad tu viņam stāsti?

– Par katru skuķi savs stāsts... Par vienu es saku, ka tā ir neapmierināma nimfomāne, un noslēdzu ar Eini derības, ka arī viņš ar šo netiks galā... Par citu saku, ka tai vajadzīgs mierinājums pēc nelaimīgas mīlestības, bet pati nevar sev tādu atrast... Samērā bieži saku, ka meitene grib kļūt par sievieti zinoša un pieredzējuša vīrieša gultā, bet kautrējas tādu meklēt...

– Bet tad taču viņai patiešām ir jābūt nevainīgai! – iebilda Inese.

– Vēlams... Bet to var arī nosimulēt... – Ieva daudznozīmīgi nosmīnēja par naivajiem vīriešiem.

– Kā tad? – Arī Inese vēlējās iegūt vērtīgo informāciju.

– Ja vajadzēs, – pastāstīšu... – Ieva atkal kļuva izvairīga. – Citu pasniedzu kā mīlas izslāpušu bārenīti, ar kuru neviens negrib gulēt... – Viņa turpināja piemēru uzskaiti.

– Nu, nu – un ko tu viņam stāstītu par mani? – Inesei šī vispārējā informācija bija apnikusi.

– Tad tu gribi? – Ieva cieti noprošāja.

– Nē. Mani tikai interesē, ko tu viņam varētu pastāstīt par mani!

– Klausies – es tev neesmu nekāda pasaku vācelīte! – Ieva noskaitās. – Ja gribi pārgulēt ar manu brāli, – dod desmit latus, un es pacentīšos to noorganizēt! Ja ne, – staigā laimīga un netraucē man mācīties!

– Labi, labi! – Inese mierinoši pacēla rokas. – Es vēl nesaku ne jā, ne nē! Man taču ir jābūt drošai, ja es ar tevi ielaižos! Runa taču ir par ļoti delikātām lietām!

– Es tev tāpat jau esmu izstāstījusi pat pārāk daudz! – Ieva juta, ka ir pēdējais laiks šo sarunu beigt, ja pati negrib savas fantāzijas izvirstajā informācijas pārbagātībā sapīties un pateikt kaut ko neloģisku vai lieku.

– Un tu esi droša, ka viņš gribēs ar mani gulēt? – Inese tomēr nelikās mierā.

– Simtprocentīgi droša es neesmu nekad, bet domāju, ka tev ir izredzes, – citādi taču es nepiedāvātu! – Ievas intonācija atkal liecināja par sarunas beigām.

– Un ja nu tu tomēr kļūdieš? – Inese izlikās šo atkratīšanos nemanām. – Ja nu viņš neparko nav ar mieru?

– Tad tu dabūsi savus desmit latus atpakaļ. – Ieva demonstratīvi iebāza degunu uz palodzes atvērtajā grāmatā.

– Un ja nu nedabūšu?

– Inesīt... – Ieva nogurdināta izbolīja acis. – Tu mani pazīsti jau otro gadu... Ja neuzticies, – es neuzbāžos... Es tikai pieļāvu iespēju, ka varu tev kā draudzenei palīdzēt un sagādāt dažas stundas prieka...

– Par desmit latiem!

– Tu taču man neizmaksā, kad piedāvā aiziet uz foršu filmu? – Ieva atcirta.

– Nu jā... bet filma ir pavisam kas cits... – Inese sāka taisnoties.

– Protams, – tur tu nekad nenokērsi tādu kaifu! Vai varbūt tev filmas laikā kādreiz ir bijis orgasms?

– Ā, – tāpat tu garantē orgasmu? – Nu Inesei atkal bija kur piesieties.

– Protams, – Ieva, acis nepamirkšķinājusi, apsoliņa. – Ja labi uzvedīsies – tad pat vairākus. Bet tagad tinies, – man patiešām nav laika!

– Jā... interesanti būtu parunāt ar kādu, kas jau ir bijusi... – daudznozīmīgi novilkta Inese.

– Nevienu konkrētu vārdu tu no manis neuzzināsi, – Ieva nogrieza kā ar nazi. – Un tā ir arī garantija tev. Skaidrs?

– Labi jau, labi! – Inese beidzot samierinājās un nošļūca no palodzes. – Es apdomāšu savu priekšlikumu...

– Apdomā gan, – Ieva neiebilda.

Inese aizskrēja, bet arī Ievai bija šis tas, ko apdomāt.

«Kāpēc es no viņas paprasīju naudu?» meitene pārsteigta sev vaicāja. «Mani laikam kaut kas nokaitināja viņas uzvedībā... Bet kas? Galu galā tam vairs nav nozīmes... Paprasīju naudu – un viss... Kur es tagad to likšu? Un kur es likšu tos Einara desmit latus, kas paredzēti meitenei?...»

Protams, tā viņa domāja tikai pirmajā brīdī. Kamēr pati vēl atradās zināmā šoka stāvoklī no saspringtās sarunas ar Inesi un savas negaidītās rīcības.

Jau pavisam drīz Ieva aptvēra, ka viņai ir, kur likt šo naudu. Gan Einara desmit latus, gan tos desmit latus, kurus viņa bija pieprasījusi no Ineses. Pašas kabatā. Kur gan citur?

Var jautāt, kāpēc viņa to neaptvēra uzreiz. Acīmredzot morālas dabas apsvērumu dēļ. Ieva taču bija sarunājusī ar brāli, ka saņems par katru šo pakalpojumu tikai piecus latus, bet desmit latus atdos sarunātajai meitenei. Tagad situācija nejauši bija izvērtusies pavisam citādi. Tagad nu viņa apzags savas kursa biedrenes. Par divdesmit latiem. Ne vairāk un ne mazāk. Einars piedāvāja darījumu, kurā nopelnītu gan viņa, gan citas, tagad nu Ieva būs vienīgā pelnītāja, bet visi pārējie – maksātāji. Pirmajā mirklī tas nelikās godīgi.

Bet nākamajā mirklī?

Nākamajā mirklī Ieva saprata, ka business paliek business. Tirgum taču ir sava loģika, ko nosaka piedāvājums un pieprasījums. No šī viedokļa raugoties, viss šķita vienkārši brīnišķīgi.

Einars grib meitenes un ir gatavs par to maksāt Ievai piecpadsmit latus. Tiesa, desmit no tiem – pakalpot gatavajai meitenei, bet to pagaidām atliksim maliņā.

Ja meitenes grib Einaru un ir gatavas maksāt par viņu desmit latus, tad taču tas arī nozīmē pieprasījumu!

Jā, vēl nav zināms, vai ir gatavas, bet, ja pieņemam, ka būs. Tīri teorētiski. Pagaidām.

Jebkuru precī gatavojoties pārdot, iepriekš taču nav zināms, cik pircējs būs gatavs par to maksāt! Tomēr pārdevējs jau iepriekš piedāvā savu cenu. Ja tā praksē izrādīsies pārāk augsta, pārdevējs būs spiests cenu pazemināt. Toties, ja par šo cenu prece tiks ātri izpirkta, pārdevējam būs iemesls cenu paaugstināt. Līdz robežai, pie kuras pieprasījums sāks samazināties. Šādi tiks atrasta preces īstā cena.

Ja meitenes piekritīs maksāt desmit latus par Einaru, tad tas nozīmē, ka Ieva brāli nav pārvērtējusi un var domāt par cenas paaugstināšanu. Ja pircēju nebūs vai būs pārāk maz, nāksies cenu pazemināt.

Vēl, protams, jāņem vērā tāds faktors kā potenciālo klientu pirktspēja. Einara faktiskā vērtība varēja būt kaut piecsimt latu par nakti, bet ja meitenes nav spējīgas tos samaksāt...

Ievai bija aptuvena nojausma par savu kursa biedreņu pirktspēju. Tāpēc viņa bažījās, ka desmit lati varētu būt tomēr mazliet par daudz. Vajadzēja prasīt piecus latus. Mazāk jau nu gan ne – tas izklausītos vienkārši nožēlojami.

Bet, kas uzprasīts, tas uzprasīts. Ja gribētājas atradīsies, tad jau vēl vienmēr ir iespēja pakaulēties un cenu nolaist. Līdz tirgus diktētajam līmenim, tā sacīt.

Tātad, ja Einars ir gatavs viņai maksāt piecpadsmit latus, bet meitenes – tikai piecus, tad Ievas pakalpojumi faktiski maksā tikai divdesmit latus. Un kāpēc lai viņa par to saņemtu mazāk? Visas pūles taču gulstas tikai uz viņu! Einars cer papriecāties. Kāds prieks no tā visa tiks Ievai? Nekāds. Tikai nauda. Bet, ja tiem tiek prieks, tad kam viņiem nauda? Prieks taču ir tas, par ko naudu maksājam, nevis saņemam! Nē, arī no morālā viedokļa te nekādu pretrunu nebija.

Tas, ka Einars iedomājies desmit no piecpadsmit latiem atvēlēt meitenei, ir tikai viņa subjektīvais priekšstats par situāciju. Būtībā taču viņam ir vienalga, cik kurš saņem. Viņu interesē tikai pakalpojums! Tātad arī te viss ir kārtībā.

Bet kas būs, ja meitenes pat piecīti negribēs maksāt? Lai tad iet par velti? Stulbi. Ja viņa ir paziņojusi, ka ar to pelna.

Un kas būs, ja viņas negribēs arī par velti? Piedāvāt naudu? Vēl stulbāk.

Pavisam stulbi.

Jā, izrādījās, ka business nepavisam nav vienkārša lieta. Izrādījās, ka tā ir viena pamatīga neziņa un nervu bendešana.

«Nu, nekas», Ieva sevi mierināja. «Kā būs, tā būs. Jāpagaida, ko Inese sacīs. Kaut kas taču viņu te ir ieinteresējis. Citādi viņa nebūtu otrreiz pati nākusi. Es, cik spēju, esmu izdarījusi, tagad pagaidīsim pirmā soļa rezultātus. Kāda jēga iepriekš uztraukties, ja vēl nezini, par ko īsti jāuztraucas? Taupīsim nervu enerģiju!» Un viņa mēģināja pa īstam pievērsties atvērtajai mācību grāmatai.

Jāteic – ne īpaši veiksmīgi.

* * *

Kad tukšajā auditorijā beidzot iedrāzās Inese, Silvija no gaidīšanas jau bija tuvu baltkvēlei.

– Nu? Kas ir? Ko sarunāji? – Viņa metās sasārtušajai draudzenei pretī.

– Klausies... tur vispār iet vaļā baigais business... – Inese atkrita solā.

– Kāds business?! – Silvija, protams, nesaprata.

– Nu, – tur jebkura var pieteikties! – Inese konfidenciāli pavēstīja.

– Jebkura? – Silvijai pavērās mute. – Un viņš ar visām gul?

– Tā gluži nav... – Inese sāka skaidrot. – Tikai ar tām, kuras Ievai izdodas viņam iesmērēt.

– Kā – iesmērēt? – Silvija, protams, atkal neko nesaprata.

– Nu, tā... pierunāt, lai viņš ar tām pārģuļ...

Silvija brītiņu padomāja, kā tas varētu izskatīties, līdz galam situāciju tomēr nesaprata, tāpēc atmata sīkumiem ar roku un ķērās pie sevi interesējošā jautājuma.

– Un tu paprasīji, lai Ieva mani viņam iesmērē?

Tikai tagad Inese pēkšņi aptvēra, ka nav izpildījusi savu galveno uzdevumu. Pareizāk sakot, vienīgo, kāpēc viņa pie Ievas vispār bija gājusi.

– Vēl ne... – Inese, vainas apziņas pārņemta, mulsi atzinās.

– Kāpēc?! – Silvija sašuta. – Es taču tev kafiju izmaksāju!

– Jā... – Inesei likās, ka viņa ir atradusi attaisnojumu. – Bet tas prieks maksā desmit latus...

– Desmit latus? – Silvijai šī informācija patiešām nāca kā auksta duša. Ko studentam nozīmē desmit lati, spēj saprast tikai tas, kurš pats ir students. Šai gadījumā – studente.

– Jā, par velti Ieva to nedara... – Inese skumji pamāja ar galvu. Viņa saprata Silviju. Lai gan pati bija nedaudz labāk nodrošināta.

– Ak tā? – Silvija ieģrima pārdomās.

– Nuja! – Inese nopriecējās, ka viss tik labi ir iznācis. – Es jau domāju, ka par desmit latiem tu negribēsi, tāpēc arī par tevi nemaz neieņinos.

– Par desmit latiem... – Likās, ka Silvija tomēr vēl negrib atkāpties. – Jāpadomā... – Viņas skatiens atsvešināti aizklīda tālumā. – Es gan biju nolēmusi sev jaunas džinsenes pirkt... – pēc pārdomu brīža meitene sapņaini novilkā.

– Par desmit latiem?

– Nē, par četrpadsmit latiem un deviņdesmit deviņiem santīmiem.

– Jā, par pieciem latiem tev džinsenes nesanāks... – Inese, kas sarežģītus skaitļus labprāt noapaļoja, līdzjūtīgi piekrita.

– Man jau arī to piecpadsmit latu vēl nav... – atzinās Silvija. – Ir tikai vienpadsmit...

– Nu tad tās džinsenes tev tik un tā neiznāk! – Inesei pēkšņi ļoti sagriebējās aizsūtīt Silviju pie Einara. Par spīti tam, ka pati bija Ievas brālī bezmaz vai samīlējusies. Neizskaidrojama psiholoģiska

parādība, bet tā nu tas bija. – Vari nodrāzties ar Eini, un lats vakariņām vēl paliek pāri! – Viņa ieteica. – Vai nopērc par to latu viņam puķes!

– Ko – puķes arī vēl jāpērk?! – Silvija iepleta acis.

– Es ākstos, – Inese mierināja draudzeni. – Tad ko, – iesi? – Viņas balsī skanēja slepena cerība.

– Un kā tu domā – noriskēt? – Silvija atkal ieprīma pārdomās. – Baigi intriģējoši... – viņa novilka. – Tāds pasākums vēl nav bijis...

– Tev jau šitās džinsenes vēl ir tīri labas! – Inese centās draudzeni uzmundrināt. – Noriskē! Pēc tam man pastāstīsi, kā tur gāja...

– Tu domā? – Silvijai pēkšņi uznāca tāds kā nedrošības vārgums.

Iepriekšējais variants bija licies pietiekami skaidrs: – Einaras ir izteicis priekšlikumu caur māsu Ievu, Ieva sūta atpakaļ priekšlikumu par Silviju, ja Einaras piekrīt, tas nozīmē, ka Silvija viņam patīk tikpat labi kā Inese, ja Einaras nepiekrīt, tad nekā, un viss.

Bet tagad? Ieva mēģinās viņam Silviju kaut kā iesmērēt... Centīsies pierunāt... Nezin ko sastāstīs... Pažēlo taču to muļķīti, viņa tik šausmīgi grib... sēž pie tavas fotogrāfijas dienām un naktīm, kājiņas trīdama...

– Bet tu taču teici, ka gribi! – Inese nesaprata draudzenes noskaņojuma pēkšņo maiņu.

– Nu jā... – Silvija nenoliedza. – Bet tagad tāds kā raustiņš nāk... Ko viņš par mani padomās?

– Un ko citi čaļi domā, kad tu ar viņiem guli?

– Tas tomēr nav tā... – Silvija nogrozīja galvu. – Tur ir kaut kādas attiecības... Un par viņiem man ir vienalga, ko tie domā! Bet Einis ir tāds... superīgs...

– Nu, es jau zināju, ka patiesībā tu nemaz negribi! – Inese provocējoši iesmējās.

– Nē, es gribu! – Silvija atcirta. Viņu aizvainoja draudzenes smieklis. Šis pasākums bija tieši Silvijas stilā, un viņa juta, ka kritīsies Ineses acīs, ja tagad no tā atteiksies, bet mirkli padomāt un pašaubīties taču Silvijai bija tiesības! Vēl vairāk – katra saprātīga cilvēka pienākums ir apsvērt visus par un pret, pirms mesties vēl nebijušā pasākumā!

– Tad ņem ceineri un drāz pie Ievas! – Inese kūdīja.

– Varbūt ejam abas? – Silvija piedāvāja. Tā likās drošāk. Un kāpēc ne? Reiz viņai tāds variants jau bija gadījies – divatā pret vienu čaļi. Tiesa, toreiz tas nebija ar Inesi, bet kopā ar kaut kādu pavisam nepazīstamu meiteni, un čaļis arī bija tāds – uz trīs ar mīnusu... diez kas jau nebija... Toties kopā ar Einaru un Inesi!...

– Nē, paldies, – Inese indīgi pasmaidīja. – Es uz grupņikiem neparakstos!

– Kas vainas? – Silvija iepleta acis, it kā viņai tā būtu parasta lieta un visiem citiem saprātīgiem cilvēkiem – tāpat.

– Audzināšana, – Inese indīgi paskaidroja. – Man māmiņa vienmēr ir mācījusi, ka tādas lietas dara tikai divatā!

Silvija gribēja kaut ko pateikt par Ineses māti un viņas apšaubāmo iespaidu uz meitu, tomēr savaldījās, jo šobrīd it īpaši nevēlējās saasināt attiecības ar tuvāko draudzeni.

– Nu labi – es vēl padomāšu... – Silvija tikai nopūtās.

– Bet ilgi nedomā! – Inese ķircināja. – Einim var ienākt prātā apprecēties, un tad tās lietišķais vairs nebūs tik vienkāršs!

– Labi, labi – nebiedē... – Silvija attrauca un nepavisam vairs nejutās pārliecināta, ka grib šādā pasākuma ielaisties.

Un nebija jau arī spiesta lieta.

6. nodaļa

Kad, nesteidzīgi vilkdamās uz māju pusi, Silvija pamanīja pie gājēju pārejas stāvošo Ievu, viņa pirmajā brīdī gribēja kaut kur noslēpties. Lai gan tam nebija nekāda iemesla.

Vai tad jums nekad tā negadās? Iemesla it kā nav, tomēr noslēpties gribas.

Otrajā brīdī Silvijai ienāca prātā, ka tas varētu būt likteņa mājiens, kas valdonīgi norāda tai īsteno ceļu uz Einara gultu.

Trešajā brīdī viņa sāka par to šaubīties. Viņa pieļāva iespēju, ka tas varētu arī nebūt likteņa mājiens, bet vienkārši sagādīšanās. Pavisam nejauša.

«Iešu nesteidzīgi uz viņas pusi», Silvija beidzot izlēma. Ja Ieva līdz brīdim, kad es pie viņas pienākšu, stāvēs vēl turpat, tad tas būs likteņa pirksts. Ja būs jau pārgājusi otrā pusē... vai atradīsies uz gājēju pārejas... tad tas nozīmēs, ka man labāk jāatturas...»

Automašīnu uz ielas bija daudz, un neviena īpaši nevēlējās apstāties kaut kāda tur skuķa dēļ, tāpēc Silvija, lai cik lēni vilkās, nonāca līdz Ievai, pirms tā bija izkustējusies no vietas.

Tāpat tomēr liktenis...

«Vispār jau to vajadzēja darīt Inesei», stāvēdama Ievai aiz muguras, Silvija sapīkusi prātoja. «Citādi iznāk, ka es viņai par velti esmu to kafiju uzlikusi... Nu jā, es, protams, teicu, ka vēl padomāšu... Varbūt tiešām tagad nerunāt ar Ievu, bet ļaut, lai rīt to izdara Inese?»

Tai brīdī Ieva atskatījās, un meiteņu skatieni sastapās.

– Ieva... – Silvija nevērīgi izmeta, – man ar tevi jārunā... – Viņa jutās nedaudz nosvīdusi.

– Runā. – Ieva iekšēji saspringa, taču ārēji to nekādi neizrādīja.

– Inese teica, ka tu par ceineri savu bračku izīrējot! – mirkli pasvārstījies, Silvija izspēra pa taisno. Un kāpēc ne? Stomīties un runāt aplinkus taču būtu daudz stulbāk.

«Copē!» Ievas sirds satraukti palēcās, taču ārēji viņa to atkal nekādi neizrādīja. Galvā sarosījās tādas kā klusa prieka pilnas cerības.

Vienīgi varbūt mazliet aizvainojoši skanēja formulējums. Ko nozīmē – «izīrēt bračku»? Ieva taču centās noorganizēt divu sēržu un miesu satikšanos, nevis kādu kādam izīrēt! Citādi – gandrīz kā mājiens uz Jūdasu... Protams, Jēzus Jūdasam nebija brālis un arī izīrēts netika, bet vienkārši pārdots... Nez kā būtu, ja Jūdass Jēzu būtu izīrējis, nevis pārdevis?

Labi, nav ko jaukt teoloģiju tik vienkāršās un sadzīviskās padarīšanās!

– Vai tev šai vajadzībai jau ir atlikts ceineris? – Ieva šķietami nevērīgi apvaicājās.

– Parādīt? – Silvija demonstratīvi atrāva vaļā rokassomiņu.

Vai tiešām pirmā zivtiņa būtu pieķerušies? Ieva baidījās noticēt šādai veiksmei. Tomēr intuīcija čukstēja, ka darījums tūlīt tiks noslēgts. Bet sievietes intuīcija, kā visiem labi zināms, ir nesalīdzināmi pārāka pat par tādu nenoliedzami pilnīgu un smalki attīstītu mehānismu kā vīrieša prāts. Un gudra ir tā sieviete, kura spēj savai intuīcijai paklausīt.

– Dod, – Ieva attrauca nevērīgi profesionālā tonī.

– Vai tas nekas, ka sīcenē? – Silvija pietvīka. Vajadzēja jau nu laikam to iepriekš samainīt.

Būtu iegājusi kaut vai tepat uz stūra veikalā. Bet ko nu vairs...

Ieraugot sīknaudas saujiņu, Ievai sažņaudzās sirds. Viņa jau gribēja atlaist par pieciem latiem, tomēr pārvarēja sevi un nevērīgi pastiepa Silvijai pretī nosvīdušu plaukstu.

– Iztiksim. – Ieva iedrošinoši pasmaidīja.

– Ņem. – Silvija pārskaitījusi sabēra sīknaudu Ievai rokā. – Vai laiku un vietu varu izvēlēties?

– Baidos, ka ne. – Ieva papurināja galvu un iekšēji atviegloti uzelpoja, redzēdama, ka kursa biedrenei kaut kas no naudiņas tomēr paliek arī pašai.

Tas, protams, neliecināja Ievai par labu. Īsts darījumu cilvēks viņas vietā būtu padomājis, kā tikt arī pie atlikušās klienta naudas, nevis nopriecāties par to, ka tā paliek pircēja rokassomiņā. Naudas straujāka aprīte stimulē visas valsts kopējo ekonomikas augšupeju.

Bet Ieva galu galā bija tikai iesācēja.

Netiesāsim viņu pārāk bargi.

– Slikts serviss. – Silvija sarauca degunu.

– Toties lēts! – Ieva atcirta. – Piemet vēl divdesmit un varēsi izvēlēties!

– Nu nē, – to es nevaru atļauties!

– Tad gaidi izsaukumu. – Ieva lietišķi pamāja.

– Labi. – Silvija dziļi ievilka elpu. – Gaidu.

Ieraudzījusi, ka tuvojas viņas tramvajs, Silvija neatvadījies aizdrāzās uz pieturu to ķert, kas viņai arī pietiekami veiksmīgi izdevās, bet Ievai beidzot radās iespēja šķērsot gājēju pāreju. Kāds pensionārs žigulītī bija apžēlojies par malā stāvošo meiteni. Ieva viņam uzsmaidīja un veiksmīgi nokļuva ielas otrā pusē.

«Tā... pirmā ir...» viņa drudzaini domāja. «Pirmā ir... Pirmais desmitnieks jau maciņā... Vēl piecpadsmit būs no Einara... Ko tagad tālāk? Ko tālāk? Protams – vispirms šī informācija jānodod Einim... Vai tik es neesmu kaut ko sajaukusi? Nē, viss ir kārtībā – es skaidri atceros, ka arī Silvija bija labajā kaudzītē... Einim nekādām pretenzijām nevajadzētu būt... Lai gan – viņš vienmēr var kaut ko negaidītu izdomāt...»

Ieva juta, ka garastāvoklis strauji krītas.

Viņa intuitīvi neticēja veiksmei. (Vai atceraties, ko es teicu par sievietes intuīciju?) Nevar būt, ka viss arī tālāk ies tikpat gludi. Kaut kas kaut kur jau nu noteikti aizķersies. Tikai kas un kur?

Ja viņa to iepriekš spētu paredzēt, tad varētu mēģināt arī novērst. Bet kā lai paredz?

Intuīcija sīkāku informāciju nesniedza. Klupiens var būt ik uz soļa.

Nē, nav ko nervozēt – galvenais, ātrāk izrunāties ar Einaru. Tad būs nākamās pakāpes skaidrība.

Vēl pirms neilga laika Ievai bija licies, ka vienīgais iespējamais šķērslis varētu būt meiteņu nevēlēšanās piedalīties šādā pasākumā, tagad viņa aptvēra, ka šķēršļu vēl var būt neiedomājami daudz. Einars, aizbildinādamies ar aizņemtību, var atlikt tikšanos no dienas uz dienu, Silvija pa to laiku var pārdomāt...

Protams, Silvija var pārdomāt arī tad, ja Einis piekrīt uzreiz...

Kas vēl?

Viņiem, protams, kaut kādu iemeslu dēļ var noiet greizi arī tad, ja abi veiksmīgi būs tikuši līdz gultai... Viņi pēc tam var justies vīlušies... Vai vismaz viens no viņiem...

Ja Einaram nepatiks, tad no tālākā biznesa nekas vairs nesanāks, šie divdesmit pieci lati tā arī paliks pēdējie nopelnītie...

Protams, tad kurpju iegādei trūks vairs tikai piecīša... To pa mēnesi varētu kaut kā iekrāt no vecāku dotās ceļa un ēšanas naudas... Ja ietu to gaisa gabalu līdz augstskolai kājām un kādu nedēļu badotos...

Bet ne jau tikai jaunu kurpju viņai trūkst...

Ja Silvija paliks neapmierināta, tad tāpat būs ziepes – viņa pateiks Inesei, kura arī neapšaubāmi copē, ka pasākums nav desmit latu vērts...

Ko darīt, ja Einis ir apmierināts, bet Silvija – ne? Ko tālāk, ar kuru runāt?...

Varbūt mēģināt tomēr apvārdot Inesi? Stāstīt, ka Silvija Einaram diez ko nepatīk un tāpēc sekss neiznāca tik patīkams, kā cerēts?... Teikt, ka ar Inesi viss būs pavisam citādi, jo Inesē Einis ir pat nedaudz samīlējis?

Inesei tas noteikti liksies glaimojoši...

Jā, viņa teiks, ka Silviju Einim ar pūlēm iesmērējusi, bet par Inesi viņš pats izrādījis nepārprotamu interesi...

Jā, tā nav slikta doma. Tomēr ar to var izrādīties par maz, lai Inesi pierunātu. Tad nāksies runāt ar kādu citu.

Bet ar kuru?

Nē, no šīm versijām un šaubām galu galā var arī prātā sajukt! Varbūt labāk nedomāt tik tālu un vispirms paskatīties, kā ies?

No otras puses – variantu sagatavošana un iepriekšēja teorētiska analīze ir viens no biznesa plāna veiksmīgas realizēšanas priekšnosacījumiem...

Nē, pie velna visus priekšnosacījumus un biznesa plānus, ja no tiem tik neciešami sāk sāpēt galva! Einars ir izteicis priekšlikumu, Silvija to ir pieņēmusi, Ieva informēs brāli, un tad jau redzēs, kas būs!

Protams, ka redzēs. Kāpēc lai neredzētu?

7. nodaļa

– Nu, bračiņ, dod šurp naudu! – Lai neļautu sev sākt par kaut ko atkal šaubīties un nervozēt, Ieva pa taisno bez klauvēšanas iegāzās Einara istabā un braši izspēra iepriekš rūpīgi apdomāto frāzi.

– Tu par ko? – Einars ar jūtamu piepūli iznīra no datora dzīlēm.

Likās, ka viņš vēl labu laiku nebūs neko saprast spējīgs.

– Par meitenīti! – Ieva šķietami bezrūpīgi paskaidroja.

– Par kādu meitenīti? – Einara pārslēgšanās process notika neiedomājami lēni.

– Par meitenīti no labās kaudzītes! – Ieva braši turpināja uzbrukt, bērdama vārdus bez apstājas, lai pati nejauši nenoskrietu no trases.

– Grūti nācās, tomēr iemānīju! Kas ir? Ko tu blisīnīes kā ēzelis?... – Viņa nometa brālim priekšā Silvijas fotogrāfiju. – Šitā te!

– Tu patiešām sarunāji? – ieraudzījis piemīlīgi smaidošo Silvijas sejiņu, Einars acumirkli atslēdzās no darba problēmām.

Ar vīriešiem tā mēdz gadīties.

– Tu varbūt rēķinājies ar to, ka es nesarunāšu? – Ieva pašpārliecināti un nedaudz augstprātīgi apvaicājās. Ieinteresētais mirdzums brāļa acīs ļāva viņai atviegloti uzelpot.

Bet tikai uz brīdi.

– Nē... es ne ar ko nerēķinājos. – Einars pasmīnēja. – Es tāpat vien muļķi laidu.

Šis paziņojums Ievu uz brīdi pārvērtā ledus stabā. Ne tik daudz tā saturs, cik intonācija, kādā tas tika pateikts. Vēsi zobgalīga. Tā neatstāja nekādas cerības. Ja Einara balsī būtu skanējusi atzīšanās, ka viņš nav ticējis māsas spējām un tagad ir patiesi priecīgs par savu maldīšanos, tā būtu cita lieta. Bet šī intonācija vēstīja: – muļķe tu vienmēr esi bijusi un paliksi tāda uz mūžu mūžiem, man jau patīk tevi pačakarēt, bet savas meitenes vari iet un mēģināt pārdot kādam citam!

– Kā to saprast? – Ieva refleksiīvi apvaicājās. – Tu varbūt gribi teikt, ka mūsu noruna nav spēkā? Es kā muļķe tāpat vien nopūlējos, viņas dakšodama?

– Kuš! Kuš! Viss ir kārtībā! Tu tikai neuztraucies! – Einars steigšus pagrāba maku. – Te būs tavi pieci lati! Tikai neļauj!

Ieva nemaz neaptvēra, ka ir sākusi kliegt. Taisnību sakot, vēl viņa nekliedza, bet balss neapzināti skanēja tik aizvainoti un agresīvi, ka enerģētiskā trieciena dēļ Einars uz brīdi pat apdulla.

Ieva acumirkli saprata, ka tas ir īstais ceļš. Ja arī neko nepanāks, tad vismaz izlādēs aizvainojumu.

– Kādi pieci lati?! – viņa ieurojās pilnā balsī, neslēpdama ne pāridarījumu, ne naidu, ne sāpes.

– Nu labi, labi! – Einars izskatījās pat tāds kā nobijies. – Te vēl desmit lati tai meitenei!

Ieva iepleta muti nākamajam izmisuma brēcienam, bet tai brīdi pavērās istabas durvis un pa spraugu pabāzās mātes satrauktā seja.

– Kas jums te notiek, bērni? – Viņas acis tramīgi šaudījās no viena pie otra. Šāda bļautīšanās šai mājā nenotika bieži. Visi ģimenes locekļi bija inteligenti cilvēki, tāpēc parasti prata savas attiecības nokārtot klusinātos toņos.

Tas gan neattiecās uz brāļa un māsas attiecībām bērniībā, bet nu jau, paldies Dievam, bērniība abiem krietnu laiku kā bija aiz muguras.

– Viss kārtībā, mammucīt! – Einars iesmējās. – Es nejauši mazliet nokaitināju Ievu, bet tūlīt atvainošos!

Māte pāris sekunžu vēl viņus aizdomīgi vēroja, bet dēla seju rotāja zobgalīgs smaidis. Arī Ieva, kura laikus aptvēra, ka mātes klātbūtne šai situācijā ir galīgi lieka, pasteidzās vismaz ārēji nomierināties.

– Netrokšņojiet tik ļoti! – Māte pārmetoši pakratīja galvu. – Tētis jau nolikās gulēt!

Tētis strādāja atbildīgā amatā pašvaldībā, tāpēc nevienam neradās šaubas par to, ka ģimenes galvas pirmais un svarīgākais pienākums ir naktīs kārtīgi izgulēties, lai pa dienu viņš spētu pilnvērtīgi kalpot pilsētas iedzīvotājiem un adekvāti rūpēties par to neskaitāmajām, bieži vien muļķīgajām un galīgi nepamatotajām vajadzībām.

– Būsim klusi kā divas pelītes! – Einars čukstus apsolīja.

– Un nestrīdieties... – māte vēl piebilda.

Tad durvis aiz viņas nedzirdami aizvērās.

Brālis un māsa abi reizē atviegloti uzelpoja. Tas radīja samierinošu vienotības sajūtu. Attiecībā pret māti viņi atradās vienā frontes līnijas pusē.

– Piedod, bet es nūdien neiedomājos, ka kāda uz to var iziet, – Einars klusinātā balsī atzinās. – Turklāt – par desmit latiem!

– Tu tikai netēlo man tagad idiotu! – Ieva tikpat klusi caur zobiem izgrūda.

– Nē, nē... To, ka stacijā var sarunāt vēl lētāk, es zinu! – Einars steidzās paskaidrot. – Bet tavas draudzenes taču ir godīgas meitenes!

– Tu varbūt iedomājies, ka viņas vispār ir nevainīgas? – Ieva dzēlīgi apvaicājās.

Nē, to Einars gan neiedomājās. Viņš labi saprata, ka meitenēm ap divdesmit jau sen kā ir laiks būt vainīgām, ja izmantojam to kā pretstatu vārdam «nevainīga». Taču viņš jau vairs nebija tās paaudzes pārstāvis, kurai «godīga meitene» bija sinonīms vārdu salikumam «nevainīga meitene». Godīga meitene nozīmēja meiteni ar brīviem uzskatiem, kura tomēr neliekas gultā ar pirmo pretimnācēju, bet dara to tikai ar rūpīgi izvēlētiem vīriešu kārtas personām. Vai sievietēm, ja viņai pēkšņi iegribas ko pikantāku. Protams, godīga meitene nekādā gadījumā nepiepelnās ar prostitūcijas palīdzību. Varbūt tikai īslaicīgi zināmos apstākļos.

– Un cik tad viņu ir? – Einara balss skanēja piekāpīgāk.

Taisnību sakot, viņš pats vēl nebija skaidrībā par sevi.

Un, ja sakām vēl godīgāk, tad viņa priekšlikums Ievai toreiz nemaz nebija domāts tik nenopietni.

Tagad viņš centās to visu pārvērst par joku vienīgi tāpēc, ka sāka šaubīties, vai tas būs pietiekami glīti – ar māsas palīdzību mēģināt seksuālām vajadzībām iepirkt viņas draudzenes.

Piekritīsiet, ka šādas šaubas jaunam, intelligentam vīrietim reizēm varētu arī rasties.

Ja nu kāds atnāktu un pateiktu, ka no morālā viedokļa te viss ir kārtībā, tad Einars neiebilstu pret fotogrāfijā redzamo meiteni.

Tas viesā cerības.

Un Ievas intuīcija to sajuta.

– Pagaidām – viena, – Ieva atbildēja uz Einara jautājumu. Arī viņas balss skanēja krietni rāmāk. – Vai tev šai naktij ar vienu nepietiks? – viņa apvaicājās tā, it kā viss pārējais būtu jau nepārprotami sarunāts.

Psiholoģiski pareizs gājiens un īstajā brīdī.

– Ko? – Einars iepleta acis. – Man ar viņu jāguļ jau šonakt?

«Paldies Dievam...» Ieva iekšēji atviegloti nopūtās. «Tātad principā viņš tomēr ir gatavs uz to iziet.»

Jā, Einars principā tiešām bija gatavs uz to iziet, un māsas forsētais uzbrukums bija tas «kāds», kurš palīdzēja viņam pārvarēt morāla rakstura problēmas. Ievas spiediens pamazām nosvēra ētisko svaru kausu pretējā virzienā – nav krietni pieprasīt meitenes, bet pēc tam no tām atteikties!

– Pēc gada viņa varbūt vairs negribēs! – Ieva skaļi pavēstīja tirgotājas tonī – tādā pašā, kādā pa dienu bija runājusi par šīm lietām ar Inesi un Silviju. Vēsā un lietišķā.

– Labi, labi – tikai nepārspīlē! – Einars iesmējās. – Ļauj man pāris dieniņu padomāt!

Viņš vēlējās vēl vairāk tikt piespiests.

– Par ko? – Ieva nudien nesaprata. Vai arī izlikās nesaprotam. Šajā gadījumā tas bija apmēram viens un tas pats.

– Var būt, ka es viņai tāpat vien tos desmit latus varu uzdāvināt – par gatavību man pakalpot, tā teikt, – Einars ticami liekuļoja.

– Tu nu gan esi kretīns... – Ieva sašutusi nogrozīja galvu. Viņa jūta, ka atkāpties nav iemesla. Tāpēc arī pat nedomāja to darīt. Silviju brāļa gultā vajadzēja dabūt jau šonakt, lai ko tas prasītu.

– Kāpēc kretīns? – Einars mēģināja izprovocēt uzbrukumu pēdējām savu aizspriedumu barikādēm. Arī viņam bija kaut kas līdzīgs intuīcijai, sauksim to par nojautu, jo vīriešiem intuīcijas, kā zināms, nemēdz būt, un šī nojauta teica, ka uz māsas neatlaidību viņš šovakar var pilnībā paļauties.

– Vispirms tu pasaki, ka tev ir vajadzīgas meitenes, ka esi gatavs par to maksāt, bet pēc tam, kad es esmu izvērsusi reklāmas kampaņu un pirmo meiteni jau sarunājusi, – izrādās, ka tu vienkārši laid muļķi! Izrādās, ka tu savu māsu pasaulei par apsmieklu esi izstādījis! – Ievas triecienspēks nepievīla brāļa cerības.

– Pagaidi, pagaidi – kas tā par reklāmas kampaņu?! – Te Einaram kaut kas patiešām nepatika.

– Neuztraucies – pietiekami diskrēta! – Ieva pasteidzās brāli nomierināt. – Plakātus ar tavu fotogrāfiju es nekur neesmu izlikusi! Bet, ja tu turpināsi mani taisīt par muļķi, – izlikšu! Ar adresi un telefona numuru apakšā! – viņa atklāti piedraudēja.

– Nu pagaidi, Ievuk, parunāsim nopietni! – Einars jūta, ka faktiski drīkstētu jau būt tikpat kā uzvarēts.

– Vai tev liekas, ka es jokoju? – Ieva blieza kā no lielgabala. – Tu esi tas, kurš, izrādās, visu laiku laiž muļķi!

– Labi, labi – tikai nomierinies! – Einars pamazām sāka attīt balto karogu. – Tad tā meitene tiešām grib piepelnīties šādā veidā?

– Runa ir tikai un konkrēti par tevi! – Ieva atcirta. – Viņa nav nekāda mauka! Tu viņai patīc, un tikai tāpēc viņa ir gatava ar tevi pārgulēt!

– Par desmit latiem? – Einars, zīmīgi smīnēdams, apvaicājās.

– Jā, par desmit latiem! – Ieva vēlreiz atcirta un jūta, ka nosarkst. Tomēr saprata, ka teikt taisnību šajā situācijā no komercijas viedokļa būtu galīgi nepareizi.

– Nabaga studentes, kurām par desmit latiem ir jānodarbojas ar tādām lietām... – Einars skumji nopūtās. Domās viņš jau nojauta vienu no viņām savos apskāvienos.

– Labi, ka tu neesi izglītības ministrs, – Ieva aizrādīja. – Tad tava nožēla skanētu vēl pārliecinošāk. Ar tādām lietām cilvēki mēdz nodarboties arī par velti – prieka pēc, ja tu varbūt to neesi pamanījis!

– Un tu domā, ka viņai no tā būs arī kāds prieks? – Einars liekuļotā kautrībā apvaicājās. Citādi viņš principā bija ar māsas tēzēm vienisprātis.

– Tas atkarīgs no tevis, – Ieva pamatoti aizrādīja. – Es ceru, ka tu pacentīsies.

– Tu runā tā, it kā mums viss jau būtu sarunāts... – Einars balto karogu pieklājības pēc vēl turēja noslēptu aiz muguras.

– Jā! Ir sarunāts! – Ieva metās frontālā uzbrukumā ar visiem viņas rīcībā esošajiem ieročiem. – Un pēc tava pasūtījuma! Ja tu tagad sāksi man kaut kādus jokus taisīt... es to tavu sasodīto datoru pa logu izmetīšu! Ar visām programmām un haltūrām! Tad tu varēsi pats sevi mēģināt pārdot!

– Tu nu gan esi ragana... – Einars pārsteigts nomurmināja, lai gan pazina savu māsu nu jau vairāk nekā divdesmit gadus.

– Bet kad tu mani par muļķi gribi pataisīt! – meitene iešņāca brālim sejā.

– Labi jau, labi... – Einars padodamies pacēla rokas. Ilgāk pretoties patiešām būtu muļķīgi. – Pārgulēšu es ar to tavu draudzeni, ja jau tā ir iznācis. – Viņš nopūtās kā īsts ar varu piespiests tikumības iemiesojums. – Atzīstu, ka pats esmu vainīgs. Ceru, ka nav nekāds pārākais krokodils?

– Krokodilu es tev nepiedāvātu, – Ieva tā kā nedaudz nomierinājās. – Viņa ir tā, par kuru tu teici – tā nekas kumosīnš, purniņš varētu būt glītāks, bet tumsā jau to neredzēs... Ja kas, tad viņas fotogrāfija atrodas tev deguna priekšā.

Patiešām! Einars taču meiteni bija jau novērtējis. Bet varēja taču gadīties, ka fotogrāfija viņu pilnībā nepārlicina!

– Šitā?

– Jā. Šitā. Silvija.

– Silvija... – Einars novilka, pastiprināti iedziļinādamies fotogrāfijā. – Patiešām – tā nekas kumosīnš... – viņš jutās spiests atzīt arī pēc otrreizējas aplūkošanas. – Purniņš varētu būt glītāks... – Tā nu bija formāla piesiešanās. – Bet cits viņai varbūt arī nemaz nepiestāvētu... – Einars mīkstināja kritiku. – Nav uzpolsterēta? – viņš pieklājības pēc tomēr apvaicājās.

– Nav, – Ieva varēja brāli nomierināt. – Patiešām lieliskas krūtis.

– Kā tu zini?

– Dušā nopētīju.

Ieva nemeloja. Tiesa, viņa Silvijas krūtis nebija pētījusi sakarā ar savu jauno biznesu, bet gan daudz agrāk nejausi ievērojusi un sajutusi mostamies mazvērtības kompleksu attiecībā uz savām pašas krūtīm. Tas, ko mēs varam vērot uz žurnālu vākiem, nebūt nav norma, drīzāk gan izņēmums, un Silvijas krūtis atbilda tieši šī izņēmuma parametriem, ko par Ievas krūtīm gan nevarētu teikt. Nē, tām nebija nekādas īpašas vainas, bet, ilgstoši vērojot izņēmumus un uzlabojumus ar silikonu, mēs tos nenovēršami sākam uzskatīt par standartiem, tāpēc Ieva krūšu dēļ bija neapzināti sākusi apskaust Silviju un tāpēc tagad tik droši varēja apliecināt brālim šo kursa biedrenes relišeru atbilstību visaugstākajiem standartiem.

– Labi! Lai tad brauc šurp! – Einars noskaldīja.

– Tūlīt? – Ieva drošības dēļ tomēr noprecizēja.

– Protams. Tu mani sakārdināji, – Einars atzinās. – Neiešu taču gaidīt, ja esmu jau samaksājis!

– Labi! Es zvanu, – Ieva paņēma mobilo tālruni.

– Pagaidi! – Einars impulsīvi pacēla roku, it kā vēlēdamies apturēt taksometru, lai gan nekāda taksometra istabā, protams, nebija.

– Kas vēl? – Ieva saausījās.

– Nē, nekas... – Einars nolaida roku. – Zvani...

Ieva paraustīja plecus un uzklikstināja numuru.

– Silvija? Te Ieva. Iztīri zobus, nomazgā kājas un brauc šurp! Kur, kur? Pie Einara! Jā – uz mājām... Kur tad tu gribēji – kādā vārtu rūmē vai parkā uz soliņa? Mani neinteresē tavs šoks – vai nu tu tūlīt velcies šurp, vai arī dabūsi maksāt sodu par līguma laušanu! Tev nemaz atpakaļ nebūs jātiek – pārgulēsi tepat. Rīt varēsim kopā vilkties uz lekcijām! Jā, jā... beidz muldēt – par telefonu arī ir jāmaksā! Nē, nekādas kūciņas nav vajadzīgas! Jā, es tevi sagaidīšu – velcies! – Viņa nospieda atslēguma taustiņu un pievērsās brālim. – Pēc stundas ieradīsies. Ļoti labi – tad arī senči ar garantiju būs aizmiguši...

– Tu jau te darbojies kā rūdīts suteners! – Einara balsī skanēja neviltots pārsteigums.

– Un tu arī nemuldi! – Ieva viņam atcirta. – Ej nomazgājies un sameklē kādus romantiskākus diskus! Es tikmēr paskatīšos jums abiem kaut ko atbilstošu vakariņām.

– Jā, kā darbs tomēr pārvērs cilvēku... – Einars nomurmināja un devās izpildīt Ievas rīkojumus.

Un kāpēc ne, ja tie bija loģiski?

* * *

Vispirms Ieva izjuta atvieglojumu, ka tiktāl viss beidzot tomēr ir nokārtojies un arī paredzētā summa pilnā apjomā iegūlusi viņas maciņā, bet, gatavojot vakariņas, meiteni atkal pārņēma sajūta, ko

viņa pati būtu klasificējusi kā stulbu. Nē, pašā vakariņu gatavošanā kā procesā, protams, nekā stulba nebija. Visai ikdienišķa nodarbošanās.

Parasti vakariņas viņiem visiem gatavoja māte. Un pēc tam savā rāmajā, nogurušajā balsī aicināja pie galda. Vakariņas ģimene ēda kopā un vienmēr plašajā ēdamistabā blakus virtuvei pirmajā stāvā.

Te gan būtu jāiebilst, ka kopā ēšana nenozīmēja to, ka vakariņās katru reizi piedalījās visi ģimenes locekļi bez izņēmuma. Nebūt ne. Gandrīz vienmēr vairāk vai mazāk attaisnojošu iemeslu dēļ kāds iztrūka. Dažreiz pat divas un – gadījās – arī trīs vietas palika tukšas.

Einars šajā rituālā nepiedalījās visbiežāk, otrajā vietā starp iztrūkstošajiem bija tēvs, kam šad tad pagadījās aizbraukt kādā komandējumā, Ieva iztrūka reti, māte – nekad.

Dažreiz meita palīdzēja vakariņu gatavošanā un galda klāšanā, bet, ja māte kādreiz slikti jutās, ar visu tika galā pati.

Šovakar ģimenes vakariņas bija jau paēstas – tās tikpat kā nekad netika pasniegtas vēlāk par astoņiem. Abi vecāki jau atradās savās gultās, tāpēc Ieva pa virtuvi varēja rīkoties netraucēti.

Ja māte nejausi ienāktu, protams, sāktos sarunas par tik vēlas ēšanas kaitīgumu un aizrādījumi, ka vajag kā nākas paēst oficiālo vakariņu laikā, bet, tā kā gan Ieva, gan Einars, ja ilgāk aizsēdējās nomodā, šad tad mēdza paslepus izlaupīt ledusskapi, tad neko ārkārtēju šādā rīcībā māte, protams, nesaskatītu.

Bet Ieva tomēr jutās stulbi. Un iemesls šai stulbajai sajūtai bija apziņa, ka vakariņu gatavošana, ņem kā gribi, ir viņas brāļa un kursa biedrenes gaidāmās mīlas nakts sastāvdaļa. Ieva jutās tajā iesaistīta, un šis fakts nepatīkami spēlēja uz emocijām. It kā viņa ziepētu virvi, zinādama, ka tajā drīz vien tiks pakārtis kāds labi pazīstams cilvēks.

«Kāds idiotisms!» Ieva noskurinājās. «Neviens taču netiks kārts! Tieši otrādi – divi cilvēki, kuri vēlas pavadīt nakti viens otra apskāvienos, pateicoties man, varēs savas dabiskās tieksmes piepildīt! Es vienkārši esmu slimīgi jūtīga. Tas no nervozēšanas. Pasaule man rādās greiza uz stresa pamata. Visas emocijas lai paliek tiem abiem! Man tas ir vienkārši bizness. Ja es nepratīšu savaldīties, tad tā arī visu mūžu palikšu bez naudas!»

Vakariņas gatavojot, radās vēl arī citas organizatoriska un psiholoģiska rakstura problēmas.

«Kā lai es tā taktiski salaižu viņus kopā?» Ieva prātoja. «Varbūt vienkārši ātri uzklāt viņiem pie Einara galdu un pašai tīties gulēt? Vai tad Einis pats nevar paskatīties pa logu, kad izdzirdēs Kvekšķi rejam, un aiziet līdz vārtiņiem pretī, ja ieraudzīs, ka aiz tiem stāv Silvija?»

Labi bija tas, ka gan Einara, gan Ievas istabu logi atradās mājas fasādē un pa tiem vārtiņus varēja redzēt, bet pa vecāku guļamistabas logiem, kuri atradās pirmā stāva pretējā pusē, protams, ne. Kvekšķis, viņu lāsumainais jauktenis, vaukšķēja bieži, vecāki uz Kvekšķa signāliem nedomāja. Tad tas jau izsenis nāca par labu brāļa un māsas draugu nakts vizītēm, kuras kādreiz gan bija uz visstingrāko aizliegtas, bet tāpēc jo vairāk iecienītas.

Tagad, protams, abi jau skaitījās pieauguši – vismaz Einars noteikti, jo pats jau pelnīja, – un vecākiem it kā nevajadzētu bērnu viesošanās brīvību ierobežot... Tomēr vārdos neizteiktu pārāk vēlu vizīšu aizliegumu gan Ieva, gan Einars tomēr izjuta.

Tiesa, brālis jau kopš sešpadsmit gadu vecuma mēdza demonstratīvi apliecināt savu neatkarību, un māte ne vienreiz vien bija spiesta mulst, redzējama no dēla istabas iznākam kādu pusapģērbtu tikpat samulsušu meiteni, kas gan nenotika pārāk bieži, bet Ieva pagaidām neko tādu vēl neuzdrošinājās darīt. Vienīgais, ko viņa atļāvās, bija kādas draudzenes pārnakšošana, bet tas tad parasti iepriekš tika ar māti saskaņots.

Līdz ar to tiešām likās, ka pareizāk būtu jau no Kvekšķa pirmās ieriešanās brīža atstāt Silviju un Einaru aci pret aci, jo pieķeršanas gadījumā mātei tas neliktos nekas pārāk šokējošs, tomēr Ieva juta, ka šajā gadījumā tas varētu arī nebūt visai taktiski.

«Man pašai vajadzētu Silviju sagaidīt,» Ieva viebdamās domāja. «Tas nebūs visai patīkami, jo skaidrs, ka mēs abas jutīsimies stipri neveikli... Bet jādara tas ir... Es taču te skaitos rīkotāja... Galvenais, lai es spētu izturēties tā, it kā šāds apciemojums būtu pavisam ikdienišķa parādība...»

Vieglī izlemst. Bet kāda tad izskatās šī ikdienišķā izturēšanās?

Ieva mēģināja to iztēlēt nomodelēt.

Tātad ierejas Kvekšķis, Ieva paskatās pa logu...

Pa sava vai Einara istabas logu? Pa sava...

Viņa saklās Einara istabas stūrī galdu un ies uz savu istabu dežurēt...

Tātad ierejas Kvekšķis, Ieva paskatās pa logu, redz aiz vārtiņiem stāvam Silviju un žigli metas ārā. Klusā balsī stingri apsauc Kvekšķi un liek tam atgriezties būdā, ko paklausīgais suns arī dara. Tad viņa pamāj sveicienu Silvijai, atslēdz vārtiņus, Silvija ienāk pa vārtiņiem, Ieva tos atkal aizslēdz un dodas pa celiņu atpakaļ uz māju, Silvija viņai seko...

Klusēdama? Abas tā klusēdamas satiekas un tā klusēdamas arī iet?

Nē, vajadzētu kaut ko pateikt.

Bet ko?

«Čau! Nu jauki, ka tu atnāci! Einis jau tevi gaida!»

Vai tā?...

Nē, par to Eini vajadzētu kaut kā savādāk.

«Čau! Nu jauki, ka tu atnāci! Bračka ir jau gatavs!»

Stulbi... Atkal stulbi... Varbūt par bračku uzreiz neko neteikt? Tas taču pats par sevi saprotams, ka Einis ir jau gatavs un gaida... Un ko vispār nozīmē teksts – ir jau gatavs? Nē, tā viņa neteiks.

«Čau! Nu jauki, ka tu atnāci! Nāc iekšā!»

Jā, tā būs vislabāk. Tikai tik daudz, lai Silvija jūt, ka ir mīļi gaidīta.

Tad viņa seko Ievai pa grantēto celiņu līdz durvīm... Tur Ieva palaidīs Silviju pa priekšu... Bet tur? Vai tur pie durvīm jau vajadzētu stāvēt Einim?... Droši vien... Lai palīdz novilkt mēteli...

Ko māte domās, ieraudzījusi priekšnamā karājamies svešu mēteli? Tēvs, protams, neko nedomās, viņš to vispār nepamanīs... Bet māte?

Varbūt iestiept Silvijas mēteli savā istabā? Bet kas būs, ja māte no rīta saskriesies ar Silviju? Kāpēc Ievai būtu jāslēpj draudzenes mēteli?

Virsdrebes viņi nekad nenesa istabās. Arī Einars, ja pie viņa viesojās kāds no «zaķīšiem», meitenes mēteli vienmēr atstāja priekšnamā. Turklāt demonstratīvi visredzamākajā vietā. Tad māte uzreiz noprata, kas viņai sagaidāms. Tikai vasarās, kad virsdreģju nebija, viņas dzīvē draudēja negaidīti pārsteigumi.

Varbūt arī Silvijas mēteli pakārt priekšnamā visredzamākajā vietā? Lai māte domā, ka tā ir Einara kārtējā viešņa. Un tā tas patiešām arī ir!

Tiesa, jau labu laiku brālis uz mājām meitenes nav vedis... Nu un tad? Vēl jo vairāk tāpēc!... Māte taču pēc mēteļa nevarēs pateikt, uz kādiem noteikumiem Silvija te šovakar viesojas...

Bet kas notiks vēlāk, ja Ievai ar šo biznesu veiksies un dažādi meiteņu mēteļi te karāsies regulāri? Ko māte par dēlu padomās...

No vienas puses – lai taču domā, ko grib, – tā ir Einara darīšana, Einara problēmas!

Bet no otras puses...

Nē, lai tas Silvijas mēteli šoreiz vēl atklāti karājas priekšnamā! Maz ticams, ka tādu meiteņu būs pārāk daudz.

Un, ja būs, tad pēc tam varēs domāt, ko darīt.

Tomēr... Varbūt labāk to mēteli novākt? Kāpēc lieki pievērst uzmanību šim, iespējams, perspektīvajam biznesam? Ticamāk, ka māte ar Silviju rīt no rīta nemaz nesaskriesies...

Viss atkarīgs no tā, cikos māte rīt iet uz darbu...

Māte strādāja par bērnuģimnāzijas vadītāju. Reizēm, kad laiks bija labs, viņa līdz darbavietai gāja kājām. Tad bērni pamodušies māti nemaz nesatika. Dažreiz viņa brauca ar trolejbusu, tad bija reāla iespēja saskrieties... Dažreiz māti pa ceļam aizveda tēvs, ja viņu darbā ierašanās laiki izrādījās saskanīgi, – tad vispār varēja būt visādi...

Problēmas, problēmas ik uz soļa.

Protams, šī problēma izpaliktu, ja Ieva nepiedāvātu meitenēm palikt viņu mājā līdz rītam. Bet kā tas izskatītos? Un kā justos tā pati Silvija, teiksim, pustrijos naktī tālu no savām mājām uz ielas?

Varēja jau varbūt izsaukt taksi, bet vienalga... Aizmigt blakus partnerim pēc mīlēšanās taču emocionāli nozīmēja pavisam ko citu, nekā uzreiz pēc seksa tikt iesēdinātai taksī un aizsūtītai uz mājām!

Nē, to Ieva nespēja pieļaut. Tieši šī emocionālā puse, rūpes par to, kā meitenes vēlāk jutīsies, tīri cilvēciski viņai likās svarīgākas par visu. Jo Ieva, protams, spēja iejusties viņu ādā.

Te gan jāpiebilst, ka viņa pat necentās iejusties Einara ādā. Kā vairums sieviešu Ieva uzskatīja, ka vīrieši ir pietiekami diezādāini, lai nekādas niansas uz tiem neattiektos. Un var jau būt, ka tā tas tiešām arī ir...

Toties no ekonomiskā viedokļa varam konstatēt, ka šāda iejūtīga attieksme pret brāļa partnerēm nenoliedzami bija arī finansiāli izdevīga, jo, piedomājot par klienta psiholoģisko komfortu, biznesmenis vienlaikus nenovēršami rūpējas arī par savu maciņu. Vairāk taču jūs slavēsiet to vietu, kurā jutāties labāk... un tieši tajā arī labprātāk atgriezīsieties...

Ar vārdu sakot, – būt iejūtīgam biznesmenim ir izdevīgāk nekā būt trulam. Vai, kā to bieži vien varam redzēt pasakās un pamācošos stāstos, laba sirds vienmēr tiek dāsni atalgota arī materiāli. Un kāpēc lai tā nebūtu?

Bet viss tas kopumā ir par problēmām ar mēteli...

Nu labi – Dievs ar to mēteli! Bet ko Ieva sacīs, kad Einars ar Silviju priekšnamā pirmoreiz satiksies?

«Es ceru, ka jūs paši sapazīsieties!»

Vai kaut ko tamlīdzīgu. Principā taču viņi ir jau redzējušies. Einars, protams, Silviju neatceras – viņam atmiņā palicis tikai meiteņu bars. Eini gan tās visas uzreiz nofiksēja. Baigais čalis tas viņas brālis!

Pēkšņi Ievai likās, ka viņa dzird Kvekšļa rēģienus.

Ārprāts! Silvija jau klāt, bet viņa vēl līdz galam neko tā arī nav izdomājusi!

No virtuves loga vārtņus nevarēja saskatīt, tāpēc Ieva ar sagatavoto paplāti metās pa trepēm augšā pie Einara.

Tur klusināti skanēja romantiska mūzika.

Brāļa istabā nebija.

Ieva nolika paplāti stūrī uz galda un pieplaka logam.

Silvija stāvēja ārpusē pie vārtņiem. Einars platiem soļiem tai tuvojās pa celiņu.

Kas tagad būs?

Einars parāda dūri Kvekšļim, tas aplust un aši iešmauc būdā.

Einars apstājas pie vārtņiem pretī Silvijai, taču vaļā tos never.

Ieva redz, ka abi par kaut ko sarunājas.

Par ko? Un kāpēc viņš nelaiž meiteni iekšā?

Ieva saklausa Silvijas smieklus. Einars atver vārtņus un viegli palokās, viņu ielaizdams.

Einars izslēdz vārtņus un, izteiksmīgi žestikulēdams, kaut ko turpina stāstīt.

Silvijas sejas izteiksmi Ieva neredz, jo kursa biedrene stāv ar muguru pret viņu.

Aizslēdzis vārtņus, Einars piedāvā Silvijai elkoni. Tā familiāri tajā ieķeras, nu jau viņi abi nesteidzīgi nāk šurp, Einars turpina runāt, Silvija ar atplestu muti smaidīdama noraugās viņā.

«Paldies Dievam...» Ievas lūpas nedzirdami čukst. «Paldies Dievam... Viņi ir sadziedājušies, man nekur vairs nav jāiejaucas...»

Kā torpēda viņa ātri izslīd no brāļa istabas, gandrīz noripo pa trepēm uz pirmo stāvu, iedrāžas virtuvē, paķer vēl vienu paplāti.

Viņa dzird, kā atveras ārdurvis. Tie abi nāk iekšā priekšnamā.

Ieva zibenīgi metas augšā pa trepēm, dažās sekundēs pabeidz galda klāšanu, aplaiž skatienu visapkārt – brāļa istabā kā vienmēr valda priekšzīmīga kārtība, saldā mūzika vienlaikus gan satrauc, gan nomierina. Ieva var pazust.

Tā viņa arī dara.

8. nodaļa

– Pieci orgasmi! Pieci orgasmi! – Silvija starodama metās virsū Inesei, kura ar mācību grāmatu rokās tupēja uz pussalauzta krēsla blakus fizikultūras zālei.

– Kas ir? – Tā satrūkās. – Ko tu bļauties kā muļķe! – Un bažīgi palūkojās visapkārt, bet, par laimi, tuvumā neviena nebija.

– Pieci orgasmi! Vai vari iedomāties?! – cieši pie draudzenes pieliekusies, Silvija aizrautīgi čukstēja. – Līdz šim manā mūžā vispār tikai viens orgasms ir bijis, un arī tad – masturbējot, bet te – veseli pieci vienā naktī! Bez jebkādas masturbācijas!

– Ei nu?! – Inese iepleta acis. – Kur tu tos dabūji?

– Kā – kur? – Silvija paskatījās uz draudzeni kā uz nepilnvērtīgu. – Pie Einara, protams! – Vai tad Inese bija aizmirsusi, kurp Silvija grasījās doties?

– Tāda laime un tikai par desmit latiem! – Viņa savērnieciski bakstīja ar pirkstu draudzenei vēderā.

– Ko tu saki! – Inese nopriecājās. Tātad Silvija ir bijusi! Tātad tas ir izdarāms!

– Pieci orgasmi par desmit latiem?! – Viņa iesaistījās draudzenes priekā. – Bet tas taču nav dārgi!

– Ko tu! – Silvija sajūsmā gandrīz vai spiedza. – Tas ir pavisam lēti! Tas ir tikpat kā par velti!

– Paklau – tad man arī vajag! – Inesei iemirdzējās acis.

– Bet tev taču piedāvāja! – Silvija aizrādīja draudzenei.

– Nu ja – bet es gribēju, lai tu vispirms pārlicinies, vai tur nav kāda krāpšana!

– Nekādas krāpšanās – serviss visaugstākajā līmenī. – Silvija pacēla uz augšu īkšķi. – Gan intīms apgaismojums, gan romantiska mūzika, gan vakariņas gultā... Un pēc tam var pat vannā ieiet! Tikai kājas pirms tam pašai jānomazgā un zobi jāzīdīra... Jā – un skaļi bļaut nedrīkst, lai vecāki nepamostos... Bet piecu orgasmu dēļ to visu var pieciest!

– Jā, par tiem orgasmiem tu jau stāstīji. – Inese bija apņēmības pilna pieteikties un gribēja to darīt pēc iespējas ātrāk, jo zināja, ka jau pēc dažām minūtēm var atkal sašaubīties.

– Bet par tiem es varētu stāstīt vēl un vēl! – Silvija nelikās mierā.

– Nevajag! Kur ir Ieva? – Inese pielēca kājās un veikli sameta grāmatas mugursomā. Ja viņa tūlīt pat ies un pieteiksies, tad pēc tam atsacīties būs neērti. Galvenais – nenokavēt šo brīdi!

– Labāk pašai vienreiz pieredzēt nekā simtreiz no otra dzirdēt! – Inese paskaidroja draudzenei un gandrīz skriešus metās uz auditoriju, kur, kā viņa domāja, šobrīd vajadzētu atrasties Ievai.

Un Ieva patiešām tur bija.

9. nodaļa

– Gatavojies! – pēc īsa klauvējiena ienākusi brāļa istabā, Ieva strupi pavēlēja.

– Kam tad? – Einars pārsteigts atrāvās no datora.

– Izvilkt no maka piecpadsmiņus!

– Ko? Atkal?! – Einars gandrīz iekliedzās.

– Šķiet – tu esi neapmierināts? – Ieva aizrādīja.

– Bet Ieva!... – Einars centās atrast īstos argumentus. Viņš nebija neapmierināts. Viņam nebija nekādu pretenziju pret Silviju. Patiešām ļoti jauka un temperamentīga meitene. Bet tagad Einars bija noskaņojies darbam. Ar domu, ka nākamā meitene varētu būt ne ātrāk kā pēc nedēļas vai pat vispār nebūt. Vismaz ne tādā veidā...

Jā, tieši tāpēc, ka viņš bija apmierināts, tieši tāpēc, ka Silvija izrādījās jauka un temperamentīga meitene, Einars jutās pietiekami gandarīts un gribēja tikai strādāt. Te nebija pretrunu.

Protams, ārsti iesaka viņa vecumā seksu ne retāk kā trīs četras reizes nedēļā. Bet Einaram šobrīd nūdien ir pārāk daudz darba, kas arī prasa daudz enerģijas.

Pēc gada, diviem, kad valsts kopējais ekonomiskais stāvoklis tiktāl uzlabosies, ka viņš jutīsies pilnīgi drošs par savu materiālo eksistenci, Einars varēs daļu no darba piedāvājumiem atteikt un atļūcināt vairāk laika atpūtai, bet pagaidām viņš tiešām negribēja riskēt.

Kas notiks, ja viņam seksuālo pārslodžu dēļ vairs neatliks pietiekami daudz laika un spēka darbam? Kritīsies temps un kvalitāte, bet darba devējiem tas nepatiks. Einara vietā viņi pameklēs sev kādu citu. Un tad – ardievu, nodrošinātā dzīve!

Tikai kā to visu lai ieskaidro Ievai, kura ir noskaņojusies uz kārtējiem pieciem latiem, lai ātrāk tiktu pie tām savām sasodītajām tupelēm? Varbūt vienkārši iedot tos divdesmit piecus latus, lai liekas mierā?

Nē, tā arī nedrīkst. Tad māsa sapratīs, ka var no viņa naudu pumpēt tāpat vien, un to nu Einars nekādi negribēja pieļaut.

Par spīti pārslogotajām smadzenēm, vajadzēja atrast pietiekami adekvātu izeju no šīs situācijas.

– Es taču tev teicu, ka to nebiju domājis nopietni... – Einars beidzot izgrūda un tūlīt pat saprata, ka neko stulbāku šai brīdī nebūtu varējis pateikt. Bet ko lai prasa no cilvēka, kurā tik pēkšņi un nelaikā ir ticis atrauts no intensīva garīga darba?

– Nu labi... – Ieva piekrita. – Tu to nebiji domājis nopietni... lai gan man pateici tā, ka es to sapratu nopietni...

– Es neesmu vainīgs, ka tev ir bremsēta humora izjūta! – Einars saviebās. Tas atkal bija teikums nevietā, bet neko darīt – kas izrunāts, izrunāts...

– Es arī tur neesmu vainīga! – Ieva atcirta, ar to, šķiet, domādama, ka pie vainas ir iedzimtība, proti – vecāki. – Bet tam vairs nav nozīmes. Vai tad tev ar Silvucīti bija tik slikti?

– Nē, nebija slikti... – Einars godīgi atzina.

– Nu redzi! Un viņai arī patika!

– Kā tu to zini? – Einars neticīgi apvaicājās. Likās, ka par spīti daudzajām gultas uzvarām, viņu nomoka slēpts mazvērtības komplekss. Un galu galā pat vislieliskākajam vīrietim var kādreiz gadīties neizpatikt kādai sievietei gultā. Ar to bija jāreķinās. Tāpēc Einara šaubas nemaz nebija tik nepamatotas.

– Viņa pati man to pateica, – Ieva iedroši pasmaidīja. – Silvucis ir stāvā sajūsmā un gatava drīzumā atkal atkārtot.

– Nu, paklausies! – Einars protestēja.

– Vai tev labāk patiktu, ja viņa būtu vīlusies?

– Nu nē taču! Ne jau par to ir runa! – Einaram patiešām prāts šobrīd nenesās uz meitenēm.

Lai arī atmiņas par Silviju bija nedaudz mīkstinājušas viņa negatīvo attieksmi pret seksu tuvākajā laikā.

Ja Ieva ar savu priekšlikumu būtu nākusi pāris stundu vēlāk, kad Einars būtu izpildījis paša nolikto dienas normu, tad varbūt viņš nebūtu tik noraidošs. Varbūt pat būtu pavisam pretimnākošs.

Ar vārdu sakot, Ievai šoreiz nepaveicās ar to, ka nebija trāpījusi īstajā brīdī. Biznesā tas tomēr ir ļoti svarīgi – nožert klientu pareizajā noskaņā. Vai ne?

Bet tas nu nepavisam nav viegli izdarāms. Kā lai uzmin, kas norisinās potenciālā klienta dvēselē? Protams, daudz ko var noteikt pēc ārējā izskata. Taču Einara izskats pēdējā laikā neko daudz nemainījis – viņš gandrīz vienmēr bija pieplacis pie datora ekrāna un izskatījās konsekventi nevaļīgs.

– Par ko tad ir runa, ja ne par meitenēm? – Ieva tomēr netaisījās atkāpties. Ja jau iepriekšējoreiz viņai bija izdevies pielauzt brāli, tad kāpēc lai tas neizdotos arī šoreiz?

– Par to, ka man visa šī sistēma principā kaut kā nepatīk, – paskaidroja Einars.

– Kāpēc? – Ieva izlikās, ka ir pārsteigta. – Kas vainas sistēmai? Manuprāt tā ir lieliska un nupat jau sāk uzņemt apgriezienus!

– Lūk, lūk, – un tieši šie apgriezieni man patīk vismazāk! – Einars attrauca.

– Kas tev? Naudas žēl? – Ieva pastiprināja spiedienu. – Pat, ja tu katru nakti pieņemtu pa meitenei, tas ir tikai četršimt piecdesmit latu mēnesī! Tu taču nopelni daudz vairāk!

– Ko nozīmē – tikai?! – Einars sašuta. Māsas nevērīgā attieksme pret viņa sūri grūti pelnīto naudiņu Einaru aizvainoja līdz sirds dziļumiem. – Četršimt piecdesmit latus mēnesī iztērēt par meitenēm?! Tu esi traka! – Viņš neapzināti paaugstināja balsi, tad, atcerējies iespējamo mātes invāziju, atkal to pazemināja gandrīz līdz čukstam – Bez tam, – man nemaz nevajag katru nakti pa meitenei! Es kādreiz gribu arī vienkārši izgulēties!

– Es jau nesaku, ka tev noteikti ar viņām ir jāguļ katru nakti. – Ieva kļuva pielaidīgāka. – Lai būtu – ik pārnaktis... Tad tas vispār ir uz pusi lētāk – tikai divsimt divdesmit pieci lati!

– Bet vai tu saproti, ka divsimt divdesmit pieci lati ir tīri laba mēnešalga? – Einars eksplodēja. – Turklāt man tā nauda ir jānopelna! Jānopelna ar savu darbu!

– Nuja! – Ieva to patiešām saprata. – Bet vai tad tev negribas pēc grūtas darba dienas arī nedaudz relaksēties?

– Vai tu domā, ka tas ir vienīgais relaksēšanās veids? – Einars sāka izskatīties arvien aizkaitinātāks.

– Bet es taču tev nelieku to darīt katru nakti! – Ieva samierinoši aizrādīja.

– Es saprotu. – Likās, ka Einars ir gatavs kliegt. – Bet vai tu nesaproti, ka es gribu šo pasākumu pārtraukt? Kamēr tas viss nav aizgājis pārāk tālu. Es atzīstu, ka pats esmu vainīgs. Esmu gatavs tev samaksāt atkāpšanās naudu! Cik tu vēlies? Simtu? Divsimtu?

– Piecdesmit tūkstošus, – Ieva izšāva, gandrīz nedomādama. Vakars uz ezera, ja brālis tagad patiešām ir nolēmis atkāpties! Kaut ko steigšus vajadzēja darīt. Bet ko?

– Par piecdesmit tūkstošiem tu vari iet zemi ēst ar visām savām draudzenēm un problēmām! – Einars atskaldīja un pēc īsas pauzes lēni piebilda: – Es tev dodu piecus simtus un, ja ne, tik un tā uzskatu mūsu sarunu šai sakarībā par izbeigtu!

– Lai notiek. – Ieva izlikās, ka ir samierinājusies. – Dod tos piecus simtus!

– Rīt noņemšu no kartes.

– Labi. – Ieva pamāja ar galvu. – Bet, tā kā es tev piekāpos, tad es rēķinos arī ar tavu pretimnākšanu...

– Nu? Kāda tad tā būtu?

– Tās meitenes, kuras es jau esmu sarunājuši, tu tomēr pieņemsi.

– Ak Dievs! – Einars saķēra galvu. – Un cik tad viņu ir?

– Nezinu – daudzas vēl domā.

– Ko nozīmē – domā? Tās taču vēl nav sarunātas!

– No manas puses viņas ir jau sarunātas! Jā, skaidrs, ka daudzas no tām nemaz neparakstīsies. Bet ko lai es daru ar tām, kuras saka «okei»? Teikt: – piedodiet, bet jūs velti mocījāties izlemdamas – mans brālītis tikai pajokoja?

– Nu labi, labi. – Einars saprata, ka tik vienkārši no māsas tomēr vaļā netiks. Galu galā sekss nav zobārsta apmeklējums. Šķita, ka šajā situācijā tiešām būtu prātīgāk izrādīt pretimnākšanu un pārgulēt ar tām pāris sarunātajām meitenēm. Tad Ievai pret viņu nekādu pretenziju vairs nevarētu būt.

– Bet cik tad tādu apmēram varētu sanākt? – viņš samierinoši apvaicājās.

– Nu... kādas divsimt... trīssimt...
– Ko?! – Einars pielēca no krēsla. – Tu esi paguvusi jau puspasauli apziņot?!
– Tikai nepārspīlē, – Ieva palūdza. – Tas ir ne vairāk kā pieci procenti no mūsu augstskolas meitenēm. Vairāk es vienkārši nepaguvu.
– Bet vienalga! – Einars izskatījās pamatīgi apstulbis. – Trīssimt meiteņu!...
– Bagdādes kalifiem ne tik vien esot bijušas... – Ieva delikāti aizrādīja.
– Tu aizmirsti, ka es neesmu Bagdādes kalifs! – Einars atcirta.
– Bet tās bija sievas! – iebilda Ieva. – Toties šīs te – atnāk un aiziet... Bez kādām pretenzijām...
– Ieva, izbeidz! – Einars apslāpēti iekliedzās un atgriezās pie datora. – Es neparakstīšos ne uz kādām trīssimt meitenēm! Pat vistrakākajam jāklīm tur būtu vismaz pusgads ko strādāt!
Protams, Einars pārspīlēja. Tie, kuri pazīst kādu no trakajiem jākļiem, šajā vietā pasmīnēs. Vīrieši, kuru neirozes izpaužas seksuālā hiperaktivitātē, ar trīssimt partnerēm tiktu galā krietni īsākā laikā. Einars vienkārši bija sanervozējies, jo jutās apdraudēts: – māsas aktivitātes traucēja viņam strādāt, paaugstināt labklājības līmeni, tāpēc viņš neapdomādams grūda ārā pirmo, kas tam patrāpījās uz mēles.
– Bet es taču tev teicu, ka visas nez vai piekritīs! – Ieva mierināja. – Droši vien ne vairāk kā desmit procenti... Varbūt pat ne tik daudz...
– Desmit procenti no trīssimt ir trīsdesmit! – Einars atcirta.
– Vai tad tas ir daudz? – Ieva pabrīnījās. – Ja ņemsi katru nakti pa vienai, mēnesī tiksi cauri kā likts! Ja pa divām – pāris nedēļās...
– Neņemšu es katru nakti pa meitenei! – Einars saniknojās. – Un pa divām – ne tik!
– Nu labi, – Ieva piekrita. – Ņem ik pārnaktis pa vienai – arī tad nieka divos mēnešos tiksi cauri. Turklāt es esmu pārliecināta, ka pat tik daudz nesanāks...
Einars saprata, ka no šīs biznesmenes vaļā tikt vienkārši nav iespējams. Bet datorā gaidīja darbs – jo ilgāk turpinājās viņu saruna, jo vairāk laika prasīs atgriešanās pie pārtrauktās tēmas...
– Bet ja sanāks vairāk? – Einara balsī ieskanējās bezierunu kapitulācijas pazīmes.
– Tu pats tam tici?
– Es pat neticēju, ka tu vienu tādu atradīsi!
– Lūk, cik zemu jūs mani vērtējat... – Ieva skumji pakratīja galvu.
– Kādi mēs?
– Vispirms jau tu. Labi, Eini, – Ieva nevēlējās ielaisties garos paskaidrojumos, – neminēsim tagad. Paskatīsimies, kā ies. Man tos piecus latus tu vari nemaksāt.
– Es arī netaisījos to darīt! – Einars bija padevis. – Ar piecsimt latiem tev taču tupelēm pietiks!
– Labi... tad es zvanu Inesei. – Ieva piemiedza ar aci.
– Foto! – Einars pastiepa roku. Viņam nu galīgi nebija vajadzīgā noskaņojuma. Ne darbam, ne meitenēm. Pēc šīs sarunas viņš jutās sanervozējies un nikns. Tikai neredzēja citu izeju.
– Šī te. – Ieva ielika pastieptajā rokā Ineses fotogrāfiju.
– Zvani. – Brīdi pētījis attēlā redzamo būtni, Einars piekrita. Inese, par laimi, bija fotogēniska. Arī dzīvē būdama gana pievilcīga, uz fotogrāfijām viņa izskatījās vienkārši izcili skaista. Tas nevarēja neatstāt iespaidu uz Einara dziļākajām dvēseles stīgām un palīdzēja samierināties ar visai vardarbīgi uzspiesto seksu.
– Halo! Inci?... – Iekšēji priecīga, bet ārēji lietišķa Ieva pielipa klausulei. – Te Ieva – iztīri zobus, nomazgā kājas un brauc šurp!

Otrā daļa. Darbs dara darītāju

1.nodaļa

Kad pie viņas pienāca samulsuši Gundega, Ieva saprata, ka kodolreakcija turpinās.

Divu nedēļu laikā Einars bija «norijis» jau piecas meitenes, kuras Ievai nemaz nevajadzēja īpaši apstrādāt. Pēc plāpīgās Ineses vizītes informācija nepārprotami bija sākusi izplatīties pati no sevis, tas ir, ne jau pavisam pati no sevis, bet – nu, jūs taču zināt, kā! Un meitenes nāca bez īpaša uzaicinājuma. Pēc to izturēšanās un nedrošajiem skatieniem Ieva jau bija iemācījusies noteikt potenciālo klienti.

Pieteicās pat kāda meitene no paralēlkursa. Par laimi, viena no tām, kuras Ieva bija jau nofotografējusi, atcerieties – toreiz, kad fotografēja savas kursa biedrenes. Tātad arī šo meiteni viņa varēja brālim uzrādīt. Einars to akceptēja. Vēl viena veiksmē.

Trijām diemzēl nācās atteikt. Tas nebija patīkami. Tomēr, nezaudējama cerības, Ieva atraidītajām ieteica ārienes uzlabošanas pasākumus, bet pati apdomāja dažādas viltības, kā atraidītās nākamajā fotografēšanas reizē varētu iemūžināt pievilcīgākā veidolā.

Jā, Ieva bija pat iegādājusies pati savu fotoaparātu, jo Einara kodaku, pats par sevi saprotams, vairs nedrīkstēja izmantot. Gan jau brālis nojaustu, ka viņa to, maigi izsakoties, māna, pat ja Ieva mēģinātu izprasīt fotoaparātu kādiem citiem mērķiem. Tiesa, Ievas aparāts ne tuvu nebija tik ekskluzīvs – visparastākais «ziepju trauks», tomēr fotografēt ar to varēja, un meitene cerēja, ka Einars savā darba apmātībā atšķirības attēlu kvalitātē nepamanīs.

Nu jau gandrīz nedēļu Ieva aizrāvās ar fotomākslu, turklāt sev par pārsteigumu konstatēja, ka viņai šī nodarbošanās patīk. Tāpēc blakus studiju biedreņu attēliem parādījās gan apkārtnes ainavas, gan lielā vairumā kaķi un suņi, tāpat arī dažādi neparasti sīkumi, kas meitenei likās iemūžināšanas vērti.

Viņa pat klusībā sāka sapņot par nelielu savu darbu izstādīti, tikai tas, protams, neattiecas uz šī stāsta sižetu.

Par spīti zināmiem panākumiem, droša savā biznesā Ieva tomēr vēl nejutās un, taisnību sakot, nebija jau īsti iemesla. Jā, arī Gundega neapšaubāmi nāca kā pretendente uz Einara gultu – viss viņas izskats norādīja uz to. Bet kas notiks, ja Einars atkal sāks spītēties?

Tiesa, iepriekšējās meitenes viņš bija pieņēmis bez iebildumiem, tomēr nekādu sajūsma arī neizrādīja, bet tas varēja nozīmēt tikai to, ka viņš vienkārši uz kādu laiku ir samierinājies. Bet uz cik ilgi? Tas nebija paredzams.

Katru nākamo meiteni Ieva piedāvāja brālim ar nedrošībā trīcošu sirdi. Gaidīdama jaunu pretestības vilni. Vai viņa spēš to atkal pārvarēt?

Nekas, nav ko tagad iepriekš nervozēt. Viņai ir pietiekami daudz argumentu. Ieva turpinās cīnīties līdz galam! Jo brālis taču bija apsolījis, ka sarunātās paņems.

Protams, nekādu sarunāto patiesībā nemaz nebija, bet Einars taču to nevarēja zināt! Galvenais tagad bija noturēties. Noturēties pēc iespējas ilgāk. Un pēc iespējas vairāk nopelnīt. Slaukt brāli, kamēr tas vēl ļaujas slaukties. Pēc tam jau redzēs. Ja apstākļi izrādīsies stiprāki par Ievu, tad ko tur... Tad neko.

Un var taču gadīties, ka Einis ar laiku pierod... Varbūt viņam pat iepatiksies... Un kāpēc lai neiepatiktos? Vīrietim taču pati daba liek ilgoties pēc sievietēm...

Un, ja taisnība ir tiem, kuri uzskata vīriešus par dabiski poligāmām būtnēm, tad Einaram šādai dažādībai vajadzētu patikt. Vēl jo vairāk tad, ja viņš būs pieradis pie tās. Pagaidām viss liecināja par labu Einara poligāmajām tieksmēm. Pastāvīgas meitenes brālim nekad nebija bijis. Cik Ieva zināja... Un tas, ka viņš izrāda nepārprotamu neapmierinātību ar māsas pakalpojumiem, varēja arī neko nenozīmēt.

– Ieva... – Pienākusī Gundega beidzot uzdrošinājās atvērt muti.

– Jā? – Uzrunātā tai laipni uzsmaidīja.

– Vai tas taisnība, ka... – Gundega sāka stomīties. – Nu...

– Ko? – Ieva mēģināja kursa biedrenei palīdzēt.

– Nu... ka tavs brālis...

– Ko mans brālis? – Ieva koķeti un divdomīgi apvaicājās, likdama nojaust, ka viņai principā viss ir skaidrs.

– Es pat nezinu, kā tev to pateikt... – Gundega pietvīkusi atzinās.

– Tev viņš patīk? – Ieva tieši noprošāja. Viņas balss skanēja maigi un saprotoši.

– Jā... – Gundega pamāja. – Ļoti...

– Gribi ar viņu pamīlēties? – Ievas balss kļuva vēl maigāka un vēl saprotošāka.

– Nu... jā... – Gundega pietvīka vēl vairāk un atkal sāka stomīties. – Vispār... jā... Tā tad tas... ir taisnība?

– Tas, ka mans brālis ir gatavs aplaimot meitenes? – Ieva raudzījās lielām, nevainīgām un sirsnības pilnām acīm.

– Nu jā... tā var sacīt...

– Protams. – Ieva maigi saņēma Gundegas roku. – Mans brālis ir džentlmenis. Tev ar viņu patiks. Dod desmit latus un gaidi izsaukumu.

– Desmit latus? – Gundega sastinga.

– Jā, pagaidām tikai desmit, – Ieva čivināja. – Es saprotu, ka tas ir nožēlojami maz par iespēju mīlēties ar tādu čali kā mans brālis, bet, ja es prasītu vairāk, tad maz būtu tādu meiteņu, kuras varētu šo prieku atļauties.

«Sasodīts!» Ieva nodomāja. «Vai tiešām tā, kura viņai par Eini pastāstīja, nevarēja pateikt arī par cenu!» Iepriekšējās meitenes to jau labi bija zinājušas un bez laušanās nāca pa taisno uzreiz ar naudu. Tā bija nesalīdzināmi ērtāk un patīkamāk.

– Desmit latus... – Gundega satriekta atkārtoja.

– Nu ja – desmit latus, – Ieva, mīļi smaidīdama, apstiprināja.

– Ak tā... – Gundega novilka.

– Ko – ak tā?

– Es nezināju, ka par to ir jāmaksā...

– Bet kā tad tu iedomājies? – Ieva iepleta acis. – Tāds čalis! Datorspeciālists! Sportists!

Raksta dzeju! Un – par velti?

Te nu jāpiebilst, ka Ieva nedaudz pārspīlēja. Datoru gan Einars pārzināja tīri labi, bet nez vai tādā līmenī, lai viņu bez atrunām varētu nosaukt par datorspeciālistu. Nebūtu īsti korekti arī par sportistu brāli nosaukt tikai tāpēc, ka viņš vasarās šad tad pavizinājās ar vējdēli, ziemās aizšāva uz kalniem paslēpot un kaislīgi uz dīvēna ar alus pudeli rokās fanoja par mūsu hokeju, un, kas attiecās uz dzeju, tad pēdējo četrus Einaru bija uzrakstījis pirms gadiem desmit. Bet Gundega jau to nevarēja zināt.

– Nē, nē, es saprotu... – Gundega piekrītoši māja ar galvu. – Bet desmit latus... man nav...

– Un cik tev ir? – Ieva sajuta instinktīvu nepatiku pret trūcīgo klienti.

– Trīs latus es varbūt sagrabinātu... ar santīmiem... – Gundega samulsusi atzinās.

– Trīs latus ar santīmiem? – Ieva sašūta. – Tu varbūt iedomājies, ka Einars ir kaut kāda nodzīvojusies stacijas mauka?

– Nē, nē! – Gundega savicināja rokas kā vējdzirnavu spārnus. – Es tā neiedomājos... Bet man patiešām vairāk nav... Tad jau laikam nekā... – viņa it kā skumīgi, it kā ar zināmu atvieglojumu novilka.

«Tinieš tik prom,» Ieva domās noteica, tomēr darījumu sievietes reflekss, kas meitenē jau bija paguvjis izveidoties, sāka vētrāni protestēt pret tik vieglprātīgu potenciālās klientes atlaišanu. Katrs interesents tomēr ir vērtība! Par katru iespējamo pircēju ir jācīnās! Un kas tad ir, ka Gundegai nav naudas? Galvenais, ka viņai ir vēlētānās! Ja nav naudas šodien, tad varbūt būs rīt!

Ievas smadzenes drudžaini strādāja pastiprinātā režīmā. Kaut kas ir jāizdomā! Kaut kas ir jāizdomā!

– Pagaidi! – Lai iegūtu laiku, Ieva novilka kursa biedreni sev blakus solā. – Nē, nē, nē! Kaut ko izdomāsim... – Viņas balss atkal skanēja silti un sirsnīgi.

– Ko tad? – Gundega paraustīja plecus. – Uz parāda?... Bet es nezinu, kad varēšu atdot... – Likās, ka viņa sāk kratīties vaļā.

To nu nekādā gadījumā nedrīkstēja pieļaut. Varbūt tiešām atlaist uz parāda? Samierināties ar tiem Einara desmit latiem un cerēt, ka savus desmit Gundega varbūt kādreiz tomēr atdos? Un, ja arī neatdos, tad Dievs ar tiem! Labāk desmit lati rokā nekā divdesmit kokā.

Bet vai Gundega klusēs? Vai nepalaidīs tālāk informāciju, ka iespējams dabūt arī uz kredīta? Tad pēc aizdevuma prasīsies arī tās, kuras pie stingrākiem noteikumiem tomēr spētu kaut kā sakasīt tos desmit latus...

Nē, tas var izrādīties neizdevīgāk... Gundega ir liela pļāpa. Iegūstot šos Einara desmit latus, Ieva var zaudēt daudzus citus meiteņu desmitniekus...

Viņai lielākā problēma vispār bija Einars, nevis meitenes. Pagaidām likās, ka pārāk ilgi viņš noturēsies. Tā tad svarīgi bija katru reizi izspiest maksimumu. Bet kā lai maksimumu izspiež no

Gundegas, ja nelikās, ka tā būtu gatava skriet apkārt pa pasauli, naudu meklējama?... Varbūt tomēr pasūtīt, lai iet... Citas tad zinās, ka nekādas atlaides pie Ievas nav iespējamas...

Un, skat, negaidot smadzenēs uzplaiksnīja atklāsmes brīnums.

– Paklau! – Ieva, pēkšņās idejas iedvesmota, vērsās pie Gundegas. – Tev te viens čalis kanti sit...

– Kurš tad? – Gundega nesaprata, kuru no viņas pielūdžējiem Ieva domā.

– Nu, tas... – Ieva nezināja, kā labāk paskaidrot. – Pumpainais...

– Ginters? – Gundega pārsteigta apvaicājās.

– Nuja – Ginters! – Ieva nopriecājās, ka objekta vārds tik ātri ticis noprecizēts. – Kādas tev ar viņu attiecības?

– Fui!... – Gundega saviebās kā uz vemšanu. – Viņš taču ir pretīgs...

– Ahā... – Ieva daudznozīmīgi novilkā. – Tātad tu ar viņu neesi gulējusi?

– Izbeidz! – Gundega gandrīz iekliedzās. – Viņš man riebjas!

– Riebjas vai neriebjas, bet ir viens variants... – Ieva zīmīgi piemiedza ar aci.

– Kāds tad? – Gundega negribīgi painteresējās.

– Varu derēt, ka viņš būtu ar mieru maksāt lielu naudu, lai tikai tiktu tev klāt... – Ieva vēlreiz piemiedza ar aci.

– Kā – tiktu man klāt? – Gundega nesaprata vai izlikās nesaprotam.

– Nu – pārgulētu ar tevi. – Ieva noprecizēja savu domu.

– Nu un tad? – Gundega vienalga nesaprata vai izlikās nesaprotam.

– Tā tu varētu tikt pie naudas, – Ieva paskaidroja.

– Tā? – Gundegā modās sašutums.

– Un kāpēc gan ne? – Ieva tēlotā pārsteigumā apvaicājās. Tas viņai izdevās ļoti ticami.

– Bet man taču viņš riebjas! – Gundega protestēja.

– Vai tad tu neesi gulējusi ar čaļiem, kuri tev riebjas? – Ieva jautāja, šo to zinādama par kursa biedrenes piedzīvojumiem.

– Esmu... – Gundega atzinās un tūlīt pat sāka taisnoties. – Bet tas gadās nejauši... dzērumā...

– Bet gadās... – Ieva aizrādīja. – Vai tāpēc tu vairs uz tusiņiem neej?

– Nu jā... – Gundega bija spiesta piekrist. – Bet es uz to neizeju speciāli... – viņa aizrādīja. –

Es cenšos, lai tā negadītos... Ir taču starpība – nejauši iegriezt pirkstā vai darīt to tīšām!

– Bet lietas labā var taču kādreiz arī saņemties, – Ieva pamācīja. – Un citādi taču Ginters ir lāga čalis – nav nekāds lops vai kriminālais?

– Nē... – Gundega paraustīja plecus. – Citādi viņš ir tīri lādzīgs... Tikai es nekad nebiju iedomājusies, ka varētu ar viņu...

– Bet tu padomā! – Ieva uzstāja. – Tu viņam ļoti patīc. Tas jau pa gabalu redzams. Pilnīgi iespējams, ka viņš ir pat samīlējies tevī... Tas taču būtu pat cildeni – tu sagādātu viņam prieku, turklāt saņemtu vēl naudu par savu labo sirdi! Un vēl visam pa virsu – svētlaimi Einara skavās... – viņa kārdināja.

Gundega domāja.

Par tiem gadījuma sakariem Ievai, protams, bija taisnība. Un patiešām, – ar ko tad īpašu Ginters atšķīrās no citiem puisiem, kuri viņai tāpat nepatika, bet kuri vienalga pamanījās, izmantojot Gundegas dzērumu, viņu iegūt? Vai tikai ar to, ka nebija tik pumpaini? Daži, starp citu, bija arī pumpaini. Skaidrā prātā viņa nemūžam nebūtu tādiem ļāvusies.

Gundega piederēja pie tiem cilvēkiem, par kuriem saka, ka viņi neprot dzert. Pēc pirmās glāzītes viņas garastāvoklis manāmi uzlabojās, pēc otrās pasaule vispār jau rādījās neparasti skaista, un tad bez apjēgas sekoja visas pārējās glāzes, līdz pēdējās bremzes aizgāja pa pieskari. Tad vienmēr uzradās kāds, kurš to izmantoja un darīja ar pārdzērušos Gundegu visu, kas vien viņam ienāca prātā.

Viņa gan pirms katra tusiņa sev nozvērējās, ka vairāk par vienu glāzi nedzers, bet reti kad izdevās noturēties, apstākļi parasti pavedināja uz otro un tā tālāk, turklāt puisi, zinādami par Gundegas attiecībām ar alkoholu, izdomāja visādas viltības, lai meiteni piedzirdītu.

Varēja jau nedzert arī to pirmo glāzi, bet bez tās viņa jutās kokaina un sasaistīta. Kāda jēga iet uz tusiņiem, ja nevari tajos omulīgi justies? Un dzēra taču visas un visi – tikai nereiba tik ātri... Vai tad viņa vainīga?...

Un nejutās jau viņa nemaz slikti arī tai brīdī, kad tika skūpstīta un glāstīta... Tikai pēc tam tā apziņa... Kad skaidrā prātā atceries visu, kas noticis... Vai, ja nevari visu atcerēties...

Tāpēc jau viņa sapņoja par Einaru. Par normālu čali. Jau pirmoreiz Ievas brāli ieraugot, Gundegai tirpas bija noskrējušas pār kauliem. Einarā bija kaut kas tāds... Tāds...

– Bet vienalga... – Gundega papurināja galvu. – Tas kaut kā... – Viņa gribēja izskaidrot Ievai situāciju, mēģināja atrast istos vārdus, lai tā saprastu, ar ko kļūmīgie gadījuma sakari tusiņos principiāli atšķiras no kursa biedrenes piedāvātā darījuma ar Ginteru. – Viņš ir iekēries manī... – Gundega runāja lēni, cenzdamās visu pēc iespējas precīzāk noformulēt. – Bet es – par naudu... Kā tāda ielene... Un vēl tāpēc, lai varētu pārgulēt ar citu...

– Bet par velti tu taču viņam nedosi? – Ieva iebilda.

– Nedošu gan, – Gundega piekrita. «Ja nu vienīgi dzērumā», viņa domās piemetināja. «Bet tad viņam pašam mani jāpaņem. Tikai Ginteriņš nez vai būtu uz to spējīgs...» Un šī atziņa vēl vairāk pastiprināja viņas pretīgumu pret puisī. Gļēva amēba, nevis vīrietis! Mīksta...

– Nu, lūk! – Ieva reaģēja uz dzirdēto. – Bet šādi viņam ir iespēja noķert laimes mirkli – varbūt lielāko viņa mūžā!... Vai tev nemaz sirds nav krūtīs? Tu tomēr esi sieviete – potenciālā māte! Kāpēc tu nevarētu apžēloties par šo nabadziņu? Un trūcīgs viņš nav – ar jaunāko mersedesu uz augstskolu braukā! Zini, cik tāds maksā?

– Jā... būtu viņš mazdrusiņ smukāks... – Gundega nopūtās. To, ka Ginters spētu viņu krietni vien palutināt, meitene saprata un bija jau to domās šad tad apsvērusi.

– Varu derēt, ka viņš pat savu mersedesu būtu gatavs atdot par vienu nakti ar tevi! – Ieva sazvērnieciski piemiedza ar aci.

– Bet kā tad tas tagad izskatīsies, ja es pieiešu pie viņa un teikšu: «Ja gribi gulēt ar mani, tad dod desmit latus un kāp tik virsū!» – Ko viņš par mani padomās? – Gundega noskurinājās.

– Esi mierīga! – Ieva maigi uzlika roku viņai uz pleca. – To es nokārtošu.

– Tu?!

– Tev ir iebildumi pret manu starpniecību?

– Nu jā... – Gundega jutās pavisam izsista no sliedēm. – Tu tagad iesi pie viņa un teiksi: «Gundega grib par ceineri ar tevi pārgulēt, tikai pati kautrējas tev to pateikt, tāpēc sūta tagad mani!»

– Protams, ne. – Ieva mierinoši pasmaidīja. – Es visu nokārtošu tā, ka viņš pat nenojautīs, ka tu par to saņemsi naudu!

– Bet kā tad es no viņa to naudu dabūšu?

– Naudu no viņa dabūšu es.

– Kā?! Tad tu ar viņu patiesībā gulēsi?!

– Nē, mulķe! – Ieva negribot sāka dusmoties. – Gulēsi tu, bet naudu no viņa es paprasīšu sev – par situācijas noorganizēšanu! Viss izskatīsies tā, it kā tu par velti būtu ar viņu gulējusi! Sapрати?

– Nu... ne visu... – Ievas pēkšņais skarbums Gundegai laupīja pārliecību pašai par sevi.

– Viss tev arī nemaz nav jāsaprot! – Ieva turpināja dragāt. – Galvenais, lai tu būtu ar mieru pārgulēt ar Ginteru, kā kompensāciju par to saņemot mīlas brīdi Einara gultā!

– Nu... ja tu domā, ka tā tas varētu izdoties... – Gundega pakļāvās. – Ka viss būs kārtībā... ka tā ir labi...

– Un kāpēc lai nebūtu? – Ieva atkal jauki pasmaidīja.

– Nepatīk man tur kaut kas... – Gundega sērīgi nošūpoja galvu. – Bet, ja nu tu domā, ka tā vajag... runā ar to Ginteru...

– Bez problēmām! – Ieva smaidīdama pamāja.

Gundega vēl brīdi pasēdēja Ievai blakus, prātodama, kas īsti viņai šai pasākumā nepatīk, bet tad saprata, ka pati vien pie visa ir vainīga, jo ne jau Ieva uzsāka šo sarunu; Ieva tikai mēģina viņai palīdzēt...

Un galu galā Ginteram patiešām naudas netrūkst – ja jau tāds fruktiņš var vizināties apkārt ar mersedesu un dārgākajos uzvalkos staigāt, par kaklasaiti simt dolārus maksājot (tā runāja), tad desmit latus viņš savā makā pat nepamanīs... Jā, bet par šiem desmit latiem viņai ar viņu būs jāguļ...

Un Gundega atkal atcerējās tos čaļus, ar kuriem līdz šim bija gadījies pārgulēt. Riebīgi jau bija, bet ar Ginteru laikam būs vēl riebīgāk... Pēc tam. Pirms tam viņa papulēsies kā nākas piedzerties, un tad jau atkal jutīsies labi... Vai Einis ir šādu pārdzīvojumu vērts?...

Gundega atcerējās Einaru, siltums ielija viņas sirdī, un meitene saprata, ka visi puisī dalās divās daļās – Einars un tie citi pārējie. Viens pārējais vairāk vai mazāk neko nemainīja viņas biogrāfijā, bet Einars... Viņa drīz būs kopā ar viņu, un varbūt... varbūt Einars sapratīs, ka Gundega viņam der ne tikai vienai naktij...

Gundega piecēlās, uzsmaidīja Ievai un, pamājusi ar roku, devās prom. Viņa domāja par Einaru un domās par viņu tagad visu laiku – arī tad, kad būs kopā ar Ginteru...

2.nodaļa

- Ginter!
- Jā? – Uzrunātais pagriezās.
- Tu mani neatceries?
- Tā kā būtu kaut kur redzēta... – Ginters sasprindzināja atmiņu.
- Es esmu Gundegas draudzene. Ieva. – Meitene pastiepa roku.
- Gundegas? – Ginters automātiski paspieda pastiepto roku.
- Aprunāsimies? – Ieva piedāvāja.
- Nu... – Ginters samulsa. – Aprunāsimies...

Viņi aizgāja līdz soliņam augstskolas dārzā un apsēdās. Laiks, par spīti ziemas tuvumam gaisā, bija vēl pietiekami saulains un silts.

– Vai tev Gundega patīk?
 – Gundega? Patīk? – Ginters pārjautāja. Viņš nesaprata, kāpēc pēkšņi kādam radusies interese par viņa attieksmi pret Gundegu. Kāda Ievai par to daļa? Tomēr neatbildēt Ginters nespēja. Viņam likās, ka tas būtu rupji attiecībā pret jautātāju. Ginters negribēja kļūt rupjš. Nespēja. Tāpēc mēģināja godīgi paskaidrot to, ko jūta pret Gundegu. – Patīk? – Viņš vēlreiz atkārtoja jautājuma būtību. – Tas nav tas vārds. Viņas dēļ es jūku jau prātā...

– Vai tu gribētu ar viņu pamīlēties? – meitene piedāvāja.
 – Tu ko, – smeijies par mani? – Ginters paskatījās uz Ievu kā uz jukušu. Viņu šokēja gan jautājums, gan tas, ka to šādā formā kāds ir uzdevis. Turklāt meitene. Un viņš nesaprata, kādā nozīmē viņa lieto vārdu «pamīlēties».

– Nesmejos. – Ieva patiešām bija pati nopietnība.. Acis raudzījās tieši un skaidri. Ginters jūta, ka noplok zem šī skatiena, kurā jautās spēks, griba un nesatricināma pārliecinātība par sevi.

– Viņa taču bēg no manis kā no spītālīgā! – Samierinājies ar jautājuma pārdrošo netaktiskumu, puisis bezcerīgi atmeta ar roku.

– Varu palīdzēt, – meitene jauki pasmaidīja.

– Kā? – Ginters samulsa vēl vairāk. Vislabprātāk viņš šo sarunu nebūtu turpinājis, bet Ievas psiholoģiskais pārspēks lika viņam palikt uz vietas un bez iebildēm pakļauties meitenes gribai.

– Cik maksāsi? – Ieva lietiski pārinteresējās.

– Ko – cik maksāšu? – Ginters nesaprata.

– Cik tu man dosi par iespēju pamīlēties ar Gundegu? – Ieva noprecizēja jautājumu.

– Kā – pamīlēties? – Ginters tagad jau nesaprata vairs itin neko. Pasaule kļuva dīvainā, it kā saruna ar Ievu norisinātos zem ūdens.

– Nu... – Meitene meklēja vārdus, kuri būtu vispiemērotākie sarunu biedra uztveras īpatnībām. – Pavadīt vakaru kopā ar viņu...

Gintera apziņā atplauka daļēja skaidrība. Pavadīt vakaru kopā ar Gundegu? To viņš saprata. Iztēlē puisis to bija darījis jau ne reizi vien. Gan pastaigājies ar iemīļoto pa veciem, romantiskiem parkiem, kur pāri koku galotnēm slējās gotisku piļu tornīši, gan sēdējis tai cieši blakus rāmu upju aizaugušos līčos... Un, protams, ļoti ilgojās, lai tas notiktu ne tikai iztēlē.

– Visu, ko vien tu vēlies! – viņš nočukstēja. Impulsīvi. Skaidri zinādams, ka nekas tāds patiesībā nemaz nav iespējams.

– Tūkstoš latus. – Ieva nevilcinādamās nosauca cenu.

– Tūkstoš latus? – Ginters atkal tā īsti nesaprata.

– Vai Gundega nav tā vērtā? – Ieva noslēpumaini pasmaidīja.

– Nē... protams... – Beidzot sapratis, ko nozīmē šī summa, Ginters pat nedomāja iebilst. – Gundega ir vairāk vērtā... – viņš atzina.

– Tad kādas problēmas? Naudas nav?

– Nē... nu, naudu... – Ginters saminstinājās. – To es varētu kaut kā dabūt... – Viņš pūlējās saprast situāciju. Ko nozīmē šis dīvainais piedāvājums? Kā uz to reaģēt? Šī meitene viņam piedāvā Gundegu par tūkstoš latiem. Kā to saprast? Vai Gundega patiesībā būtu prostitūta? Nē, tas nebija iespējams. Ginters nespētu iemīlēties pērkamā sievietē. Viņš jūta, ka Gundega ir laba meitene. Brīnišķīga. Tīra garīgi... Ko nozīmē šis piedāvājums par naudu?

– Bet es negribu Gundegu pirkt... – Ginters beidzot izstomīja. – Viņa taču nav nekāda ielene!... Es viņu mīlu...

– Protams, ka viņa nav ielene! – Ieva pasteidzās apstiprināt. – Bet kāds tam sakars ar to? Mana piedāvājuma būtība ir pavisam cita. Vai tad tu negribi pārgulēt ar meiteni, kuru mīli?

Ginters pat nosvīda no šī jautājuma neceremoniālā tiešuma. Tad lūk, ko Ieva domāja ar vārdu «pamīlēties»! Viņš nekad nebija iedomājies Gundegu gultā. Tā viņam likās zaimošana. Jā, Ginters pazina fiziskas vēlmes, tās mēdza viņu šad tad mocīt, bet ar Gundegu tām nebija nekāda sakara. Tās vienmēr saistījās ar citām sievietēm. Ar tādām, kuras viņš uzskatīja par iespējami pārkamām. Kopš mīlēja Gundegu, Ginters kaunējās par saviem iekāres brīžiem. Turklāt Gundegas parādīšanās tos bija aizslaucījusi no viņa iztēles. Tie piederēja pagātnei. Bet Ieva to nesaprātis. Ginters jūta, ka šī meitene domā savādāk. Tā, kā šodien ir jādoma. Viņš negribēja izrādīties arhaisks. Bet negribēja nodot arī savas romantiskās jūtas.

– Nē... kāpēc... – Ginters atkal sastomījās. – Es saprotu... Tas jau... Tas viss pieder pie mīlestības... bet...

– Ko – bet?

– Tas liekas kaut kā tā... netīri... – puisis beidzot izmocija.

– Piedod, Ginter, – bet kas tieši liekas netīri? – Ieva iepleta savas acis, cik nu platas vien varēja. Uz daudziem tas atstāja paliekošu iespaidu.

– Nu tas, ka tu man viņu piedāvā par naudu... – Ginters mēģināja noturēties savās pozīcijās.

– Ak tad tev nauda nepatīk? – Ievas balsī skanēja neslēpta ironija.

Ginters samulsa. Par to naudu viņam bieži lika manīt. Bet viņš taču nebija vainīgs, ka ir bagātu vecāku bērns, kamēr citi nespēj pat galus savilkt kopā? Vai viņam vajadzēja vazāties apkārt kājām, noplukušā džemperī un cauros džinsos? Viņš taču nevienam neatteica, ja kāds lūdz aizdot. Un pēc tam nestaigāja pakal, pieprasīdams parādu! Ja kāds atdeva, tad atdeva, bet uz tiem, kuri nespēja atdot, viņš ļaunu prātu neturēja. Kāpēc viņam sava apgērba un automašīnas dēļ vajadzēja justies vainīgam? Viņa vecāki vienkārši bija gudrāki par citiem, tāpēc arī ātrāk prata tikt pie bagātības! Gan jau ar laiku visi kļūs turīgi.

– Nē... nauda ir laba lieta... – Ginters atkal stomījās. – Nauda ir vajadzīga... – Nu kā lai visu pareizi izskaidro šai dīvainajai meitenei, kura viņu burtiski hipnotizēja ar savu nopietno, caurredzošo skatienu?

– Bet pirkt mīlestību par naudu... – Puisis svīzdams turpināja stostīties. – Tā taču ir visparastākā prostitūcija!

– Tiešām nesaprotu – kur tu te saskati prostitūciju? – Ieva paraustīja plecus. – Tu taču Gundegu nepērc!

– Bet ko tad?

– Tu pērc manu pakalpojumu. Un tam ar prostitūciju nav nekāda sakara. Es tev piedāvāju starpniecību. Tas ir ļoti normāls pakalpojumu veids. Oficiāli reģistrētas iestādes ar to nodarbojas! Varbūt es arī kādreiz pierēģistrēšos. Kā pelna tavi vecāki?

– Labi pelna... Normāli... – Ginters pietvīka.

– Ne jau par to! – Ieva atmeta ar roku. – tas, ka tavi vecāki labi pelna, visiem jau pa gabalu redzams. Kas viņi ir pēc nodarbošanās? Zinātnieki? Ārsti? Skolotāji?

– Nē jau! Viņi ir biznesmeņi. – Ginters pats lieliski saprata, ka ne zinātniekiem, ne skolotājiem, ne ārstiem šobrīd vēl nav iespēju labi pelnīt. Ja nu vienīgi zinātnieks aizbrauc uz ārzemēm vai ārsts ņem naudu aploksnēs. Pats par sevi saprotams, ka šodien labi nopelna tikai tie, kuri nodarbojas ar biznesu.

– Un kāds ir viņu business? – Ieva apvaicājās.

– Dažāds... – Ginters kārtējo reizi apjuka. – Es nezinu... – Viņš patiešām nebija interesējies par savu vecāku darba lietām. – Kaut kur zvana... kaut ko sarunā... kaut ko pārdod... kaut ko nopērk... Visādi...

– Tad kādi tev iebildumi pret manu biznesu? – Ieva paraustīja plecus. – Es arī – kaut ko sarunāju... kaut ko nokārtoju... kaut ko pārdodu... Es tev piedāvāju ļoti godīgu darījumu: – tu mīli Gundegu, nevari naktīs gulēt, sapņo par viņu, pārdzīvo, gribi viņu...

– Bet ne jau tā!

– Pagaidi, Ginter! – Ieva ar valdonīgu rokas mājienu viņu pārtrauca. – Par tavām romantiskajām jūtām man viss ir skaidrs! Es par tām nemaz nešaubos! Bet es te netērēju savu laiku ar tevi kaut kādu sentimentālu apsvērumu dēļ! Man ir konkrēts biznesa piedāvājums. Es varu nokārtot tev intīmu tikšanos ar Gundegu kādā romantiskā vietā pēc tavas paša izvēles. Ja gribēsi – varēsi gulēt ar viņu, ja ne – varēsi skaitīt dzejoļus. Par to es gribu no tevis tūkstoš latu. Ja tu esi ar mieru uz šādu darījumu iziet, tad sitam saujā, ja ne – es neuzbāžos. Tikai zini, ka nākamā cena būs pieci tūkstoši. Nu – kā?

Ieva runāja mierīgi un pārliecinoši. Ginteram patiešām nebija ko viņai iebilst. Un tas, ko meitene piedāvāja, nūdien nešķīta ne nosodāmi, ne piedauzīgi. Tikai Ginteru tas bija pārsteidzis galīgi nesagatavotu. Viņš juta, ka nodevīgi sāk trīcēt rokas.

– Pagaidi! – Puisis slaucīja sviedrus. – Es tā uzreiz nevaru... Tu – kā ar mietu pa pieri...

– Ar mietu nav tas trakākais – ar cirvi būtu sāpīgāk! – Ieva pasmīnēja pati par savu asprātību. – Cik tev vajag laika pārdomām?

– Pagaidi... – Ginteram sāka trūkt gaisa. – Nemoki... Sirds kāpj pa muti laukā...

– Validolu? Nitroglicerīnu? – Ieva lietišķi apvaicājās, lai gan labi zināja, ka nekādu zāļu viņai nav. Pašai ar veselību līdz šim nekādu problēmu nebija bijis.

– Jā... Nē... Validols man pašam ir... – Ginters drebošām rokām sameklēja kabatā zāļu plāksnīti, izspieda no tās vienu tableti un, iemetis mutē, sāka sūkāt. Tas palīdzēja.

– Tātad tu saki... – viņš mēģināja daudz maz sakarīgi nobeigt sarunu, – ...ka Gundega pati labprātīgi varētu atnākt uz satikšanos ar mani?

– Jā. Kur vien tu vēlies. – Ieva pamāja.

– Un tas man maksās tūkstoš latu?

– Jā.

– Bet kāpēc tad viņa līdz šim nav atbildējusi ne uz vienu manu vēstuli?... Kāpēc viņa svež nost telefona klausulī, kad es piezvanu?

– Tieši tāpēc.

– Kāpēc?

– Tāpēc, ka tu neproti šo jautājumu nokārtot.

– Un tu proti? – Ginters neticīgi paraudzījās meitenē.

– Protams, – Ieva vēsi atrauca. – Es esmu profesionāle. Ne vienu vien pāri esmu padarījusi laimīgu. Uzticieties profesionāļiem, ja negribat pārmaksāt!

– Bet kā tad tu to izdarīsi? – Ginters, kļuvis nedaudz drošāks, tincināja.

– Kā tu domā, – vai tavi vecāki būtu ar mieru man izklāstīt, kā viņi kārtu savus darījumus?

– Es nezinu... – Ievas ironija lika viņam justies nožēlojamam un sīkam.

– Nu tad pavaicā! Ja viņi man izklāstīs sava biznesa fineses, tad es tev izklāstīšu savējās.

Ginters saprata, ka ir uzvarēts. Patiešām – kādas viņam tiesības līst svešā biznesā? Ja viņam piedāvā pakalpojumu, tad viņam ir tiesības to pieņemt vai nepieņemt. Nevis interesēties par firmas darbības niansēm. Un kādēļ lai viņš nenoriskētu Gundegas dēļ? Vai viņam pašam ir kādas citas iespējas? Ja viņš tagad nepiekrīt, tad citas iespējas var vispār nekad vairs nebūt.

– Bet vai tas viss patiešām būs godīgi? Es domāju – attiecībā pret Gundegu...

– Mans pretjautājums – vai tavi vecāki ir godīgi biznesmeņi?

– Protams!

– Tad kāpēc lai es tāda nebūtu?

Atkal šī meitene bija viņu atsēdinājusi. Ko viņš tai varēja iebilst?

– Labi... Ieva... es tev ticu... – Ginters jutās uzvarēts. Nevarētu teikt, ka viņš patiešām Ievai simtprocentīgi ticēja. Tas vairāk tika teikts tieši neticības dēļ. Lai ar skaļi izteiktu vārdu iedrošinātu pats sevi. – Es paļaujos uz tevi, ka tur nebūs nekā nekrietna... – viņš murmināja, – nekā tāda, kas varētu aizvainot Gundegu... Tu nevari iedomāties, cik ļoti es viņu mīlu!...

– Kur, kad un cikos? – Ievu šādas nianses neinteresēja.

– Ko – kur... kad...

– Kur, kad un cikos tu vēlies satikties ar Gundegu?

– Es... Man jāizdomā... Man jāsaprot... Man jānomierinās... Es tev piezvanīšu...

– Te būs mana vizītkarte. – Ieva izvilka no somiņas korekti un eleganti noformētu papīrīti.

– Īpaši garumā nevelc – es varu pārdomāt, jo – kā jau droši vien pats saproti – ne tu vienīgais mīli Gundegu...

– Jā, jā, protams! – Ginters gribēja tikai vienu – iesēties savā mersītī un aizbraukt līdz kādai nomaļai vietai, kur varētu netraucēts nomierināties. – Tikai pāris stundu! – viņš lūdza.

– Naudu – uz sliekšņa, – Ieva lietišķi paziņoja, ar intonāciju likdama saprast, ka pagaidām viņu saruna ir beigusies.

– Ko? Uz kāda sliekšņa?

– Naudu man maksāsi īsi pirms ierašanās norunātajā tikšanās vietā. Es ceru – tev tas tūkstotis ir?

– Jā... Tēvs aizvakar pārskaitīja... Braucienam uz Ēģipti...

– Bet protams. – Ieva pamāja. – Kāpēc lai Gundegas piramīdas būtu lētākas?

– Jā... – Ginters refleksīvi piekrita, nesaprazdams meitenes sacītā jēgu.
 – Tad gaidi zvanu! Un neiedomājies izplāpāt Gundegai, ka tu par to esi maksājis! – Ieva pabrīdināja.
 – Vai tev prāts! Es tāpat paļaujos uz tavu klusēšanu!
 – Ja būsi godīgs darījuma partneris, tad nešaubies par to! – Meitene pasmaidīja.
 – Es nekad nevienu vēl neesmu piekrāpis!
 – Tad tev viss vēl priekšā...
 – Ko tu teici? – Ginters kārtējo reizi nesaprata.
 – Tikai to, ka man patīk godīgi cilvēki. Atā! – Ieva apgriezās uz vienas kājas un nesteidzīgi devās prom.
 Ginters apdullis noskatījās viņai pakal.

3.nodaļa

– Viss ir sarunāts – gatavojies!
 – Kam tad? – Gundega satrūkās.
 – Šovakar piecos Gintera mersedes piebrauks pie tavas mājas.
 Gundegu pārņēma panika. Viņai ne prātā nebija nācis, ka Ieva šo jautājumu tik ātri nokārtos. Gundega bija rēķinājusies, ka tas notiks varbūt pēc nedēļas vai divām, un viņai būs pietiekami daudz laika visu vairākas reizes rūpīgi apsvērt un pārdomāt un vajadzības gadījumā atteikties. Gundega bija pat pārliecināta, ka tieši tā viņa arī darīs – atradīs visus nepieciešamos argumentus, lai vispirms sevi, pēc tam Ievu pārliecinātu, ka šis nav labākais variants. Pagaidām viņai vienkārši negribējās to darīt, bet tas, protams, nav arguments. Arī dzīvokli kārtot vai veļu mazgāt viņai parasti negribējās, bet tas vienalga bija jādara. Cilvēks ir dzīvnieks, kurš dara arī to, kas viņam nepatīk, – tā mēdza sacīt māte. Un Gundega apzinājās, ka mātei, protams, ir taisnība. Tikai viņa nebija pārliecināta, vai stāšanās intīmās attiecībās ar Ginteru arī pieder pie to darbu kategorijas, kuri jāizdara par spīti nepatīkai pret tiem. Tagad izrādījās, ka viņai vairs nebija laika šīs problēmas noskaidrošanai.
 – Kāpēc tieši pie mājas? – Gundega nobālusi jautāja. – Vai kaut kur citur nevar?
 – Var. – Ieva lietišķi pamāja ar galvu. – Pasaki – kur?
 – Es nezinu... Gundega saminstinājās. – Bet pie mājas... – Viņa gribēja sacīt, ka nav tam vēl gatava, ka šaubās, vai vispār uz to izeis, ka sliktākajā gadījumā vēlas to uz kādu laiciņu atlikt, vismaz uz dažām dienām, tomēr Gundega neuzdrošinājās Ievai neko iebilst, bet pretēji savai gribai turpināja sarunu tā, it kā principā viņai pret satikšanos ar Ginteru nekādu iebildumu nebūtu. – Senči vēl ieraudzīs, ka es kāpjū kaut kādā mersedesā... – Gundega paskaidroja. – Mutere jau pēc mana ģimņa sapratīs, uz kuriem es braucu...
 – Tavas ģimenes problēmas mani neinteresē, – Ieva laipni, bet noteikti pārtrauca kursa biedreni. – Pasaki, kur padot karieti, pārējais uz mani neattiecas.
 – Varbūt kaut kur uz stūra? – Gundega mulsi minēja.
 – Bet lūdzu... – Ieva piekrita. – Uz kura stūra?
 – Varbūt pie stacijas pulksteņa? Tur daudzi runā randiņus...
 – Tad piecos pie stacijas pulksteņa? – Ieva noprecizēja.
 – Jā... – Apjukusī Gundega automātiski pamāja ar galvu, kamēr iekšā viss brēca, ka viņa ne uz kādu satikšanos ar Ginteru vispār nevēlas iet. Diemžēl izlauzties no meitenes dzīlēm šis brēciens nu nekādi nespēja.
 – Sarunāts! – Ieva lietišķi pamāja ar galvu un pagriezās uz iešanu.
 – Pagaidi! – pārvarējusi apstulbinošo sastingumu, kas visu sarunas laiku viņu bija turējis kā žņaugos, Gundega beidzot iekliedzās.
 Ieva apstājās pussolī un pagriezās atpakaļ.
 Gundega jūta, ka viņai ir daudz kas sakāms, bet nespēja izteikt ne vārda. Domas jaucās un pinās, nespēdamas sakārtoties loģiskos, pamatotos teikumos.
 Ieva stāvēja un gaidīja. Viņas sejā neatspoguļojās ne interese, ne nepacietība, ne kāda cita situācijai atbilstoša izteiksme. Gundegai likās, ka Ievas sejai vispār nav nekādas izteiksmes. Nē, tā nebija trula, drīzāk gan tā bija maska. Jā, sejas vietā vēsa, pieklājīga un pat laipna, bet neko neizsakoša maska. Un šī maska ar savu bezpersonisko, vēsi laipno vienalīdzību atkal sastindzināja Gundegas gribu, viņas spēju pašai lemt un skaļi pastāvēt uz savām izvēles tiesībām.
 Klusums ieilga.

Patiesībā pauze vilkās ne vairāk kā dažas sekundes, bet Gundegai likās, ka ik sekundes desmitdaļā kā bezdibenī iekrīt vesela mūžība.

Ieva stāvēja un mierīgi gaidīja.

Kaut ko vajadzēja sacīt.

– Tas viss kļūst kaut kā tā... – Gundega izmocija. – Nu... pārāk nepatīkami...

Paldies Dievam, vismaz kaut kas bija pateikts.

– Vai tiešām tevi nevaldzina intriģējoši piedzīvojumi? – Ieva sazvērnieciski pasmaidīja.

– Valdzina... – Ievas smaids Gundegu tā kā nedaudz nomierināja. – Bet ne šādi... Tagad es jūtos... tāda kā pārdota... Vai viņš tev jau samaksāja?

– Ar to viss ir kārtībā.

– Nu redzi...

– Kas tad man būtu jāredz? – Ieva pārsteigta apvaicājās. – Ne jau tev viņš maksā, bet man.

– Jā, bet par mani!

– Kur jums visiem tik arhaiska domāšana! – Ievas balsī pārsteigums jaucās ar sašutumu.

Gundega jutās kā muļķe.

– Kādiem visiem? – viņa tikko dzirdami apvaicājās.

– Nu labi – ne visiem, – Ieva piekrita. – Bet daudziem. Un tev to skaitā. Kāpēc izturēties pret naudu tā, it kā tā būtu kāds briesmonis? Nauda taču ir labākais, ko cilvēce jebkad izdomājusi! Vai tad tu ekonomikas lekcijās uz ausīm gulī? Cik daudziem nauda ir palīdzējusi! Cik daudzus padarījusi laimīgus!

– Bet daudzus – nelaimīgus! – Gundega atcerējās mātes kādreiz teikto.

– Kurus? – Ievas jautājums skanēja tieši un skarbi. – Nosauc man viņus! Vārdus! Vārdus!...

Ieva gaidīja atbildi, bet Gundega saprata, ka konkrētus vārdus šajā gadījumā viņa laikam gan nosaukt nespēs. Viņa zināja, ka vajadzētu būt kādiem piemēriem, vismaz no literatūras, bet arī tos viņa ātrumā neatcerējās.

– Es personiski nezinu nevienu cilvēku, kuram nauda būtu sagādājusi ciešanas! – Nesagaidījusi Gundegas atbildi, Ieva turpināja. – Tās trūkums – gan! Paskaties uz nabagiem! Kādi viņi izskatās? Drūmi... bezcerīgi... melni pelēkām sejām... Un vai viņi nolād naudu, ka tā viņiem dzīvi sagandējusi? Gluži otrādi – viņi kauc pēc naudas! Viņi cenšas nopelnīt vai izdiedelēt kaut mazumiņu naudas, lai kļūtu kaut kripatīņu laimīgāki! Un kam pieder tās smaidošās un apmierinātās sejas televizoru ekrānos? Tiem, kas ir pratuši tikt pie naudas! Nauda ir brīnumlīdzeklis, kas ceļ jaunas privātmājas un sporta halles... atjauno pieminekļus un palīdz slimajiem tikt pie kvalificētas ārstēšanas! Nauda remontē bērnu namus un palīdz uzņemt filmas! Nauda regulē attiecības starp cilvēkiem! Visi mēs pērkam un pārdodam cits citu! Cilvēces attīstības vēsture pirmām kārtām ir pirkšanas un pārdošanas vēsture! Pārdodam to, bez kā varam iztikt, un pērkam to, pēc kā alkstam!... Jo vairāk izmanāmies pārdot, jo vairāk iegūstam naudas, lai pirktu! Un pērkam taču mēs tieši to, kas varētu darīt mūs laimīgus... Jo vairāk mums ir naudas, jo lielākas iespējas kļūt laimīgākiem! Visi grib būt laimīgi, un tieši tāpēc visi brēc pēc naudas... Vai tu esi redzējusi kaut vienu cilvēku, kurš brēktu tāpēc, ka netiek vaļā no naudas?

Gundega stāvēja un atplestu muti noraudzījās kursa biedrenē. Kaut ko tādu viņa no Ievas nebija gaidījusi. Vesela priekšvēlēšanu runa!

– Es to tā... tik gudri... nedomāju... – Gundega atzinās.

– Bet tu padomā! – Ieva ieteica. – Ar maza naudas gabaliņa palīdzību tu tagad gan Ginteru padarīsi laimīgu, gan pēc tam pati pavadīsi neizmirstamu nakti Einara apskāvienos!... Vai varbūt tu par to šaubies?

– Nu labi, labi... – Gundega saprata, ka šajā cīņā viņa nespēs uzvarēt. – Ja jau ir sākts... neiešu taču es tagad vēl lauzties... – Patiešām: Ieva te nopūlas viņas dēļ, visādas kombinācijas izdomādama, bet Gundega pati...

– Tad piecos? – viņa samierinoši noprecizēja.

– Piecos. – Ieva pamāja. – Bet vairāk par pusstundu nekavē!

– Labi. – Gundega centās braši pabeigt šo nepatīkamo sarunu. – Būšu piecpadsmit minūtes pāri.

«Tā gan ir sterva», Ieva nodomāja, vērodama aizejošo kursa biedreni. «Dzer kā zirgs un guļ ar visiem bez izņēmuma, bet tagad – iedomājies tikai! – pēkšņi morāla rakstura problēmas... Būs jāapvaicājas, vai Einars lieto prezervatīvus... No šitādas jau visu ko var dabūt...»

Einars lietoja prezervatīvus.

4.nodaļa

– Nu? Kā gāja? – Ieva garāmiedama it kā starp citu izmeta.
 – Ar Ginteru?... – Gundega tikpat vienaldzīgi pārjautāja. – Zini... – viņa brīdi saminstinājās, meklējama īstos vārdus, lai iepriekšējā vakara piedzīvojumu pēc iespējas precīzāk raksturotu, – viņš mani pat nenoskūpstīja...
 – Tad jau – spēle bez zaudējumiem? – Ieva kursa biedrenei draudzīgi uzsmaidīja.
 – Nu... es neteikšu, ka to visu bija viegli izturēt... – Gundega atzinās. – Viņš tikai sēdēja, skatījās manī ievainota teļa acīm un kaut ko nesakarīgu dvesa...
 – Pat negrābstījās? – Ieva pārsteigumā iepleta acis.
 – Ko tu! – Gundega atmeta ar roku. – Stāstīja, cik esot laimīgs... tūkstoškārt pateicās... Izteica cerības, ka es viņam dāvāšot vēl kādu šādu vakaru, un pusvienpadsmitos aizvizināja uz mājām...
 – Kur tad jūs bijāt?
 – Viņš kaut kādā smalkā krogā atsevišķu kambari bija noīrējis... Kad iegājām, domāju – tūlīt metīsies man virsū, sāks spaidīt, plēst nost drēbes, bet nekā – visādi ēdieni un dzērieni, fona mūzika un nepārtraukta blenšana acīs... Stulbāk es savu mūžu nebiju jutusies... Nudien – būtu labāk pārgulējuši un miers – vismaz kaut kas notiek... Aizvērtu acis un iztēlotos, ka tas ir kāds cits... Vēl kaifu varbūt noķertu...
 – Ko tad tu viņu neizprovocēji?
 – Mēģināju jau... bet šis neko nesaprata... Vē!... – Gundega saviebās kā uz vemšanu. – Gatavais kretīns... Būtu tad labāk vizinājies ar laivu mēnesnīcā, ja jau ir tāds romantiķis...
 – Baidos, ka pa nakti laivā jūs nosaltu, – Ieva prātīgi aizrādīja.
 – Tas gan. – Gundega bija spiesta piekrist.
 – Labs ir – par to vairs nerunāsim. – Ievai nez kāpēc riebās šis stāsts. – Rīt tevi gaida kompensācija ar uzviju.
 – Tad viņš tos desmit latus samaksāja?
 – Ginters? Bet protams! Vai tiešām tu domā, ka es viņu būtu laidusi tev klāt pirms norēķināšanās? Esi mierīga – es savu lietu protu!
 «Patiešām sterva», Ieva domās secināja. «Neesi tu nekādas mīlestības cienīga. Būtu vismaz novērtējusi nabaga čali. Lai arī viņš tev nepatīk. Bet mauka paliek mauka. Lai arī ko no sevis iedomātos...»
 Ievai bija žēl Gintera.
 Bet business paliek business.

5.nodaļa

Kad atvērās auditorijas durvis un bars pa tām ienākušo kursa biedreņu, divdomīgi sabakstīdamās, nostājās apkārt Ievai, viņa patiešām jutās apjukusi. Tomēr nu jau daudzsološā biznesmene prata savus iekšējos procesus neizrādīt. Lai arī reizēm tie tomēr bija jūtami. Ko lai dara, – visa mūsu dzīve ir viens vienīgs nebeidzams ceļš uz pilnību.
 – Ieva... – viņu uzrunāja Iveta.. Acīmredzot pēc vienošanās.
 – Kas noticis? – Ieva, pietēlodama nelielu pārsteigumu, noprastāja.
 – Nekas... Mēs gribētu pieteikties... – paskaidroja Iveta. Un nedaudz pietvīka.
 – Kur? – Ieva mulsi vaicāja, noraudzīdamās uz šo baru. Viņai it kā nebija šaubu par meiteņu vēlmēm, vēl vairāk – viņa it kā skaidri zināja, kur viņas grib pieteikties, tomēr zināmu nerealitātes sajūtu radīja tas, ka līdz šim visas sarunas bija norisinājušās diskrēti – aci pret aci, bet te...
 – Nu... pie tava brāļa... – Ivetas balsī ieskanējās izbrīns par Ievas neapķērību.
 – Ak tā? – Sirds Ievas krūtīs augstu palēcās. Tātad tiešām! Tik daudz naudas! Ar vienu rāvienu!
 – Jūs visas? – viņa tomēr atļāvās noprecizēt.
 – Jā... – meitenes korī atsaucās. Ievas mulsums bija radījis arī viņās zināmu nedrošības sajūtu. Vai kaut kas nebūtu kārtībā?
 – Nu... pagaidiet... – Ieva mēģināja saņemt sevi rokās. – Tad es pierakstīšu...
 – Jā, protams... – Iveta piekrita. – Kā vajag... – Un visas acumirkli izkārtējās glītā rindā.
 – Tā... – Ieva pieskārs ar pildspalvas galu papīram. – Iveta...
 – Jā... es... – Iveta labprāt piekrita un steidzīgi rāva vaļā rokassomiņu. – Naudu uzreiz?
 – Pagaidi!... – Ieva viņu apturēja. – Vispirms aizej pie zobārsta.
 – Pie zobārsta? – Nu gan Iveta nosarka. Bezmaz vai pārvērtās par bieti.

– Tu varbūt ar šitādiem zobiem gribi nākt pie mana brāļa? – Ieva, saprazdama situācijas delikātumu, klusi apvaicājās.

Tomēr arī pārējās to labi dzirdēja, un rinda nervozi sarosījās.

– Nu jā... – Iveta nomurmināja. – Bet kur es raušu naudu vēl zobārstam?

– Kā lai es tev palīdzu? – Ieva noplātīja rokas. – Kad tu atvērsi muti – viņš tevi tūlīt pat izmetīs pa durvīm. – Tā, protams, bija metafora. Einars nemēdza tik rupji apieties ar sievietēm. Tomēr Ivetas nesakoptā mute bija pārāk acīs krītoša, tāpēc Ieva nevēlējās lieki riskēt.

– Es jau varu tur visu laiku turēt muti ciet... – Iveta nočukstēja.

– Nekļūsti smieklīga. – Ieva pārmetoši nošūpoja galvu. – Nākamā!

– Es... – nedroši pieteicās Daila.

– Daila... – Ieva pierakstīja un domīgi pievērsās klientes sejai. – Klausies... tu aizej pie kosmetologa... Lai saved tev kārtībā feisu...

«Feiss» latviski nozīmē «seja». Ja kāds to vēl nezina. Angļu izcelsmes vārds, pielāgots mūsu nacionālajām vajadzībām. Bet ne jau vienīgais. Un jāreķinās, ka tādu būs arvien vairāk. Tas viss ir nesaraucjami saistīts ar Latvijas integrēšanos Eiropas Savienībā un NATO. Tātad būtībā nekas slikts. Šeit īpaši jaunākajai paaudzei derētu paskaidrot, ka Latvijā vēl ir saglabājušās dažas lingvistiskas paliekas no citas (ne Eiropas) savienības, kurā mēs jau esam pabijuši, bet nu vairs ne visai vēlamies atgriezties. Līdz ar to prognozējams, ka šādu vārdu mūsu valodā kļūs arvien mazāk. Un labi vien ir, jo tie pārsvarā ir rupji lamuvārdi.

Bet Ievas skatiens tikmēr vērtējoši slīdēja pa Dailas augumu uz leju.

– Un lai izrausta spalvas no kājām... – Viņa atrada vēl vienu nepilnību.

– Labi... – Daila pietvīkusi pamāja.

– Nākamā!

– Es... – pieteicās Liāna.

– Liāna... – Ieva pierakstīja un atlieca galvu, lai kursa biedreni kārtīgi nopētītu. Liāna bija pagara auguma. To labi apzinādamās un uzskatīdama par nepilnību, meitene satraukumā neapzināti sāka drebēt. Kas viņai tagad būs jādara? Jāapzāģē kājas?

– Liekas, ka ar tevi viss ir kārtībā... – Ieva apmierināta pamāja ar galvu. – Dod desmit latus un gaidi izsaukumu.

– Lūdzu. – Atviegloti uzelpojusi, Liāna pasniedza dūrē sažņaugtos piecu latu papīrīšus.

Viņa uzreiz sajūtās kā skaistumkonkursa uzvarētāja.

– Paraksties te. – Ieva iebakstīja ar pirkstu papīrā.

– Jā... – Liāna viegli drebošiem pirkstiem uzmeta parakstu pretī savam vārdam. – Paldies.

– Paldies teiksi, kad būsi bijusi, – Ieva nevērtīgi attrauca. – Nākamā!

– Es... – nočukstēja Kristīne.

Kristīne jau pirms gada sāka domāt, ka viņas mātes stingrais: «Sekss tikai pēc kāzām!» var izpostīt viņas dzīvi un pārvērst viņu par nogribējušo vecu meitu. Tomēr viņa savu nevainību nevēlējās zaudēt dzērumā pēc kādas nakts ballītes ar pirmo viņu gribušo vīrieti. Pēc ilgām pārdomām Kristīne nolēma, ka vislabāk par sievieti kļūt pieredzējuša, bet patīkama vīrieša gultā romantiskā atmosfērā.

– Kristīne... – nesteidzīgi, ar baudu izzīmēdama burtus, Ieva pierakstīja. Nu jau viņa pilnībā bija atguvusi ne tikai savaldīšanos, bet arī iekšējo mieru un prieku par gaidāmo brango lomu. Tas, ka dažas pretendentes pirmajā piegājienā nācās izbrāķēt, Ievu pārāk neuztrauca. Viņa nešaubījās, ka visi defekti tiks novērsti iespējami īsā laikā. Turklāt arī Einara uzvedība liecināja par bezierunu kapitulāciju liktenim vai, precīzāk izsakoties, – māsai. Tātad bezjēdzīgi steigties nebija iemesla.

Kristīne stāvēja un gaidīja spriedumu.

– Piedod, bet tava frizūra nekur neder, – secināja Ieva. – Tu izskaties pēc apdauzītas kazu ganes, nevis pēc sievietes, kura grib patikt vīrietim.

– Bet mamma man neļauj citu frizūru taisīt! – Kristīnes acīs parādījās asaras.

– Tad saki, lai mamma tev arī čali sameklē! – Ieva atcirta. – Nākamā!

– Bet, ja es sataisīšu citu frizūru, tad drīkstēšu iet? – Kristīne izmisusi iepīkstējās.

– Protams. – Ieva pamāja. – Nākamā!

– Es... – Austra pieteicās.

– Vispirms ej nodzen lieko svaru! – Ieva nemaz negrasījās pierakstīt.

– Bet kā?! – Austra iebrēcās.

– Vai es zinu! – Ieva paraustīja plecus. – Ej uz svara vērotājiem.

– Bet tas taču būs ilgi! – Resnītes balsī skanēja neviltots izmisums.

– Ja neiesi, tad tas būs visu mūžu, – Ieva atcirta. – Nākamā!

– Es... – Tā bija Diāna.
 – Diāna... – Ieva pierakstīja. Spriedumu gaidot, iestājās absolūts klusums.
 – Ja apsolies normāli saģērbties, vari maksāt. – Ieva atzinīgi pamāja ar galvu.
 – Kā tas ir – normāli? – Diāna nesaprata.
 – Labi – pagaidi mani! Aizstaigāsim līdz tavam skapim un paskatīsimies, kas tev tur īsti ir.
 – Bet man jau tur nekā tāda nav... – Diāna apjukusi noplātīja rokas.
 – Labi, labi – redzēsim! – Ieva attrauca. – Tās ir atrisināmas problēmas. Nākamā!
 – Es... – pieteicās Vaira.
 – Vaira... – Ieva pierakstīja un domīgi pievērsās kārtējai meitenei.
 – Kas ir? – tā nervozi skaļā balsī noprastīja, kad klusums ieilga.
 – Tev nav sava ģērbšanās stila un krāsoties tu neproti... – Ieva nopūtās. – Labi – es pati tev ģīmi uzzīmēšu un pateikšu, ko vilkt, kad iesi pie mana brāļa, citādi vēl aizskriesi lietišķā kostīmiņā vai garā vakarkleitā! Vari maksāt.
 – Lūdzu. – Vaira priecīgi pastiepa naudu. Viņai ar to nebija problēmu.
 – Paraksties... – Ieva nevērīgi izmeta. – Visas?
 – Laikam visas... – Vaira paskatījās visapkārt.
 – Jā... visas... – arī pārējās piekrita.
 – Kas vēl? – Ieva noprastīja, redzējama, ka Vaira turpina trīties pie viņas sola.
 – Mana draudzene vispār arī gribētu... – Vaira atzinās. – Viņu sauc Māra...
 – Tas, ka viņu sauc Māra, vēl neko neizsaka, – Ieva laipni paskaidroja. – Ja grib, lai nāk pati!

– Kad?
 – Kaut vai rīt. – Ieva paraustīja plecus. Par tādu Māru viņa tiešām nebija dzirdējusi. Tā tad nāksies fotografēt. Bet vispirms, protams, jāpaskatās. Vai ir vērts kadru ķēzīt.
 – Klausies... – Vairai bija vēl kas sakāms. – Vai mēs pie Einara nevaram iet abas reizē? Vai pa divām viņš neņem? Čaļiem taču tas patīkot...
 – Redzēsim. Tikai pasaki tai Mārai, lai viņa nesapīpējas par daudz zāli, citādi no jūsu abu eksperimentiem tāda «sapņu fabrika» par mīlestību vien var iznākt. Bez reāla seguma praksē. Einaram tādas tukšas fantāzijas nepatīk. – Ieva galējo atbildi vēl nedeva, jo bija ievērojusi, ka Vaira pēdējā laikā pa kluso velk salkanu dūmu un pēc tam staigā mirdzošām, laimē starojošām acīm pat tad, kad nebija nokārtojusi sesiju un pēc loģikas likumiem vajadzētu vismaz mazliet bēdāties... Un kas tā par Māru? Varbūt viņa nonākusi draudzenes sliktā ietekmē? Un smēķē taču gandrīz visas meitenes, bet dara to atklāti. Kāpēc Vaira iet smēķēt pa tumšiem kaktiem?... Nebija laika par to ilgāk domāt, un Ieva pievērsās Diānai. – Labs ir – ejam revidēt tavu skapi!
 – Tūlīt? – Diāna apjuka. – Vēl ir divas lekcijas...
 – Nu tad pēc lekcijām, – Ieva piekrita.
 – Jā, jā! – Diāna nopriecājās. Pēc lekcijām! – Viņa augstskolā bija izcilniece un lielāku noziegumu par nodarbību kavēšanu vienkārši nespēja iedomāties.

Trešā daļa. Dari, ko darīdams, apdomā galu!

1.nodaļa

– Ieva! No kurienes tev šīs drēbes? – Māte nudien izskatījās pārsteigta.
 – Kā – no kurienes? Veikalā nopirku! – Ieva nevērīgi attrauca.
 – Jā... – Māti tas pārsteidza vēl vairāk. – Un par kādu naudu?

– Kā – par kādu? – Ieva noreagēja ar pretjautājumu, lai iegūtu laiku rūpīgai atbildes apsvēršanai. – Einis iedeva! – Ilgi viņai nevajadzēja domāt. – Jūs taču man nedodat! – Sekoja daudznozīmīga piebilde.

– Tev gan ir labs brālis... – Mātes pārsteigums turpināja pieaugt. – Un tā mašīna pagalmā varbūt arī ir tavējā? – Tagad viņa bija gatava vēl lielākiem brīnumiem.

– Jā, manējā! – Ieva atcirta. Sākotnēji meitene bija nolēmusi visiem interesentiem teikt, ka automašīnu viņai uz pāris dienām aizdevis kāds apslimis pielūdžs, bet nu izdomāja, ka labāk vismaz vienā punktā atklāti atzīties – vēlāk būs mazāk ķēpas ar jaunu paskaidrojumu izdomāšanu.

– Nopietni? – Māte tā kā īsti tomēr negribēja ticēt un gaidīja citu versiju, būdama pārliecināta, ka meita ar šādu atbildi grib viņu tikai pakaitināt. Tā teikt – parādīt raksturu.

– Kad es esmu jokojusi? – Ieva droši skatījās mātei tieši acīs. Viņa labi saprata, cik šī tēma ir slidena, bet, tā kā pēdējā laikā pie slidenām tēmām bija piešāvusies, tad riskēja savas iemaņas izmēģināt arī sarunās ar autoritatīvākiem pretiniekiem.

– Un to arī tev varbūt Einars nopirka? – Māte samulsa vairāk, nekā meitai būtu gribējies.

– Nē, – Ieva izaicinoši attrauca. – Nopirku pati. Einars tikai iedeva naudu.

– Kopš kura laika tad Einars kļuvis tik devīgs? – Pārsteigums mātes balsī bija ar nepārprotamu aizdomīguma pieskaņu.

– Kopš pamanīja, ka jūs par mani nerūpējaties! – Ieva devās forsētā uzbrukumā. – Viņam kļuva kauns, ka iztikušu vecāku meita un turīga brāļa māsa noplukusi kājām apkārt skraida. Jūs taču ar savu mašīnu man pat pavizināties neļaujāt!

Mātei gan par šo mašīnu – sešgadīgu volvo – nekādas īpašas teikšanas nebija, ar to braukāja tikai tēvs. Mātei pat autovadītāja tiesību nebija. Tomēr, pats par sevi saprotams, ka tā skaitījās arī mātes mašīna, jo viss vecāku īpašums faktiski taču bija kopējs.

– Nu labi... es parunāšu ar Einaru... – māte, galīgi izsista no sliedēm, nomurmināja.

– Par to, lai arī viņš izbeidz rūpēties par mani? – Ievas acis iedegās kā divas lāpas, bet sirds šausmās notrīsēja, iedomājoties par sekām, kas varētu rasties, ja Einars noliegtu savu materiālo atbalstu māsa. Tomēr atkāpties vairs nebija iespējams, tāpēc viņa spēra ārā emocionāli vēl spēcīgāku argumentu, lai novirzītu māti no vēlēšanās par šo tēmu aprunāties arī ar dēlu. – Lai es būtu spiesta sevi uzturēt ar prostitūcijas palīdzību?! Jā?!

– Ieva! Ko tu runā!... – māte apstulbusi izdvesa. Tik agresīvu un naidīgu pretuzbrukumu viņa tiešām nebija gaidījusi.

– Tu uzsāki šo sarunu, nevis es! – meita atcirta. – Sveicini tēti! Čau!

Un viņa izgāja no istabas, demonstratīvi aizcirdama aiz sevis durvis.

– Ieva! Traks var palikt ar to skuķi... – Māte apjukusi nogrozīja galvu.

Viņa galīgi nezināja, ko darīt.

Jā, pieaugušu bērnu audzināšana nav pastaiga zaļā pļavā...

2.nodaļa

Einars, protams, kā parasts, sēdēja pie datora, kad atskanēja tik pazīstamais klauvējiens un ienāca Ieva.

– Eini...

– Ko? Jau klāt? – Einars satrūkās. Pēdējā laikā viņš bija kļuvis stipri nervozs.

– Nē, nē – vēl jau nav vienpadsmit! – Ieva pasteidzās brāli nomierināt.

– Un cik tad ir vēl palikušas? – Einars bažīgi apvaicājās un tramīgi pameta skatienu uz cipariņiem datora labajā apakšējā stūrī, kuri vēstīja, ka, par laimi, ir tikai nedaudz pāri pusdeviņiem.

Jāteic, ka viņš bija kļuvis ne tikai nervozs, bet zaudējis arī krietnu daļu no savas vīrišķīgās pašapziņas. No vienas puses – tas Ievu nedaudz skumdināja, bet no otras – ar šādu brāli bija vieglāk kārtot darīšanas.

– Vēl jau ir... – Ieva izvairīgi novilkā.

– Kāds simts taču jau ir bijis!

– Ko tu – vēl nav pat piecdesmit!

– Nevar būt! – Einars neticēja.

– Četrdesmit astoņas.

– Nu jā – tu jau zini labāk...

– Tu teici, ka reizēm gribētu pa divām... – Ieva pārgāja uz tēmu, kuras dēļ bija šoreiz atnākusi.

– Vai tiešām es tā teicu? – Einars rezignēti apvaicājās. Viņš vairs nealka pēc tik ekskluzīvām izpriecām. Sievietes kā seksuāli objekti viņa acīs vispār bija zaudējušas vērtību.

– Jā, – Ieva pamāja un, nesagaidījusi no brāļa puses iebildumus, turpināja: – Man taisni uz šo nakti divas tā kā būtu... Paņemsi?... Ja ņemsi pa pārim, tad ātrāk izies... – viņa iedrošinoši piemetināja.

– Man jau vienalga... – Einars nožāvājās. – Ja nevar izgulēties, tad skaitam vairs nav nozīmes... Lai nāk kaut pa kālam... – Tas, protams, bija māksliniecisks pārspīlējums. Ieraudzījis savā gultā kālu meiteņu, jaunais cilvēks noteikti būtu kritis panikā.

Ieva to nojauta. Tomēr pieļāva domu, ka brāļa iespējamais partneru skaits gultā vienlaikus varētu būt arī lielāks nekā divas. Un kāpēc gan ne? Cilvēku, ne tikai vīriešu, seksuālās vēlmes brīžam mēdz būt stipri pārspīlētas un nesamērojamas ar viņu reālajām vajadzībām.

– Un cik ir maksimālais skaits, ko tu vienā reizē varētu paņemt? – Ieva uzmanīgi apvaicājās. Katra lieka meitene tomēr nozīmēja papildu desmit latus.

– Sūti visas uzreiz! – Einars atcirta. – Cik viņu vēl tev tur ir? Divsimt piecdesmit? Nolikšu divarpus tūkstošus galdā, un miers! – Šis priekšlikums un tonis, kādā tas tika izteikts, jau liecināja par zināmu histēriju. Vai pat par tuvojošos dumpi. Ne par putnu, bet par sacelšanos pret apspiedējiem.

Ieva negribēja to izprovocēt.

– Baidos, ka meitenes tā nebūs ar mieru... – Viņa lēnprātīgi nogrozīja galvu. Un maigi piebilda: – Bet tad šovakar divas?

– Lai notiek. – Einars pasvieda maku. Viņam patiešām bija vienalga. – Paņem divdesmit latus un zūdi, – es vēl tās pāris stundiņas gribu pastrādāt!

– Protams, protams – es netraucēšu... – Ieva domās priecīgi saberzēja rokas un, lai īpaši pasvītrotu savu taktisko un iejūtīgo attieksmi pret brāli, uz pirkstgaliem atstāja Einara istabu.

Viņa gan uz mirkli it kā saminstinājās un padomāja, vai nevajadzētu tomēr Einaru pabrīdināt par iespējamo mātes uzbrukumu, taču izlēma, ka brālis pašlaik nav tādā noskaņā, lai spētu sagremot vēl šo informāciju, un māte, iespējams, nemaz nemēģinās viņam uzbāzties.

* * *

Pēc Ievas vizītes bija pagājušas varbūt minūtes desmit.

Pie Einara istabas durvīm atkal atskanēja klauvējiens, un šoreiz ienāca māte. Māte pausi starp klauvēšanu un durvju vēršanu ieturēja vēl īsāku nekā meita. Tikai durvis viņa vēra lēni lēnītiņām, it kā baidītos, ka tās var pēkšņi iečīkstēties un pamodināt kādu aizmigušo.

Parasti gan Einara istabā neviena aizmigušā nebija. Māte nemēdza vēlu traucēt dēlu. Ja viņa sadomātu to apmeklēt ap vieniem naktī, tad gan...

Bet šai laikā māte jau vienmēr saldi dusēja un pat nenojauta, kas notiek viņas ģimenes mājiņas otrajā stāvā. Konkrētāk – dēla istabā. Un labi vien bija, ka nenojauta. Sirdsmiers mums nodrošina dziļu un veselīgu miegu, bet tas cilvēkam pēc piecdesmit nav mazsvarīgi. Vispār jau pilnvērtīgs miegs nāk par labu organismam jebkurā vecumā. Vai ne?

– Einariņ... – māte paklusu ierunājās.

– Jā, mammucīt? – atsaucās Einars, neatraudamies no datora. Viņš iekšēji klusībā lādējās par šiem traucējumiem, jo tāpat jau tikai ar grūtībām spēja koncentrēties, bet māte paliek māte. Nav pieklājīgi mātei aizrādīt.

– Tu tagad esi aizņemts? – māte nedroši apvaicājās. Pie datora nolīkušais dēla stāvs viņu nenoliedzami iespaidoja.

– Es vienmēr esmu aizņemts, bet ne tik ļoti, lai nevarētu pārmīt pāris vārdu ar tevi. – Einars atrāvās no datora un piespieda sevi laipni pasmaidīt. Tomēr šis smaids un viss jaunā cilvēka izskats liecināja par vēlēšanos pēc iespējas ātrāk atkafēties no kārtējā apmeklētāja. Pareizāk sakot – apmeklētājas. Nupat jau sieviešu viņa dzīvē bija krietni vairāk, nekā vajadzīgs.

– Tu daudz strādā... – Mātes balsī skanēja patiesas rūpes.

– Vai tad tas ir slikti?

– Nu... – Māte īsti nezināja, ko iebilst, jo darba tikuma ieaudzināšanu bērnos vienmēr bija uzskatījusi par savas dzīves galveno uzdevumu. – Visu ar mēru... – Viņa atcerējās senu tautas gudrību, kas atļāva nedaudz koriģēt dēla centību. – Pēdējā laikā tu esi tā izkrities, ka vairs pat pēc cilvēka neizskaties... Pasaudzē sevi...

– Kā lai pasaudzē, ja šodien ir darbs, bet rīt var nebūt? – Einars nedaudz saīga. Viņš uzskatīja, ka ir jau pietiekami liels, lai māte savas pamācības aiztaupītu kādam citam. Kaut vai tai pašai Ievai.

– Tu tikai nepārpūlies... – Māte bija citos ieskatos, turklāt domāja, ka viņas gudrība bērniem var noderēt līdz sirmam vecumam, tāpat vēl gadus trīsdesmit, piecdesmit noteikti. – Veselību par naudu nenopirksi...

– Vai par to tu gribēji ar mani runāt? – Einaram to izdevās pateikt laipni.

– Nē... – Māte samulsa. – Es, taisnību sakot, mazliet uztraucos par Ievu...

– Slikti mācās? – Einars pieklājības pēc apvaicājās, lai gan nesaprata, kāpēc māte ar savu uztraukumu griežas pie viņa, nevis pie tēva. Vēl jo vairāk tāpēc, ka par māsas sekmēm augstskolā viņam nebija pat aptuvenas nojēgas.

– Nē... – Māte atkal samulsa. – Ar mācībām, liekas, viņai viss ir kārtībā...

– Kas tad?

– Vai tu viņu pārāk nelutini? – māte maigi apvaicājās.

– Es!?!... – Einars gandrīz iekliedzās no pārsteiguma. Lai nu ko, bet šādu grēku viņš uz savas sirdsapziņas esam nekādā gadījumā neapzinājās.

– Nu... – Māte nezināja, kā lai īsti paskaidro savu nostādni šai jautājumā. – Tas, protams, runā tev par labu, ka tu tā rūpējies par māsu... Bet redzi... mēs ar tēvu jau arī viņai varētu vairāk dot... tikai mēs tā gribam, lai viņa nepierod dzīvot pie visa gatava... lai saprot, ka arī pati varētu kaut ko nopelnīt.

Tad lūk, no kurienes pūš vējš... Einaram kļuva karsti. Viņš juta, ka situācija ir ar nopietniem zemūdens akmeņiem. Nebūtu ieteicams tiem uzkulties.

– Es jau viņai neko daudz nedodu... – Einars izvairīgi novilka.

– Nu jā... – Māte centās būt pēc iespējas taktiskāka. – Tev jau varbūt pie pašreizējiem ienākumiem neliekas, ka tas ir daudz... Bet vai tu domā, ka divdesmitgadīgai meitenei jau būtu vajadzīga pašai sava mašīna, turklāt tik dārga?

– Kāda mašīna? – Einaram negribot paspruka.

– Vai tad tu nenopirki viņai to mašīnu? – Māte sajuta ko nelabu.

– Es domāju, ka tēvs jaunu mašīnu nopircis... – Einars nomurmināja, prātodams, kas vēl te draud un kā no esošās situācijas izpīties. Viņam negribējās iegāzt ne Ievu, ne sevi, nemaz jau nerunājot par iespēju atklāt mātei pasākumu, kurš brāli un māsu šobrīd finansiāli saistīja.

– Nē, tā ir Ievas. – Māte papurināja galvu.

– Un Ieva teica, ka es viņai to esmu nopircis? – Einars centās uzmanīgi noprecizēt situāciju. Ja Ieva ir teikusi, ka viņš tai šo automašīnu nopircis, tad nāksies izdomāt brīnumus, lai māte noticētu, ka viņš to uz brīdi ir aizmirsis. Varbūt atsaukties uz smadzeņu darbības traucējumiem sakarā ar milzu pārslodzi darbā?

– Nē, – māte atzinās. – Tā gluži viņa neteica... Ieva teica, ka tu esot iedevis viņai naudu mašīnas pirkšanai...

– Ak tā? – Einars domās atviegloti uzelpoja. – Nē, es nezināju, ka nauda viņai vajadzīga mašīnas pirkšanai... Būšu kaut ko pārpratis... Bet kas tur sliktis? – Viņš mēģināja šo jautājumu pagriezt citā rakursā. – Šodien taču katram ir mašīna.

– Nu, ne katram, Einariņ... – Māte nepiekrita. – Ne katram...

– Nu – nav tikai tiem, kas nevar atļauties... – Einars mēģināja pārtvert iniciatīvu. – Un tu taču labi zini, ka šodien lietotu automašīnu pat par pāris simtiem var nopirkt...

– Nu, šitā gan neizskatās, ka maksātu tikai pāris simtus... – Māte neticīgi nogrozīja galvu, lai gan no automašīnām tikpat kā neko nesaprata. Viņa vienkārši uzskatīja, ka nedrīkst tik viegli atkāpties. – Cik tad tu viņai iedevis?

– Es nezinu, mammucīt... – Einars paraustīja plecus, – Es viņai šad tad pa kādam desmitniekam atmetu... Būs sakrājusi...

«Sīkā idiote!» viņš domās lādējās. «Vai tiešām viņa pirms muldēšanas mātei nevarēja mani vismaz pabrīdināt!»

– Pa desmitniekam? – māte neticīgi pārvaicāja.

– Nu, – citreiz vairāk... – Einars saprata, ka tiešām ir nosaucis situācijai neatbilstoši mazu skaitli, tāpēc mēģināja to diplomātiski koriģēt. – Katrā ziņā summas nav tādas, lai būtu vērts nopūlēties tās atcerēties...

– Nu labi, Einariņ... – Māte jutās neērti, ka pārmet dēlam māsas atbalstīšanu. – Es jau neko... Var jau būt, ka mēs ar tēvu nepareizi darām... – Viņā pēkšņi ierunājās arī zemapziņas dzīlēs snaudošā vainas sajūta. – Varbūt mums tiešām vajadzētu viņu vairāk pabalstīt... Meitene laba... kārtīga... mācās... apkārt nedauzās... Es parunāšu ar tēvu...

– Jā, mammucīt, protams... – Einars it kā nevilšus pameta acis uz datora ekrānu, cerēdams, ka tas palīdzēs izbeigt šo slideno sarunu.

– Nu labi, Einariņ... – Māte saprata delikāto mājienu. – Tad es tevi vairs netraucēšu – strādā...

– Tu mani netraucē. – Einars atviegloti pasmaidīja un pievērsās ekrānam. – Es jau strādāju.

Māte neizdibināmi nopūtās un aizgāja. Iespējams, ka šai nopūtai vajadzēja liecināt par grūto audzināšanas misiju, bet Einars saprata, ka vairs nespēj pastrādāt.

* * *

– Paklau, sīkā, – no kurienes tev tas autiņš? – brālis noprastā bez gariem ievadiem.

– Nopelnīju! – Ieva atcirta.

– Kā?

– Pats zini, kā! – Ieva atcirta vēlreiz.

– Tikai nevajag! – Einars pasmīnēja. – Par piecsimt lašiem šitādu auģiku nopirkt nevar – tāds maksā pie divām tonnām! – Automašīnās, kā vairums vīriešu, viņš orientējās pietiekami labi.

– Ja negribi – netici! – Ieva mēģināja vēlreiz atcirst.

– Gribru, – Einars pamāja. – Bet nespēju noticēt.

– Baidies, ka es arī pa gultām esmu sākusi piestrādāt? – Ieva izaicinoši metās pretuzbrukumā.

Einars negribot pietvīka. Protams, ka viņam šādas aizdomas bija radušās. Kādas tad vēl ir iespējas jaunai dāmai īsā laikā tikt pie lielākas summas? Ja tas tā būtu bijis, tad Einars justos vainīgs, ka ir samērā nepārprotami māsai parādījis šo ceļu.

– Neesi? – viņš apvaicājās neko neizsakošā intonācijā.

– Nē! – Ieva izaicinoši atcirta. – Es vispār vēl esmu šķīsta. Un pat nedomāju ar to nodarboties. Esmu nolēmusi sevi pataupīt Viņam – tam īstajam un vienīgajam. Narkotiku tirgotāji taču arī paši narkotikas nelieto.

– Nu... – Einars samulsa no šādas atklātības. Viņš nešaubījās, ka Ieva runā taisnību par savu seksuālo pieredzi, pareizāk sakot, – par tās trūkumu, jo kāpēc gan lai viņa melotu tik izsmeļoši? Turklāt Einars sajuta māsas vārdos tādu kā izaicinājumu – jūs visi esat samaitāti, bet es, redz, esmu pavisam citāda un lepojos ar to! – Jāteic, ka tavi uzskati divdesmit pirmajam gadsimtam ir nedaudz pārspīlēti, – Einars atļāvās no vecākā brāļa pozīcijām aizrādīt. – Bet man nav iemesla tos kritizēt vai noliegt. Tikai tie vienalga neizskaidro tavu auģiku... – viņš atgriezās pie tēmas.

– Jā – auģiks ir tīri svaigs... – Ieva piekrita. – Toties daudz... un es to nopirku no čaļa, kuram neesmu pilnīgi vienaldzīga. Vai šāda atbilde tevi apmierina?

– Daļēji, – Einars atzina. – Bet citas taču nebūs?

– Nē. – Ieva laipni pasmaidīja.

– Tad nāksies samierināties. – Einars atmeta ar roku. Māsas, lai arī jaunākās, audzināšana brāļa pienākumos, viņaprāt, neietilpa. Ievas finansiālās operācijas Einaru uztrauca tikai tik daudz, cik tās pašam varētu draudēt ar lielākām vai mazākām nepatikšanām. Ja jau māsa prot daudz maz tīri izgrozīties, lai taču dara, ko grib...

Un Einars, nedaudz nomierinājies, atgriezās savā istabā pie datora.

Par Ievu var piebilst vienīgi to, ka viņa nebūt nebija pārliecināta seksuālo attiecību pretiniece – tad viņas bizness liecinātu par patiesi šaušalīgu divkosību. Ieva svēti ticēja dzimumdzīves pozitīvajai ietekmei uz organismu gan tā fiziskajās, gan psihiskajās izpausmēs, tikai viņa pati līdz šim nebija spējusi ne ar vienu puisī nonākt līdz gultai. Pat cieši apņēmusies pielikt punktu savai nevainībai un izraudzījiesies konkrētu partneri, meitene vienmēr sajuta riebumu jau no pirmajiem pieskārieniem, un, ja viņa spēja šai nepatīkami kādreiz tomēr tikt pāri, tad skūpst vienmēr izrādījās galējais punkts, kurš nepatīku pret kārtējo potenciālo seksa partneri padarīja tik nepārvaramu, ka Ieva nekavējoties pasteidzās aizslīdēt no daudzsološās situācijas, līdz ar to iegūdamā zemiskas kārdinātājas slavu vīriešu kārtas paziņu aprindās. Ne viens vien pēdējā brīdī atraidītais meta ap meiteni likumu un brīdināja par viņas velnišķo dabu arī pārējos iespējamus upurus.

Protams, Ieva to pārdzīvoja un vienu brīdi pat raizējās, ka varētu būt lezbiete, tomēr, sapratusi, ka intīmas attiecības ar sava dzimuma pārstāvi viņu vilina vēl mazāk, meitene jutās spiesta dziļā nožēlā atzīt, ka ir nepārprotami frigida. Un bez psihoterapeita palīdzības nekādas intīmās attiecības viņai nespīd.

Vizīti pie ārsta Ieva gan bija atlikusi uz nenoteiktu laiku nākotnē, un acīmredzot pareizi vien bija darījusi, jo pēdējā laikā kaut kas viņas sajūtās tomēr lēni, bet nepārprotami mainījās. No seksualitātes

viedokļa – pozitīvā virzienā. Varētu padomāt, ka šīs izmaiņas radās, pateicoties viņas biznesam. Tas ir – būdama tik cieši un bieži piesaistīta brāļa un savu kursa biedreņu intīmajām attiecībām, viņa varbūt varēja no tām neapzināti iespaidoties. Un kāpēc gan ne?

Tomēr šīs izmaiņas saistījās tikai ar vienu, kādu ļoti konkrētu puisi, par kuru pēc pirmās tikšanās reizes viņa daudz neko gan nedomāja, bet pēdējā laikā sāka sevi pieķert pat ļoti drosmīgās iztēles rotaļās.

«Kas ar mani ir?» Ieva brīnījās. «Vai tiešām es būtu viņā ieķērusies?»

Ieva ne visai gribēja, lai tas tā būtu noticis. Tomēr, jo vairāk viņa vēlējās šo puisi izspiest no savām domām, jo ciešāk viņš tur nostiprinājās.

Psiholoģiski pamatoti. Vai ne?

3.nodaļa

Galvu rokās iespiedis, Ginters nepakustēdamies sēdēja augstskolas dārzā uz tā paša sola, uz kura viņi abi ar Ievu bija sēdējuši toreiz, kad risināja Gundegas problēmu. Tagad Ginters tur sēdēja viens.

Ieva saminstinājās. Kaut kas viņu vilka pie šī puīša, kurš, protams, nebija nekāds skaistulis, bet... Šis nenoformulējama «bet» valdzināja meiteni.

Kāpēc viņš tagad tur tā sēž? Viens. Sakņupis. Galvu rokās iespiedis. Cieš, domādams par Gundegu?

Ievu pārņēma nepatīkamas sajūtas sirids apvidū. Tāda kā bezcerība. Tāda kā smeldze. Viņa gribēja nelikties par Ginteru ne zinis, gribēja pagriezties un aiziet, bet nespēja. Stāvēja, pa gabalu puisi vērodama.

«Lūk, tā ir mīlestība», viņa nodomāja. Un sajuta naidu pret Gundegu. Ja Ieva būtu viņas vietā!... Jā, kas tad būtu?

Jo ilgāk Ieva tā stāvēja, jo vairāk viņai gribējās pieiet pie Gintera. Un kāpēc gan ne? Kas gan tur slikts? Pieiet pie sēdoša cilvēka, kurš ir nepārprotami bēdās sakņupis, un apvaicāties, vai nevar kā palīdzēt.

Bet kā lai viņa palīdz? Piedāvāt vēlreiz iespēju par tūkstoti satikties ar Gundegu? Kam tas vajadzīgs? Ginteram? Gundegai, kura uz to droši vien izietu tikai tad, ja dabūtu šo tūkstoti sev? Ievai? Kāpēc? Lai izspiestu no Gintera vēl vienu tūkstoti? To viņa negribēja.

Nē, pret tūkstoti kā tādu meitenei nekādu iebildumu nebija, bet viņa negribēja šādā veidā iegūtu tūkstoti. Toreiz viss bija citādi. Godīgi. Toreiz bija tīrs business. Viņa par tūkstoti deva Ginteram iespēju. Ieva nav vainīga, ka puisis neprata šo iespēju izmantot.

Bet vai viņam vispār bija kādas cerības? Droši vien nekādas. Tomēr šī iespēja Ginteram bija vajadzīga. Citādi taču viņš to nebūtu pircis!

Jā, protams, Ieva jau toreiz saprata, ka tam randīnam nebūs tālejošu pozitīvu seku. Bet viņai tomēr nebija iemesla sevi vainot. Ginteram par visu uzskatāmi vajadzēja pārliecināties pašam. Un šī skola maksāja tūkstoti. Kāpēc gan ne, ja puisis varēja to atļauties?

Bet ko darīt, ja viņš tiešām gribētu nopirkt vēl vienu iespēju?

Nē, Ieva uz to vairs neizies. Ginteram pavisam noteikti nav ne mazāko cerību. Izgāzt vairāk par tūkstoti tikai tāpēc, lai par to atkārtoti pārliecinātos, nebūtu prāta darbs pat visbagātākajam cilvēkam.

Kaut minimālai morālei arī biznesā tomēr ir jābūt!

Taču – ko darīt ar šo sakņupušo nelaimes čupiņu?

Varbūt viņa varētu pieiet, lai tagad Ginteram to visu pateiktu? Tā taktiski, iejūtīgi... Paskaidrotu, ka Gundega nav Gintera vērtā...

Viņš, protams, cietīs vēl vairāk...

Vai tiešām viņa mīlestība pret Gundegu ir uz mūžu?... Nepiepildīta mīlestība... Kāpēc viņai būtu jājaucas citu cilvēku attiecībās? Lai taču paši tiek galā! Gundega ir jau tikusi... nokļuvusi Einara gultā un izskatās laimīga. Krāj naudu, lai varētu vēlreiz tur nokļūt... Nē, droši vien nekrāj... Meklē iespēju izspiest to no kāda cita. Ne no Gintera... Diemžēl nabadzītei neveicas, jo puīši nesteidzas maksāt meitenei, kuru var iegūt, vienkārši piedzirdot...

Ieva gausi virzījās uz soliņa pusi. Piegāja, pastāvēja. Ginters nepakustējās. Vajadzētu kaut ko teikt. Bet ko?

Jo ilgāk Ieva stāvēja, jo vairāk sastinga viņas domas. Šo stingumu vajadzēja pēc iespējas ātrāk salauzt.

– Sveiks, Ginter! – meitene bezrūpīgā tonī izmeta.

– Sveika... – Ginters lēni pacēla galvu.

– Ko tu tāds bēdīgs?

– Nav jau par ko priecāties... – Ginters nomurmināja. – Mammu cietumā ielika...

Ak tad tādas tās lietņņas?! Ievai kā akmens novēlās no sirds. Tātad šī poza nav Gundegas dē! Tās iemesls ir pavisam cits!

«Lai Gintera māte man piedod...» Ieva nodomāja. «Bet, ja nu viņa ir nokļuvusi cietumā, tad laikam jau tomēr ne bez pašas vainas. Nāvēssods viņai nedraud, tas ir atcelts, bet cietums, lai cik nepatīkams tas būtu, ar laiku tomēr pāriet...»

– Tad jau tiešām maz prieka... – Ieva apsēdās Ginteram blakus. – Un par ko?

– It kā par krāpšanu lielos apmēros... Bet viņa nav vainīga...

– Kā tu to zini? – meitenei paspruka.

– Viņa pati man atzinās...

– Tad jau nu gan... – Ieva ar grūtībām apspieda smaidu. – Tad jau drīz atbrīvos...

– Nez vai... – Ginters sērīgi pašūpoja galvu. – Tagad jau cerības uz atbrīvošanu ir tikai noziedzniekiem... Godīgam cilvēkam būs cietums kā likts...

– Vai to arī tev mamma atzinās? – Ieva atkal nespēja novaldīt mēli.

– Jā... – Ginters, par laimi, ironiju neuztvēra. – Es ļoti mīlu savu mammau...

– Un ko tētis saka – nemēģina mamma kaut kā glābt? – Ieva mēģināja nopietni iesaistīties šajās problēmās.

– Tētis ir aizmucis... – Ginters izdvesa īsu nopūtu.

– Uz kuriem tad?

– Nezinu... – Ginters pašūpoja galvu. – Nevienam nezina... Runā, ka uz Irānu...

– Vai tad viņš ir musulmanis?

– Nē... – Ginters papurināja galvu. – Ateists... Es jau nezinu... Varbūt viņš nemaz nav Irānā... Mamma domā, ka drīzāk jau Krievijā. Mums tagad visu atņemšot... Arī manu mersīti... Žēl... Es savu mersīti biju ļoti iemīlojis. Nezinu, kā tagad tālāk dzīvot...

Cūcīgi, bet Ievas sirds gavilēja. Viņa tā īsti nesaprata, kāpēc, tomēr tas varēja būt saistīts ar Gintera vientulību. Gundega viņu negrib, māte – cietumā, bet tēvs – aizbēdzis. Tikai Ieva ir šeit – Ginteram blakus! Viena. Bez konkurentiem.

– Negribi ar mani mazliet pastaigāties? – Ieva uzlika roku puisim uz pleca un pati no šīs savas rīcības instinktīvi nodrebēja.

– Nezinu... – Ginters paraustīja plecus. Abus. Arī to, uz kura nedroši tupēja Ievas roka. Šķiet, ka šī roka viņam neko nenozīmēja. Nu, protams, – Ginteram šobrīd kaut ko nozīmēja tikai viņa vecāku liktenis.

Droši vien paša liktenis arī. Viņš taču vēl nebija pilnīgi patstāvīgs. Viņa liktenis bija lielā mērā atkarīgs no vecāku likteņiem. Tieši vecāku nauda bija tā, kurai pateicoties viņš varēja braukāt ar savu mersīti. Pats taču viņš vēl nepelnīja. Jā, arī mersītis Ginteram nenoliedzami daudz ko nozīmēja. Un te tāds sīkums – meitenes roka uz pleca...

– Var jau arī pastaigāties... – Viņš gausi piecēlās.

Ieva noņēma roku puisim no pleca, ieķērās viņam elkonī, cenždamās, lai tas notiktu pēc iespējas dabiskāk un nepiespiestāk. Tad abi nesteidzīgi sāka defilēt pa plašā dārza celiņiem.

– Vai tu ar Gundegu vēl satiecies? – Ieva vaicāja. Ar nolūku novirzīt Ginteru no drūmajām domām par nepatīkšanām ģimenē. Protams – tikai tāpēc.

– Nē... – Ginters papurināja galvu. – Viņa pēc tās reizes vairs negrib ar mani tikties...

– Tad jau laikam viņa tomēr tevi nemīl? – Ieva nedroši ieminējās.

– Laikam gan... – Ginters piekrita. – Es jau toreiz to sajutu. Viņa bija atnākusi tikai pieklājības pēc...

Brīdī abi gāja klusēdami. Katrs domādams savas domas. Ieva labprāt būtu uzzinājusi, par ko šobrīd domā Ginters. Vēl arvien par saviem vecākiem vai nu jau par Gundegu? Viņa nemanāmi pašķielēja uz puisī. Pēc sejas izteiksmes spriežot, šķita, ka viņš tomēr ir pārslēdzies uz Gundegu.

– Bet tu viņu vēl arvien mīli? – Ieva iejautājās.

– Vairs ne tik stipri... – Ginters lēni novilka. – Vēl domāju par viņu... Bet laikam jau mums tur nekas nesanāks... – Viņš atmeta ar roku.

Atkal kādu laiciņu abi gāja klusēdami, un atkal Ieva centās uzminēt, par ko Ginters domā. Vēl arvien par Gundegu? Nē, likās, ka viņš tomēr pārslēdzies atpakaļ uz savām ģimenes problēmām. Pārāk drūms. Lai gan arī nelaimīga mīlestība, protams, cilvēku spēj padarīt īpaši drūmu. Tikai tad šis drūmums būtu citāds. Tā čukstēja Ievas intuīcija. Skaidrs, ka vecāku nelaimes šobrīd puisim bija aktuālākas. Bet kā viņš varētu tiem palīdzēt? Laikam gan nekādi. Un Ieva Ginteram? Vēl mazāk.

Lai pieaugušie paši tiek galā ar savām problēmām! Paši ievārījuši, lai tad paši arī strobj. Viņi abi ar Ginteru gan arī pēc dokumentiem jau skaitās pieauguši... Tas ir – pēc dokumentiem. Bet patiesībā?

– Vai Gundega ir vienīgā meitene, kura tev patīk? – Ieva uzdrošinājās apvaicāties.

– Nē... – pēc pārdomu brīža Ginters atbildēja, – tā nevarētu teikt... Man daudzas meitenes patīk. Bet viņu es mīlēju...

– Kāpēc tu saki – mīlēju? – Ieva nedroši ievaicājās. – Tātad tagad tu tomēr viņu vairs nemīli? – Meitenes balsi ievibrējās tādas kā cerības. Kaut puisis nebūtu tās sajutis!

– Laikam jau ne, – Ginters atzinās. – Tagad es spēju par viņu mierīgi domāt, bez lieka satraukuma... Kādreiz, kad es par viņu domāju, tumšs gar acīm metās... un sirds daudzījās kā traka...

– Vai es tev patīku? – Ieva izgrūda un pamira šausmās par tik aplamu jautājumu.

– Tu?... – Ginters apstājās un domīgi Ievu nopētīja. It kā nekad agrāk nebūtu redzējis. Viņa skatienā nebija nekāda zemteksta. Ginters skatījās uz meiteni apmēram tā, kā veikalā pētītu vāzi. Ar zināmu interesi. Un ne vairāk.

– Jā... – pēc brīža, kas Ievai likās velkamies kā vesela mūžība, viņš atbildēja. – Tu esi ļoti skaista...

Ieva jūta, ka nosarkst. Viņa bija rēķinājusies ar «tā nekas», jo zināja, ka nav neglīta. Bija nonākusi pie šāda secinājuma pēc dažādām pazīmēm. Kaut vai pēc tā, ka vīriešu kārtas pārstāvji mēdz bieži uz viņu skatīties. Pat atskatīties, ja skatīšanās process notika uz ielas un apskates objekts atradās kustībā.

Ieva bija iemācījusies šādas atskatīšanās fiksēt, šķielēdama skatlogos. Vai ielas malā stāvošo automašīnu stiklos.

Tomēr pēc Ievas pašvērtējuma jau vārds «skaista» pats par sevi skanētu pārāk stipri. Pilnīgi pietiktu ar «patīkama», nu, augstākais, – «glīta» vai «tīri glīta»... Bet te – ļoti skaista... Pārspilējums. Taču nevarētu teikt, ka nepatīkams.

– Vai patiešām? – Viņa mulsi iesmējās.

– Vai tad ne?

– Tad noskūpstī mani... – Ieva palūdza.

Viņa nemaz negribēja to teikt. Viņa gribēja šo kutelīgo sarunu pārvērst par joku un ievadīt pavisam citās sliedēs. Bet mute neatkarīgi no meitenes gribas pati izrunāja šo drausmīgo vārdu salikumu.

«Ko es daru?!» Ieva iekšēji brēca. «Tā taču nedrīkst! Ko viņš tagad padomās par mani?! Nospriedīs, ka es esmu tāda pati mauka kā Gundega!... Nu jā... lai gan – tieši Gundegu viņš mīlēja... Un var gadīties, ka mīl vēl arvien... Par spīti tam, ka viņa guļ, ar ko pagadās un piedevām vēl ar Eini... To gan Ginters, šķiet, nezina... Kāpēc es, idiote, tā pateicu! Es taču nemaz negribu, lai viņš mani skūpstā! Es vispār ne ar vienu negribu skūpstīties! Nekas, tūlīt pārvērtīsim to visu par joku!»

Un Ieva drudzaini sāka meklēt frāzes, ar kuru palīdzību daudz maz piedienīgi varētu iziet no tik izcili muļķīgas situācijas. Viņa ar prieku būtu nokodusi savu stulbo mēli, bet nu jau no tā vairs nebija nekādas jēgas – mēle visu nepieļaujamo bija izdarījusi, tagad tā bija nepieciešama, lai nesmukumu vērstu atkal par labu.

– Kā? – Puisis apjucis viņā noraudzījās. – Noskūpstīt?..

– Vai tad tu nezini, kā skūpstā? – Bez saimnieces atļaujas un pretēji tās gribai atkal iečivinājās Ievas mēle. Draiski un bezbēdīgi. Tā, it kā runa būtu par tējas dzeršanu vai pastaigu zaļumos, nevis tik nozīmīgu un simbolisku izrīcību kā skūpstā.

– Vispār zinu... – Ginters atzinās. – Redzējis esmu. Pats gan vēl neesmu skūpstījies... Tikai ar mammu un tantēm. Bet tas jau nav tā...

– Protams, tas nav tā, – Ievas mēle piekrita, kamēr tās īpašniece no šausmām atradās jau bezsamaņai tuvā stāvoklī. Un tikpat vieglprātīgi turpināja. – Nu? Noskūpstīsi mani?

– Kāpēc? – Ginters apjucis jautāja.

Ārprāts! Ko viņa dara?! Ko viņa ir izdarījusi?! Uzmācas kā veca palaistuve! Vai tad viņa neredz, ka Ginteram nav ne mazākās vēlēšanās viņu noskūpstīt?! Vispirms uzprasījās uz komplimentu un, kad Ginters pieklājības pēc pateica, ka viņa ir skaista, nu jā – ļoti skaista –, tad sāka bez liekām ceremonijām kārties puisim kaklā! Turklāt vēl tik nepiemērotā brīdī, kad viņa māte ir nonākusi cietumā, tēvs aizbēdzis, bet iemīļotā meitene – pievīlusī...

– Vai tu negribi? – Ievas nepaklausīgā un bezkaunīgā mēle turpināja, neatkāpdamās ne par centimetru.

– Es nezinu... – Ginters pietvīka. Viņam acīmredzot arī neklājās viegli. – Vai tu gribi, lai es tevi noskūpstu?

– Gribu, – mēle bezkaunīgi pieteicās. – Citādi taču es neprasītu.

– Nuja... – Ginters piekrita. – Droši vien...
 – Tu baidies? – Mēle turpināja uzmākties.
 – Jā... – Ginters atzinās. – Mazliet...
 – Nebaidies, – mēle mierināja, – tas nav nekas briesmīgs.
 – Bet tu man nesitīsi?
 – Kāpēc lai es tev sistu? – Ieva iepleta acis. Šis Gintera jautājums ļāva viņai atgūt paškontroli.

– Es reiz mēģināju vienu meiteni noskūpstīt... – Ginters mulsdams skaidroja. – Tas bija jau sen... Tad, kad es vēl nemīlēju Gundegu. Viņa man iesita...

– Acīmredzot tāpēc, ka viņa negribēja, lai tu viņu skūpstī. – Ieva iesmējās.

– Acīmredzot... – Ginters piekrita.

– Bet es taču gribu! – Ātri izanalizējusi situāciju, Ieva bija nolēmusi tomēr piespiest Ginteru sevi noskūpstīt. Skaidrs, ka skūpstā brīdis būs pretīgs, viņa sāks izjust riebumu pret puisī, taču to neizrādīs. Toties riebums saglabāsies un palīdzēs Ievai dabūt Ginteru ārā no savām vīzijām, kur tas nelūgts tik cieši bija ieperinājies.

– Ieva... – pēc pārdomu brīža Ginters nedroši nomurmināja.

– Jā?

– Ja tu patiešām gribi ar mani skūpstīties...

– Patiešām.

– Tad varbūt tu varētu noskūpstīt mani?

– Joks tāds! – Ieva iesmējās. – Labi... Aizver acis.

– Vai tā? – Ginters paklausīja.

– Jā, tā ir ļoti labi, – sacīja Ieva un saprata, ka tas nav nemaz tik viegli – noskūpstīt puisī, lai arī viņš būtu tik nedrošs un kautrīgs kā Ginters. Varbūt tieši tāpēc.

«Es patiešām esmu palaistuve», Ieva nodomāja. «Bet nu jau neko vairs nevar darīt. Vienīgi aizmukt, kamēr viņš nav atvēris acis... Nē, tas būtu pārāk briesmīgi – māte cietumā, tēvs nozudis nezināmā virzienā, mīļotā meitene pievīlusī... Un te vēl kāda šitā iznes cauri... Vajadzēs tomēr saņemties. Var jau būt, ka Ginters nemaz negrib ar mani skūpstīties un priecātos, ja es viņu liktu mierā. Droši vien... Tad viņš būtu laimīgs tikt no manis vaļā bez jebkādiem skūpstiem... Bet kā lai tagad pieklājīgi atceļu šo pasākumu? Pieklājīgi laikam neiznāks... Es esmu pārāk tālu to visu novedusi. Sasodītā muļķe... kretīne... debiliķe! Nē, jo ilgāk es te minstināšos, jo grūtāk man būs to izdarīt... Nu tad – dziļi ievilkt elpu... aizturēt to... un uz priekšu...»

Ieva maigi pieskārs ar lūpām Gintera mutei.

Un nodrebēja no vēl neizjustām sajūtām. Šis skūpstis nu nepavisam nelīdzinājās tiem citiem. Ne vēsts no nepatikas. Gribējās vēlreiz izdarīt tāpat. Tā viegli, viegli ar lūpām pieskarties Gintera mutei.

– Nu?... Kā bija? – viņa pēc brīža mulsdama klusi apvaicājās. Vajadzēja taču kaut ko sacīt.

Cik ilgi klusēdama stāvēsi pretī klusējošam puisim, ja šim puisim vēl turklāt aizvērtas acis?

– Labi bija... – Ginters, atvēris acis, atzinās. Viņa skatiens bija nopietns un dīvains.

– Patika? – Ieva mēģināja pasmaidīt, bet sanāca tikai tāds samocīts viebiens.

– Ļoti... – Ginters viegli pamāja ar galvu.

– Vēl gribi? – atkal pretēji saimnieces gribai noprastīja Ievas mēle.

– Gribu... – Ginters nebija tik pieklājīgs, lai atteiktos.

– Tad aizver acis! – meitene pavēlēja.

Ginters atkal aizvēra acis.

Ieva noskūpstīja viņu vēlreiz. Tikpat viegli pieskardamās viņa lūpām, tikai uzskavēdamās pie tām nedaudz ilgāk. Otrā reize nebija tik grūta kā pirmā. Loģiski. Tomēr tikpat patīkama. Varbūt pat vēl patīkamāka.

– Nu? – vaicāja Ieva. – Vai bija tikpat jauki?

– Vēl jaukāk... – Ginters atzinās, neatvērdamas acis.

– Tad noskūpstī tagad mani... – Ieva palūdza.

– Labi... – Ginters atvēra acis un brīdi skatījās meitenē.

Ieva juta, ka dreb.

– Aizver acis... – Ginters palūdza.

Ieva aizvēra. Sekundes vilkās kā mūžība. Negribētā drebēšana pastiprinājās.

– Cik tu esi skaista... – Viņa izdzirdēja apbrīnas pilno Gintera balsi.

«Nu? Ātrāk taču!» Ieva domās čukstēja. «Citādi es izjukšu no šīs neizturamās vibrācijas!»

– Nē... – Ginters pieskārs viņas rokai. – Es tomēr nespēju. Piedod...

Ieva atvēra acis.

Ginters, galvu rokās saķēris, stāvēja viņai blakus.

Ievas drebuļi pamazām pārgāja. Viņa saprata, ka nespēj uzvarēt Gundegu. Un varbūt tā bija pat labāk.

– Viss ir kārtībā, – Ieva maigi teica. – Piedod, ka es tev tā uzbāzos.

– Tu nesapрати... – Ginters papurināja galvu. – Piedod man. Paldies, ka tu tā darīji. Bet man liekas... man liekas... ka tev ir ļoti laba sirds...

4.nodaļa

Einars darbojās kā precīzi noregulēts mehānisms. Ar vienu roku maigi apņēma meiteni ap pleciem, otru vēl maigāk uzlika uz viņas krūtīm un izjusti pieplaka ar lūpām meitenes mutei. Skūpstis bija ilgs un kaislīgs.

«Kura šitā jau ir?» viņš domāja. «Sešdesmitā? Septiņdesmitā? Simt divpadsmitā?... Vai nav vienalga galu galā... Gan jau Ievai ir precīza uzskaitē... Ja vajadzēs, paprasīšu viņai... Un kam man tas jāzina...»

Skūpstā iesaistījās mēles. Tās savijās izsmalcinātās rotaļās, glāstīja viena otru, tad meitenes mēle mēģināja aizbēgt un slēpties, bet viņa mēle to atrada un atkal kairināja saldkaisliem pieskārieniem.

Vīrieša roka lēni slīdēja pāri meitenes krūtīm.

Meitene nenoliedzami bija simpātiska. Einars cerēja, ka fiziska saskarsme viņu pamodinās no apātiskā truluma, kurš pēdējā laikā uzmācās arvien biežāk un biežāk. Līdz šim tā vienmēr bija noticis – pieskāriens kārtējai partnerei pamazām atgriezta jūtīgumu, no ķermeņa dzīlēm iznira kaisle, tā ka Einars netēlodams varēja nodoties mīlestībai.

Pagāja minūte pēc minūtes, meitenes uzbudinājums nepārprotami kāpa, bet Einara lūpas un rokas bija kā notirpušas. Viņš nejuta meitenes miesas glāsmaino siltumu.

Vajadzēja kaut ko darīt. Vajadzēja kaut ko izdomāt, iegūt laiku, mēģināt atslābināties, atpūsties, kamēr partnere vēl nav pamanījusi viņa nožēlojamo bezspēcību.

Vislabāk būtu, ja Einars tagad spētu iniciatīvu nodot meitenei, bet pats drīkstētu vismaz pusstundiņu vienkārši pagulēt, ļaudamies viņas glāstiem. Tikai kā lai to izdara?

Ja būtu pastāvīgā partnere, tad varētu skaidri pateikt, ko viņš vēlas. Bet šī meitene atradās viņa apskāvienos pirmoreiz, jutās bikla un nedroša, šāds piedāvājums viņu droši vien pat traumētu. Tomēr tā turpināt Einars nespēja, tāpēc uzmanīgi atrāvās no partneres.

– Tēju? Kafiju? Liķieri? – viņš maigi vaicāja.

– Cik pazīstami teksti... – Meitene pasmaidīja.

– Tiešām? – Einars sajūtās mazliet neveikli. Ko viņa ar to gribēja sacīt? Vai ir jau otrreiz?

Vai viņš tiešām būtu jau tiktāl automatizējies, ka vienmēr izturas vienādi? Nekāds brīnums jau nu tas nebūtu. Pārsātināšanās jūtama pa visām līnijām.

– Tu mani neatceries? – meitene smaidīdama vaicāja.

– Jā... – Einars pamāja. – Tu man liecies tāda kā redzēta... – Bet tie bija meli. Atmiņā nekas neraisījās.

– Mēs reiz jau tikāmies... – meitene paskaidroja.

– Tiešām? – Einars mēģināja sasprindzināt atmiņu, bet tas neizdevās. Dažas meitenes viņš bija nofiksējis, ka tās ieradušās atkārtoti. Viena – pat trešoreiz. Par tām Einars bija mēģinājis protestēt, bet sasodītā māsa, kā parasts, bija atradusi neapgāžamus sofistiskus argumentus, kāpēc brālim nav iemesla iebilst... Viņam vienkārši nebija vairs spēka ielaisties ilgstošās diskusijās ar Ievu. Jā, Einara enerģija dila acīm redzami, bet māsa, likās, ar katru dienu kļūst arvien stiprāka un viltīgāka... Kā lai sarauj šīs psiholoģiskās verdzības saites?

Protams, tā šobrīd nav tēma. Aktuāla ir šī simpātiskā būtne, kura arī acīmredzot ir ieradies atkārtoti, bet kuru viņš tomēr nespēj atcerēties...

– Jā... – Meitene smaidīdama pamāja. – Stipri līdzīgos apstākļos... pirms četriem gadiem...

– Pirms četriem gadiem... – Tad nav tik traki. To, kas noticis pirms četriem gadiem, viņš drīkstēja arī neatcerēties. Toreiz viņš bija saticies ar daudzām. Gan ne tik īsā laika sprīdī kā tagad. Un bieži vien pustumsā un pat manāmi iereibis. Atmiņā bija palikušas tikai dažas. Tās, kuras saistījās ar neparastākiem notikumiem vai apstākļiem.

– Vēl neatceries?... – Meitenes tumšās acis hipnotizējoši un nedaudz izsmējīgi urbās viņa dvēselē. Tajās mirdzēja uzbudinājums un kaisle, bet Einara emocijas, šķiet, nekas nespēja pamodināt.

– Tas nebija šeit... – meitene turpināja. – Tas bija pie taviem draugiem... netālu no Lielupes ietekas jūrā. Vēl neatceries?

– Patiešām... – To māju Lielupes krastā viņš atcerējās. Kādreiz tur bieži tika svinēts. Reizēm pat vairākas dienas no vietas. Bet šī meitene... Tur nūdien viņam bija bijušas ļoti daudzas.

– Atceros... – Einars pamāja.

– Redzu, ka neatceries... – Meitene, vēl arvien smaidīdama, skumji nopūtās. – Ko lai dara, – kopš tā laika es acīmredzot esmu stipri mainījiesies...

«Sasodīts», domāja Einars. «Patīkamāk taču būtu, ja es viņu atcerētos. Protams, patīkamāk. Gan viņai, gan man. Bet ko lai dara, ja es neatceros? Varbūt pēc brīža tomēr uzpeldēs atmiņā? Nē, es nedrīkstu gaidīt brīnumu. Šī muļķīgā pauze viņu noteikti sāpina... Jāmēģina vismaz ticami izlikties, ka es atceros. Kā Ieva teica? Kā sauc meiteni, kurai šovakar bija jānāk? Nuja – šo pašu... Tagad viņa ir atnākusi. Kaut kāds vecmodīgs vārds bija. Rudīte?... Mudīte?... Nē... Vai tik nebija Edīte...»

– Edīte?... – Einars nočukstēja un centās, lai tas skanētu kaisli.

– Neizliecies! – Meitene iesmējās. – To, ka mani sauc Edīte, tu uzzināji no Ievas!

Tātad tomēr Edīte.

– Nē, patiešām – es atcerējos! – Einars mēģināja taisnoties. Bet galu galā – vai nav vienalga – atceras vai neatceras...

Edītei tas, protams, nebija gluži vienalga. Einars bija vienīgais sava dzimuma pārstāvis, kurš nebija bez īpašām pēdām pagaisis no meitenes atmiņas.

Jā, jau tajā naktī pirms četriem gadiem viņa ne uz ko īpašu necerēja, jau toreiz Einara attieksme, lai arī galanta un neviltotas kaisles pilna, neliecināja par puīša vēlmi dibināt ilgstošas attiecības. Bet tā, ka vispār neatceras...

Pirmo vilšanos Edīte bija piedzīvojusi jau pirmā kursa sākumā, kad svinīgajā pasākumā, kas tika sarīkots par godu jaunuzņemtajiem, ieraudzīja Einaru blakus Ievai. Nē, ne tāpēc, ka viņš atradās blakus citai meitenei. Abu līdzība bija tik nepārprotama, ka Edīte acumirkli atšifrēja viņu radniecības pakāpi un centās notvert kursa biedrenes brāļa skatienu. Kad tas beidzot izdevās, Einara acis bez būtiskas intereses gandrīz tūlīt pat aizslīdēja tālāk.

Vēl vairākas reizes viņa bija mēģinājusi uztaustīt acu kontaktu ar neaizmirstamo vienas nakts partneri, bet tāpat – velti.

Tomēr Einara atkalparādīšanos savā tuvumā Edīte uztvēra kā likteņa mājienu, kā zīmi, ka ir vērts pamēģināt, jo kāpēc tad viņš te tā pēkšņi bija uzniris?

Vēl dažas reizes meitenei laimējās savu vēlmju objektu garāmejojot sastapt, bet atkal viņas skatiens Einara atsaucību nesagaidīja.

Kāpēc viņa to atcerējās, bet Einars viņu ne? Varbūt negribēja izrādīt, ka atceras? Kautrējas no māsas? Negribēja, lai māsa nojauš, ka viņam ar tās kursa biedreni ir bijušas attiecības? Tiesa, tikai dažas stundas... Bet kāpēc par to jākautrējas?... Varbūt bija kādi Einaram vien zināmi iemesli... Vīrieši jau bieži mēdz uzvesties pavisam dīvaini un nesaprotami. Kas viņiem tajās galvās?

Diemžēl Einara uzrašanās laupīja meitenei mieru. Citi puīši, kuri līdz tam bija likuši gluži tā nekas, sāka izskatīties nožēlojami un pelēki, bet Ievas brālis viņas apziņā izauga par tādu sapņu princi, ka nelaimīgā mīlētāja bija gatava uz visu, lai tikai varētu kaut vārdiņu ar Einaru pārmiēt. Tas, ka arī citas meitenes meta neviennozīmīgus skatienus uz iznesīgo smukulīti, uzpūta Edītes sirds ugunsgrūdu vēl spožākās liesmās. Tikai nelikās, ka kādai no viņām uz Einaru būtu kaut niecīgākās cerības. To skaitā arī Edītei...

Kad Edīte uzzināja par Ievas ekstravaganto biznesu, viņa pirmajā mirklī jutās satriekta un vilusies, bet, mazliet padomājusi, nolēma izmantot šo visai divdomīgo iespēju nokļūt savam sapņu elkam tuvāk.

Edīte nenāca no turīgas ģimenes. Naudu apciemojumam vajadzēja krāt ilgi. Viņa nebija to starpā, kuras spēja šim nolūkam par attiecīgu pretimnākšanu paprasīt naudu no citiem puīšiem.

Uz ko Edīte cerēja? Laikam jau uz to, ka intīmās situācijas atkārtojums ļaus viņas tēlam atplaisnīties Einara atmiņā. Un tad jau... Tad var notikt visādi... Kāpēc gan ne?

Bet Einars neatcerējās. Vēl arvien neatcerējās. Par spīti tam, ka viņa jau faktiski atradās viņa apskāvienos. Tik tuvu. Tāpat kā toreiz. Nevar būt, ka pa šiem četriem gadiem Edīte būtu izmainījies līdz nepazīšanai. Toreiz viņai bija septiņpadsmit, tagad – divdesmit viens... Edītei likās, ka viņa izskatās tieši tāda pati kā toreiz...

Vai Einaram tā nakts neko nebija nozīmējusi? Pilnīgi neko?...

Bet vai viņa pati visus savus nejaušos puīšus atpazītu pēc gadiem?

Jautājums bez atbildes.

– Nu ko! – Edīte neveikli iesmējās. – Ja jau neatceries, tad neatceries... Tie tomēr bija citi laiki – tad par tevi vēl nebija jāmaksā... – Sarūgtinājums izlauzās negribētā un nodevīgā frāzē.

– Par mani? – Einars acumirkli atspirga.

– Piedod... – Meitene saprata, ko izdarījusi. Pateikusi vienīgo, ko nekādā gadījumā nedrīkstēja teikt. Ieva taču bija brīdinājusi, ka Einars var pārvilkst svītru šīm tikšanās reizēm, ja uzzinās, ka tajās dominē nauda! Kā viņa to tagad paskaidros Ievai? Un kāda būs pārējo meiteņu attieksme, kad tās uzzinās, ka viņas dēļ ir zaudējušas šo pakalpojumu?

– Es laikam izplāpājos... – Edīte nomurmināja un instinktīvi aizgriezās. Viņa būtu gribējusi uz vietas nomirt. Varbūt tas pārējo acīs kaut mazliet attaisnotu šo briesmīgo noziegumu.

– Pagaidi, pagaidi! – Einars satvēra Edīti aiz pleciem un pagrieza atkal pret sevi. – Tu gribi teikt, ka par šo tikšanos esi samaksājusi?!

– Nē! – Edīte izmisīgi purināja galvu. – Ko tu! – Tā vairs nebija apzināta rīcība. Meitene saprata, ka Einars neticēs, lai kā viņa mēģinātu melot. Bet instinkts lika turpināt bezcerīgo cīņu, un Edīte automātiski tam pakļāvās.

– Edīt... – Einars viņu maigi apskāva. – Tas taču nav nekas briesmīgs... Vai tiešām Ieva par mani ņem naudu?

– Nē! – Edīte nočukstēja. – Es neko neesmu teikusi!

– Tad ej prom!... – Einars skarbi atgrūda meiteni.

Edītes seja sāka vilkties uz raudāšanu.

– Nu, nebaidies taču! – Viņš to atkal maigi apskāva. – Es Ievai neko neteikšu. Es tikai gribu zināt, vai viņa... mani pārdod...

– Nē... tevi ne... – Edīte iešņukstējās. – Goda vārds! Tikai par starpniecību...

– Un cik?

– Nu gan es esmu izplāpājusies... – Edīte neveikli mēģināja noslaucīt asaras, izsmērējama lēto skropstu tušu pa visu seju. – Zvēri, ka viņai neko neteiksi!

– Par ko tu uztraucies? – Einars iesmējās, vērodams meitenes melniem traipiem klāto seju. Tā viņu beidzot sāka pat rosinoši satraukt. – Man taču ir vienalga, kā jūs kārtojat savas savstarpējās attiecības! Uz mani tas neattiecas. Es tikai esmu ziņkārīgs. – Viņš izjusti noskūpstīja Edīti. – Cik?

– Desmit... – meitene nomurmināja.

– Zebiekste! – Einars izgrūda caur zobiem.

– Ko? – Edīte nesaprata.

– Neko... – Einars pa paradumam sāka spēlēt ar partneres krūšu galiņiem. – Tas man tāds mīlināmais vārdiņš... Vai drīkst – es arī tevi saukšu par zebieksti? – Viņa mute kaisli pieplaka Edītes mutei. Šis incidents Einarā beidzot patiešām bija pamodinājis iekāri.

– Protams... – uz brīdi atguvusi runas iespējas, meitene nočukstēja.

– Zebiekste tu mana... – Einars aplaimoja Edīti ar vēl vienu ilgstošu skūpstu. «Nu, pagaidi man!» viņš domās piedraudēja.

Bet tas neattiecās uz Edīti.

5.nodaļa

– Klausies, māsiņ... – Šoreiz Einars ielauzās Ievas istabā bez klauvēšanas. Nu viņam bija vienalga, ar ko māsa varētu nodarboties. Brālis gribēja iedvest bijāšanu.

– Es klausos... – Ieva pārsteigta atrāvās no referāta informātikā.

– Vai tu negribi ar mani tā nopietni aprunāties? – Einara sejas izteiksme nesolīja neko iepriecinošu.

– Nopietnām sarunām es vienmēr esmu gatava, – Ieva atbildēja izcili nosvērti un savaldīgi. It kā brāļa noskaņojums neatstātu uz viņu ne mazāko iespaidu.

– Es skatos uz tevi... un nepazīstu... – Einars sarkastiski iesāka.

– Vai kopš vakardienas es tik ļoti būtu mainījies? – Ieva viegli pasmaidīja.

– Kopš vakardienas ne... – Māsa izturēšanās Einaru mulsināja. – Šķiet, ka nedaudz agrāk...

– Redzu, ka tu esi filozofiski noskaņots, – Ieva laipni secināja.

– Šķiet, ka tu daudzus spētu filozofiski noskaņot... – Einars daudznozīmīgi novilkā.

– Kurus tad vēl? – Ieva nedaudz zobgalīgi apvaicājās. Par spīti nepārprotami draudošajiem sarežģījumiem, uz ko norādīja viss brāļa izskats un izturēšanās, viņa izjuta patīkamu pārākumu, redzējama, ka spēj savaldīties, kamēr Einars plosās kā infantils deputāts tribīnē. Ieva pēkšņi sajūtās vecāka par brāli.

- Tagad es saprotu, no kurienes tev tas auģiks... – Einars kratīja pirkstu māsai virs galvas.
- Nu? No kurienes? – Viņa ar interesi šo pirkstu aplūkoja.
- Un nesaki, ka tā mašīna ir daudzīta! – Einara pirksts gandrīz atdūrās māsai pret pieri.
- Labi, – Ieva zobgalīgi piekrita. – Neteikšu, ja tu tā vēlies.

Nē, tā sarunāties nebija iespējams. Einars smagi atkrita uz māsas rūpīgi saklātās gultas. Ieva patiešām bija pārvērtusies līdz nepazīšanai. Ne vēsts no agrākās nedrošības, kas ļāva Einaram viņu «neņemt galvā»... Viņa taču tagad savu vecāko brāli nemaz vairs nedomāja ņemt galvā! Einars atkal jutās pārāk noguris, lai spētu cīnīties pret šo sīko un riebīgo pārspēku.

– Un tev nebija kauns pārdot savu brāli? – viņš tikai pārmetoši apvaicājās. Un tūlīt pat saprata, cik mulķīgi šis jautājums skan viņu attiecību kontekstā. Bet izrunāto atsaukt vairs nebija iespējams.

– Tu uzskati, ka es esmu tevi pārdevusi? – Ieva ieinteresēta palūkojās Einarā.

– Vai tad tavas draudzenes tev nemaksā par mani? – Viņš bez apdomāšanās meta kārtis galdā, lai arī jūta, ka nerīkojas kā džentlmenis attiecībā pret Edīti.

– Kāpēc par tevi? – Ieva rāmi paraustīja plecus. – Viņas maksā par iespēju ar tevi pārgulēt.

– Bet kāda tur starpība? – Šo formulējumu Einars jau zināja.

– Būtiska. Viņas taču nemaksā tev. Un arī neiegūst savā īpašumā. Viņas maksā man par to, ka es viņām noorganizēju tikšanos ar tevi.

– Sofiste... – Einars atzinīgi nogrozīja galvu. Tas skuķis patiešām nebija ar pliku roku ņemams. Varbūt patiešām dienās no viņas vēl laba biznesmene iznāks...

– Un kur paliek mani desmit lati? – viņš uzsvērti daudznozīmīgi painteresējās.

– Pie manis, – Ieva vienā mierā atzinās.

– Bet tā taču nebija runāts! – Einars iesaucās.

– Protams, – Ieva piekrita. – Runāts bija, ka tu man par starpniecību maksāsi piecus latus.

– Bet es taču tev piecus simtus iedevu! – brālis gandrīz vai kļiedza.

– Tas bija sods par līguma laušanu, – Ieva vēsi paskaidroja. – Vai varbūt atkal atsāksim sarunu par to, ka tu tikai pajokoji, bet es, mulķīte, esmu bez humora izjūtas? Vai tev nekad nav gadījies tā, ka piedāvā darbu, bet, kad lielākā daļa jau padarīta, visādi nākotnes plāni izplānoti, – pēkšņi ņem un atsaka?

– Ir gadījies, – Einars bija spiests atzīt.

– Un kā – ļoti patīkami? – Ievas tēraudpelēkās acis ieurbās brālī. – Kad esi domās jau parēķinājis, ko par nopelnīto naudu varēsi nopirkt, un vēl šo to aizņēmieš, domādams, ka drīzumā varēsi atdot!

– Nu labi... – Einars piekrita. Viņš saprata, ka no šīs puses neko nepanāks. Jautājumu vajadzēja pagriezt citā leņķī. – Bet tev taču zaudējumu segšanai ar maniem desmit latiem pilnīgi pietika... Tas bija divreiz vairāk, nekā es tev solīju... Ja jau viņas bija gatavas maksāt par mani desmit latus, tad taču par velti gulētu ar vēl lielāku prieku!

– Nu nē! – Ieva noliedzoši nogrozīja galvu. – Par ko dārgāk maksājam, tas arī lielāku prieku sagādā! Viss, ko saņemam par velti, mums liekas aizdomīgs... Tu taču arī man nelūdzi apjautāties, vai kāda mana draudzene negribētu par velti ar tevi pārgulēt!

– Atkārtoju, ka vispār nebiju domājis to tik nopietni!

– Katrā jokā ir daļa patiesības. – Ieva daudznozīmīgi pasmīnēja.

– Ko tu ar to gribi teikt? – Einars sarauca uzacis.

– Bet, ja būtu domājis nopietni, – Ieva izvairījās no sīkākkiem paskaidrojumiem, – tad naudu nepiedāvātu?

– Droši vien piedāvātu, – brītiņu apsvēris, Einars jutās spiests atzīt.

– Bet kāpēc? – Ieva pētoši noraudzījās brālī. – Tu taču nevērtē sevi zemu kā vīrieti? Vai tad tu neesi pārliecināts, ka bezmaz vai jebkuru sievieti varētu par velti dabūt savā gultā, ja gribētu?

– Tā nu gluži nav... – Einars negribēja izrādīties iedomīgs.

– Vai tava līdzšinējā pieredze liecināja par pretējo? – Ieva pamazām kāpināja uzbrukuma aktivitāti.

– Nu labi, – Einars atkal bija spiests piekrist. – Pieņemsim, ka tev taisnība. Tieši tāpēc jau es savu priekšlikumu biju domājis kā pašsaprotamu joku.

– Pieņemsim, ka tā. – Ieva pasmīnēja. – Bet tev tomēr labāk patiktu viņām maksāt? – Viņa atgriezās pie uzdotā jautājuma.

– Jā, protams. – Einars paraustīja plecus.

– Kāpēc? – Ieva turpināja uzbrukt.

– Skaidrības labad. Lai kāda neiedomātos, ka es ar viņu gribu būt nopietnākās attiecībās.

– Tātad – lai katra saprot, ka tev viņa ir vienkārši rotaļlieta, mauka?

– Jā, – Einars izaicinoši atcirta. Varbūt šāda nostādne ļaus viņam saraut tīklus, kuros māsa viņu atkal nepārprotami tina.

Tas tomēr neizdevās.

– Lai pazemotu viņu? – Ieva noprecizēja.

Einaru šāda jautājuma nostādne ieinteresēja. Arī viņš nebija pilnīgi vienaldzīgs pret psiholoģiju, tāpēc pakļāvās kārdinājumam uz brīdi iedziļināties savas neizdibināmās zemapziņas dzīlēs. Brītiņu tur parakņājies, viņš sataustīja pavisam negaidītas atziņas.

– Vispār... jā... – Einars pārsteigts nomurmināja. – Es par to nebiju domājis... Bet... kad tu tā prasi... Apziņa, ka esmu sievieti pārvērtis par precī un rotaļlietu, ar ko varu paspēlēties, kaut nedaru viņām neko sliktu, nenoliedzami piešķir mūsu attiecībām īpašu pikanci...

– Tad kāpēc tu neizmanto prostitūtu pakalpojumus? – Ieva nesaprata.

Te brālim atkal bija ko domāt. Domāt, analizēt un formulēt. Beidzot atbilde izkristalizējās.

– Tāpēc, ka prostitūtu nemulsina fakts, ka viņa tiek pārdota, – Einars paskaidroja. – Kas tur vairs par pikanci? Visprimitīvākais skārnis.

– Tātad tev patika apziņa, ka tu par šīm meitenēm esi samaksājis? – Ieva turpināja tincināt.

– Man patika apziņa, ka es viņām esmu samaksājis. – Einars palabojā. – Diemžēl izrādījās...

–... ka es esmu meitenes nostādījusi vienā līmenī ar tevi, – Ieva atļāvās pabeigt teikumu brāļa vietā.

«Nu baigā moralizētāja», Einars nodomāja. «Ļt kā pati būtu nez kāda aitiņa bez zemapziņas dzīlēm!»

– Pieņemsim, ka tā, – viņš piekrita. – Bet ne tikai... Es to pacietu arī tāpēc, ka man glaimoja apziņa, ka varu viņām pie reizes arī materiāli nedaudz palīdzēt...

– Un tā vēl stiprāk izjust savu pārkumu, – aizrādīja Ieva. – Tieši tāpēc, šķiet, arī mūsu valstsvīri labprāt piedalās ziedošanā grūtdieņiem. Daudz labprātāk, nekā veido apstākļus, kuros visi varētu paši nopelnīt. Manuprāt, tas ir jautājums par varu... par dominēšanu, kas tiek realizēta ar materiālo labumu, vispirms ar naudas palīdzību. No vienas puses, varētu domāt, ka tā tiek panākts tikai vienpusējs psiholoģiskais efekts, ka dāvināšana atstāj paliekošu iespaidu tikai uz dāvinātāja psihi... Bet tā tas gluži nav, jo apdāvinātais parasti sāk justies kā parādnieks, kam parāds jāatdod nākamajās vēlēšanās balsojot par devīgo labdari... mazvērtīgāks... nespējīgāks... nožēlojamāks, jo viņam to vēl visādi atgādina. Turklāt šī sajūta var saglabāties ļoti ilgi, pat visu mūžu... Un, protams, naudas vai mantas devēja pašsajūta vēlāk kļūst par īpašu ieroci – ja mēs jūtamies kā dominētāji, tad ar savu pašsajūtu vien spēcīgi ietekmējam apkārtējos... Es nenoliedzu tavas valdnieka pašsajūtas pozitīvo ietekmi uz tavu veselību, bet rēķinies ar to, ka arī sievietes šodien vēlas dominēt... Un pat, ja nevēlas apzināti, tad daudzas to spēj. Dažiem gan tas nepatīk un tad viņi izdomā šo sieviešu varēšanu apzīmogat ar tādiem vārdiem kā feministes, zilzeķes, seksuāli neapmierinātās, neveiksminieces un tādā stilā. Daudzos gadījumos tas tā arī ir, bet daudz vairāk tādu gadījumu ir starp vīriešiem. Pieļauju iespēju, ka tas tev varētu nepatikt, bet tāpat citu personu neattaisnojama dominēšana nepatīk arī daudzām gudrām mūsdienu sievietēm... Tāpēc, manuprāt, vislabāk ir tieši tāda jautājuma nostādne, ka jūs neviens par otru nemaksājat, bet tiešām vienkārši nopērkat manus starpniecības pakalpojumus. Ja tu domā, ka tie ir viegli veicami, tad pamēģini pats kaut ko tamlīdzīgu noorganizēt.

– Tev tātad ir savs viedoklis pat par politiku, socioloģiju un dzimumu psiholoģiju! – Einars nosvilpās.

– Jā, man par daudz ko ir savs viedoklis, – Ieva vēsi paskaidroja. – Un ne viss objektīvi eksistējošais manī izraisa vētrainu sajūsmu. Bet, tā kā saprotu, ka nav manos spēkos pasauli mainīt, tad es vienkārši cenšos tai pielāgoties.

«Labs attaisnojums», Einars nodomāja.

– Attiecībā uz mani tu ar savu pielāgošanos esi pārcentusies. – Viņš piecēlās. – Es iesniedzu atlūgumu!

– Labi... – Ieva piekrita. – Ar varu piespiest darīt tādas lietas nav iespējams...

– Bet es vienalga tevi apbrīnoju. – Pirms aiziešanas Einars durvīs vēl tomēr apstājās un uzsmaidīja mātai. Tagad, atbrīvojies no nomācošajām saistībām, viņš spēja uz visu paskatīties objektīvi un jutās lepns par šīs savas pirmās pakāpes radnieces intelektu. «Šodien sievietes patiesi strauji izvirzās», domāja Einars. «Var vēl gadīties, ka es kādreiz būšu Latvijas prezidentes brālis... Lai gan... man pašam prāta ne mazāk...» – viņam likās negodīga tāda nākotnes perspektīva attiecībā uz viņu pašu...

– Paldies! – Ieva viņam skābi atsmaidīja.

Ko darīt tālāk?
Ziepes.

6.nodaļa

– Profesora kungs!...

– Jāteic, ka es vēl neesmu profesors... – Uzrunātais apmulsā, lai gan vienlaikus jutās arī nedaudz glaimots.

– Tam nav nozīmes. – Meitene nevērīgi atmeta ar roku. – Vai drīkst jūs uz pāris vārdiem?

– Bet protams. – Jaunajam pasniedzējam nebija iemesla atteikties tik patīkamai sarunai biedrenei.

– Mani sauc Ieva! – glītā meitene stādījās priekšā.

– Nu jā... es jau zinu... – Pasniedzējs smaidīdams pamāja.

– Jūs gribat teikt, ka jau no pirmās reizes esat iegaumējis manu vārdu? – Meitenes acis iemirdzējās neviltotā sajūsmā.

– Tā gluži nav... – Pasniedzējs negribēja melot. – Bet, kad jūs pateicāt, – es atcerējos, ka jūs patiešām esat Ieva...

– Tas glaimo... – Meitene kā apburta skatījās viņam tieši acīs. – Vai man jūs noteikti jāuzrunā uzvārdā? – viņa kautri apvaicājās.

– Nē... – Pasniedzējs tīkami samulsa. – Tas nav obligāti.

– Nu ja... – Meitenes acīs kautrība mijās ar vēlēšanos tuvināties. – Jūs taču vēl esat pietiekami jauns... lai arī jau profesors...

– Neesmu vēl profesors... – Pasniedzējs iesmējās. Šī būtne patiešām bija apburoši naiva.

– Bet drīz taču būsi! – Ieva atkal nevērīgi atmeta ar roku. – Vienīgi es, taisnību sakot, nemaz nezīnu jūsu vārdu... – viņa vainīgi piebilda. – Jūs mums stādījāties priekšā tikai ar savu uzvārdu...

– Imants... – pasniedzējs atzinās. – Bet par ko jūs gribējāt ar mani runāt?

– Vai jūs esat precējies?

– Mulsinošs jautājums... – Pasniedzējs neveikli iesmējās. Viņš juta, ka sāk nedaudz svīst. – Vispār... es esmu šķīries... Bet kāpēc jūs tas interesē?

– Jūs izteiciaties, ka mūsu kursā ir ļoti skaistas meitenes... – Ieva bikli nolaida skatienu.

– Jā... – Pasniedzējam nez kāpēc radās sajūta, ka neredzama cilpa lēni un nepielūdzami savēlka viņam ap kaklu. Tikai viņš vēl nespēja noteikt tās raksturu. Tēma viņu gan nedaudz biedēja, gan vienlaikus nelikās nepatīkama. – Bet tā tas patiešām ir... Vai man nevajadzēja tā sacīt?

– Tieši otrādi! – Ieva iesaucās. – Var redzēt, ka jūs esat īsts džentlmenis! Kurai meitenei gan neglaimotu šādi vārdi?! Bet te – vesels kurss... Mēs visas tagad esam par jums sajūsmā... Bet jūs... – Viņa atkal mulsi saminstinājās. – Vai jūs tiešām domājat par mums tik labi, kā izteiciaties?

– Nu protams... – Pasniedzējs sajuta vajadzību atslābināt kaklasaiti, tomēr saprata, ka tas nebūtu pieklājīgi, tāpēc savaldījās un tikai dziļāk ieelpoja. – Kāpēc lai es liekuļotu?

– Vai jums pašam kāda draudzene tagad ir? – Nākamais jautājums jau skanēja kā lielgabala šāviens tieši starp acīm.

– Jūs gan protat mulsināt... – Pasniedzēja pirksti paši no sevis nemanot palaida vaļīgāk kaklasaites mezglu.

– Nē, man vienkārši ir tāds raksturs, – Ieva smaidīdama viņu mierināja. – Tiešs!

– Nē... – Imants atzinās. – Man vēl nav bijis laika pēc šķiršanās sameklēt sev draudzeni...

– Tad varbūt jūs to varētu izdarīt mūsu kursā? – Ieva ierosināja.

– Jā... protams... – Imants juta, ka arī viņa augšējā krekla podziņa ir par ciešu. – Jums taisnība... Viss var gadīties...

– Varbūt nepaļausimies uz gadījumu un rīkosimies mērķtiecīgi? – Ieva ierosināja.

– Es jūs nesapratu... – Viņš patiešām nesaprata. Vismazāk jau mājieni, ka rīcība varētu būt kolektīva. Kas tie būs, kuri rīkosies? Viņš un šī meitene? Viņš un viss viņas kurss? Kā gan tas varētu izpausties?

– Vai jums ir vieta, kur netraucēti satikties ar meitenēm? – Ieva turpināja, neņemdamā vērā pasniedzēja nesapratni.

– Jā... – Imants nomurmināja. – Man ir dzīvoklis...

– Tad es jums varētu sarunāt randiņus ar mūsu meitenēm, – skaidroja Ieva. – Katru vakaru ar citu. Tā jūs varēsiet ar viņām visām brīvā atmosfērā iepazīties un – kas zina – varbūt kāda no viņām patiešām derēs jums par draudzeni... – Viņa sirsnīgi uzsmaidīja apjukušajam pasniedzējam.

– Bet, Ieva... – Imants sāka stomīties. – Ko nozīmē – izvēlēties? Neizvēlas taču viens... Es viņām varbūt nemaz nepatīku?

– Par to neraizējieties, – Ieva viņu mierināja. – Es visu izpētīšu un sūtīšu pie jums tikai tās meitenes, kuras labprāt gribētu ar jums ielaisties nopietnākās attiecībās!

– Bet, Ieva... – Pasniedzēja balsī ieskanējās izmisums. – Es tā nemaz nedrīkstu! Es taču esmu pasniedzējs! Bet viņas – manas studentes...

– Bet viņas taču visas ir pieauguši cilvēki! – Ieva izskatījās pārsteigta par Imanta aplamo viedokli. – Jaunākajai – divdesmit gadu, bet vecākajai – jau pāri par trīsdesmit! Kas jums var aizliegt no darba brīvajā laikā satikties? Ja jums būtu draudzene un jūs pēkšņi kļūtu arī viņas pasniedzējs, – vai tad jūs viņu nekavējoties pamestu?

– Nē, protams... – upuris bija spiests piekrist.

– Es jau zināju, ka jūs esat džentlmenis! – Ievas acis sajūsmā iemirdzējās. – Ja jums ir vajadzīgs laiks pārdomām, profesors, domājiet... Es nesteidzinu! Bet atcerieties, ka viņas var iepatīties arī kādam citam! – Viņa koķeti piebilda, pamāja ar roku un prom bija.

– Šizofrēnija... murgi kaut kādi... – Imants nomurmināja un juta, ka viņam ir steidzami kaut kur jāapsēžas. Apkārtne nenoveršami sāka dubultoties. Bet tai cauri arvien skaidrāk iezīmējās Ievas vīzija.

«Kas par meiteni!» viņš negribot nodomāja. «Kas par meiteni...» Un smagi atbalstījās pret tuvāko sienu, jo neviena priekšmeta, uz kura varētu apsēsties, tuvumā nebija.

Sēdēt uz palodzes Imantam likās pasniedzēja necienīgi.

* * *

– Meitenes! Kura grib gulēt ar jauno pasniedzēju? – ienākusi auditorijā, Ieva nevērīgi, bet pietiekami skaļi izmeta.

– Ko?! – auditorija vienlaicīgi iedūcās kā bišu strops.

– Tu varbūt viņu jau sadakšoji? – iespiedzās šokētā Inese.

– Bez problēmām! – Ieva paraustīja plecus.

– Un cik tad tu par viņu prasi? – Silvija domīgi apvaicājās. Viņai jaunais pasniedzējs gluži labi patika, turklāt Silvija cerēja, ka tas varētu būt lētāks.

– Piecpadsmit. – Ieva pievīla viņas cerības.

– Nu, paklausies! – Vaira sašuta. – Einarš tomēr ir foršāks un lētāks, turklāt – jau pierasts! – Viņai likās, ka tas būtu kaut kas līdzīgs neuzticībai laulībā. To Vaira, protams, skaļi neteica. Baidījās, ka citas viņu var nesaprast un izsmiet.

– Vai tad jūs pēc pārmaiņām nemaz nealkstat? – Ieva provokatīvi apvaicājās.

– Varētu jau... – Gundega novilka. – Bet kāpēc tik dārgi?

– Un tu kā domā? – Ieva apsēdās savā vietā.

– Es nezinu... – brītiņu padomājusi, Gundega atzinās.

– Ja viņš ar tevi būs gulējis... – Ieva zīmīgi piemiedza ar aci, – kā tev šķiet – vai viņam pēc tam būs viegli izlidināt tevi eksāmenā?

– Jā... tur kaut kas ir... – piekrita Kristīne.

– Varbūt tu varētu sarunāt arī ar citiem pasniedzējiem? – Ivetai ienāca prātā.

– Varbūt. – Ieva piekrita. – Vai jūs interesē arī lezbietes?

– Fui, nē! – Diāna saviebās.

Dažas nebija tik kategoriskas.

– Vai tad starp mūsu pasniedzējām ir lezbietes? – apvaicājās Iveta. Viņa jau sen prātoja par iespēju pamēģināt mīlēties arī ar sava dzimuma pārstāvi. Pornofilmās tas izskatījās tīri jauki. Un dažas viņu pasniedzējas bija gana jaunas un glītas.

– Var mēģināt skaidrot... – Ieva paraustīja plecus.

– Nu nē – lezbietes gan ne! – Diāna tomēr nebija ar mieru.

– Tā jau nu tev kāda ies atzīties, ka ir lezbiete! – Gundega daudznozīmīgi novilka.

– Bet kā tad paliek ar mūsu jauno pasniedzēju? – atgādināja Ieva.

– Var padomāt... – Edīte piekrita. Viņa bija atmetusi cerības iegūt Einaru savā privātīpašumā. Turklāt arī nekādu pārāko baudu viņa gultā nebija izjutusi. Protams, pati savas muļķīgās izrunāšanās dēļ, bet tas jau nemainīja atmiņā palikušās sajūtas.

– Domājiet, – Ieva atļāva. – Es nesteidzinu. Tikai atcerieties, ka tagad viņš grib, bet pēc kāda laika var arī pārdomāt...

– Un neaizmirsti, ka es jau nedēļu gaidu rindā uz Eini! – aizrādīja Ingrida.

– Ja gribi tikt ārpus kārtas – maksā dubulti! – Ieva piedāvāja.
 – Jā? – Ingrida nopriecējās. – Tā var?
 – Pagaidiet, pagaidiet! – Sandra protestēja. – Tad jau drīz pie viņa tiks tikai biezās, bet pārējām būs jāgaida gadiem ilgi!
 – Protams. – Ieva nemaz netaisījās to noliegt. – Viss atbilstoši tirgus likumiem. Te tev nav nekāda labdarības iestāde, bet gan veselīgs bizness!
 – Kura tad iet šonakt? – Inese ne bez skaudības painteresējās.
 – Pirmkārt, – Ieva noskaldīja, – konfidenciālu informāciju firma neizpauž, otrkārt – Einars ir nedaudz apslimis, bet esmu pārliecināta, ka tas nav uz ilgu laiku.

7.nodaļa

– Sveika... – Ginters panācās Ievai pretī.
 – Sveiks... – Ieva apstājās. – Kā tev ar ģimenes problēmām? Kā ar māti? Tikpat čābiski?
 – Nezinu... – Ginters samulsa. – Es vairs par to nedomāju, – viņš vainīgi atzinās. – Es vairs neesmu spējīgs par to domāt. Es saprotu, ka tas ir šausmīgi... Bet man tas tagad liekas mazsvarīgi...
 – Tā? – Ieva sarauca pieri. – Vai vēl kaut kas ir noticis?
 – Jā... – Ginters pamāja.
 – Kaut kas briesmīgāks?
 – Jā... kaut kas briesmīgāks. Kaut kas daudz, daudz briesmīgāks... – puisis atzinās.
 – Vai es varu tev kaut kā palīdzēt? – Ieva uzmanīgi apvaicājās.
 – Jā... – Ginters pamāja. – Tikai tu... Tu vienīgā...
 – Nu labi – tad stāsti! – Ieva saspringa. Pa galvu šaudījās dažādas pretrunīgas hipotēzes – Gintera nopietnā seja neko neliecināja. Kas viņam varētu būt lēcies?
 – Tu nesmesies? – Ginters bažīgi apvaicājās.
 – Protams, ne. – Ieva pasmaidīja. – Jo man nav humora izjūtas.
 – Kā – nav humora izjūtas? – Ginters samulsa.
 – Nezinu. – Ieva paraustīja plecus. – Mans brālis tā saka. Man neesot humora izjūtas. Bet tu man gribēji kaut ko teikt, – viņa atgādināja.
 – Jā... – Ginters mēģināja saņemties. – Lieta tāda... Lieta tāda... ka es atkal esmu iemīlējies... Ļoti nenopietni, vai ne?... Nupat vēl miru nost Gundegas dēļ... bet tagad...
 – Mirsti nost citas dēļ? – Ieva neapzināti nodrebēja.
 – Mirstu... – Ginters atzinās. – Šausmīgi mirstu... Daudz šausmīgāk nekā toreiz... nekā toreiz... nu – ar Gundegu... Es pat sāku šaubīties, vai Gundegu vispār esmu mīlējis...
 – Un kāda tad ir atšķirība? – Ieva dzirdēja savu balsi it kā no milzīga attāluma.
 – Gundegu iztēlē es redzēju kā princesi... – Ginters mēģināja skaidrot. – Tronī... Greznās drēbēs... Zeltā un dārgakmeņos... Bet šo meiteni es redzu kā svēto... baltā, vienkāršā kleitā... uz zilu debesu fona... un no viņas plūst gaisma... Balta... visu apkārtni apstarojoša... brīnišķīga gaisma...
 – Vai tas ir kāds iedomu tēls? – Ievu pārsteidza raksturojums.
 – Nē. – Ginters papurināja galvu. – tā ir reāli eksistējoša meitene.
 Ieva apstulba. Tā varētu būt kāda apdauzīta seriāla varone, nevis reāla, tepat kaut kur blakus dzīvojoša sieviešu kārtas persona. Ko tas Ginters atkal ir samurgojis? Vispirms samīlas palaistuvē Gundegā, bet tagad redz kaut kādas banālas vīzijas!
 – Vai es viņu pazīstu? – Ieva apjukusi apvaicājās. Viņa negribēja sāpināt puisi, atklādama tam savas īstās domas par viņa kārtējo iedomu tēlu. Ja Ieva zinās, kura tā ir, tad varbūt sapratīs, kāpēc šī persona ir atstājusi tik idiotisku iespaidu uz Ginteru.
 – Domāju, ka jā... – puisis dziļdomīgi novilka.
 Ieva gaidīja, kad viņš turpinās, līdz nonāks pie sava mīlestības objekta vārda, bet Ginters klusēja, nopietni vērodams viņas reakciju.
 Tas meiteni sanervozēja. Negribot viņa sāka dusmoties. Kāpēc Ginters viņai to visu stāsta? Un ko viņš galu galā no viņas grib?
 Tad Ievai pielēca. Nu protams! Viņa taču bija tā, kura noorganizēja Ginteram tikšanos ar Gundegu! Kāpēc lai Ginters necerētu, ka Ieva to pašu varēs izdarīt arī ar jauno viņa mīlestības objektu?
 Bet kur Ginters tagad ņems tūkstoti, ja vecākiem ir tādas nepatikšanas? Nu... gan jau kaut kur ir kaut ko nobāzuši... Droši vien pietiekami daudz...
 Nē, par tūkstoti tas numurs šoreiz neies cauri... Viņa prasīs divus, nē – trīs tūkstošus! Par trim tūkstošiem varbūt tiešām ir vērts papūlēties pārkāpt pašai sev pāri...

– Vai vēlies, lai es tev noorganizēju satikšanos ar viņu? – Ieva apvaicājās.

– Ja tu varētu... – Ginters lūdzoši piešķieba galvu. Viņš izskatījās tik mīļš un pat skaists.

Kāpēc citas meitenes to neredzēja?

Ieva juta, ka negrib puisim palīdzēt. Viņai riebās. Arī trīs tūkstoši likās vienaldzīgi.

Tomēr business paliek business. Nav iemeslu, kāpēc biznesmenis drīkstētu pārkāpt savus pamatprincipus. Ja tiešām ir iespēja izcili labi nopelnīt, kāpēc lai Ieva to palaistu garām?

Jāsaņemas, nekādu sentimentu, jāizmanto gadījums! Jāatslēdz emocijas, jārtiņojas lietišķi un racionāli.

Tā tad vispirms – uzzināt šīs zemiskās palaistuves vārdu, lai saprastu, ar ko viņai īsti būs darīšana. Protams, ka Ievai tas jāzina! Varbūt tā ir kāda no tām, kuras pie čaļiem vispār nav iespējams dabūt!

– Kas viņa ir? – Ieva sausi noprastāja.

– Uzmini! – Gintera seja palika tikpat nesatricināmi nopietna.

– Tavs apraksts ir tāds... – Ieva runāja uzmanīgi un laipni, lai gan iekšā viņai viss dūsmās vārtījās, – ka baidos... ģistajā dzīvē viņu neatrast...

– Un tomēr viņa eksistē arī ģistajā dzīvē. – Ginters mīklaini pasmaidīja.

– Padodos. – Ievai bija apnikusi šī spēlīte. Viņa neko te netaisās minēt. Vai nu viņš nosauc tās slampas vārdu, vai arī lai lasās pupās!

– To nav iespējams uzminēt. – Ieva noteikti papurināja galvu.

– Bet tā esi tu, – Ginters atzinās.

– Es?... – Ieva nesaprata sacītā jēgu. Šis četrus vārdus salikums meitenei neko neizteica, lai gan reaģējusi viņa bija nenoliedzami loģiski.

– Tās tev. – Ievai deguna galā parādījās puķes. Tikai tagad meitene aptvēra, ka Ginters vienu roku visu sarunas laiku bija turējis paslēptu aiz muguras.

– Paldies... – Ieva refleksiīvi pateicās, refleksiīvi paņēma puķes un tikpat refleksiīvi ieelpoja to smaržu. Viņa vēl nesaprata, kas tās ir par puķēm, arī to smarža viņai neko neizteica, bet tā bija patīkama un nomierinoša. Ievas domas palēnām sāka griezties atpakaļgaitā.

– Vai es tev neriebjos? – vaicāja Ginters.

– Protams, ne... – Ieva izmocija smaidu.

Karstām šalkām pa visu ķermeni izplūda kauns. Kā viņa varēja būt tāda idiote! Normāla meitene taču jau pēc pirmajiem Gintera vārdiem būtu sapratusi, uz kurieni puisis velk. Kāpēc viņas smadzenes tik truli un konsekventi, pretēji elementārai loģikai spītīgi aizgāja pa nepareizo ceļu? Pa viņai nevēlamo? Bailes kļūdities lika viņai kļūdities. Bet lai! Labāk tā, nekā otrādi!

Kauna pazemojošo sajūtu pamazām nomainīja cita – daudz patīkamāka. Un kas gan tur slikts, ja Ginters viņu tā ir iznesis cauri? Tas taču bija pat jauki un mīļi. Tiesa, varbūt apstiprināja Einara teiktos vārdus par Ievas humora izjūtu... Bet vai tad tas šobrīd bija galvenais?

Patīkamās sajūtas turpināja kāpt un pieņemt spēkā. Drīz jau tās pārauga spēcīgās, eksplozīvās emocijās. Ievai gribējās mesties Ginteram ap kaklu un nožņaugt puisī savos apskāvienos.

– Vai man ir kādas cerības? – Gintera acīs parādījās nedrošība.

Vai viņš būtu maldījies, būtu nepareizi iztulkojis Ievas toreizējo spēli ar skūpstīšanos? Vai tā tiešām bija tikai acumirkliīgas iedomas diktēta rotaļa? Vai varbūt meitene bija apvainojusies par to, ka toreiz netika noskūpstīta un tagad nevēlas to piedot? Bet viņš patiešām tad nespēja... Tas viņam nāca par strauju. Pa šīm dienām Ginterā viss ir pārvērties. Vai šīs pārvērtības būtu nākušas par vēlu? Vai tiešām neko vairs nevar glābt?

Puisi pārņēma izmisums. Nu kāpēc viņš ir tāds lempis?!

– Pie viena nosacījuma. – Ieva daļēji sāka atgūt paškontroles spējas. Un pamanīja, ka viņai rokās ir puķuzirnīši

– Un kāds tas būtu? – Ginters izskatījās gatavs uz visu.

– Tev ir jāpaveic kāds varoņdarbs. – Ieva bija nolēmusi puisim atriebties par savu neapķērību.

– Esmu gatavs. – Ginters nopietni pamāja ar galvu.

«Nez ar ko viņš tagad rēķinās?» – Ieva uzjautrināta domāja. Ķermenī ieplūda laimes sajūta. Abpusēja caurnešana kā mīlestības apliecinājums. Vai nav brīnišķīgi?

– Bet tas būs ļoti grūts varoņdarbs... – viņa daudznozīmīgi brīdināja.

– Kāds? – Ginters neizskatījās nobijies. Tieši otrādi – apņēmies cīnīties līdz galam.

– Tev nāksies noskūpstīt mani. – Ieva raudzījās nopietni un pat nežēlīgi. – Pašam.

Tad viņa aizvēra acis.

Ginters stāvēja un skatījās Ievā. Viņš vairs nebaidījās no skūpstā. Pūsis tikai bija iemīļotās skaistuma apburts. Viņš nespēja novērst acis no viņas sejas un labprāt būtu tā stāvējis un skatījis ļoti ilgi.

– Es gaidu... – atskanēja Ievas balss. – Šai brīdī izšķiras tavs liktenis...

– Es saprotu... – Ginters nopūtās. – Vai nu tagad, vai nekad... – Un lēni, lai pēc iespējas pilnīgāk apzinātos un paturētu atmiņā šo vēsturisko mirkli, maigi noskūpstīja meitenes lūpas.

– Vai tā bija labi? – viņš atliecies vaicāja.

– Pirmajai reizei pietiks... – Ieva pamāja un lēni atvēra acis.

– Nu labi – tad otrreiz mazliet ilgāk! – Ginters viņu apskāva, un nu jau abi skūpstījās pa īstam.

Nianses šeit neaprakstīšu.

Tās lai paliek katra paša iztēlei un samaitātības pakāpei.

8.nodaļa

Einars izslēdza datoru un ar baudu izstaiptājās. Kauli vien nokrakšķēja. Viņš bija beidzis ātrāk, nekā cerēja.

Ko nu?

Vakars brīvs, vajadzētu kaut kur aiziet.

Bet kur?

Jaunajam censonim negribējās nekur vilkties. Pēdējā pusgada laikā viņš bija iestrēdzis mājās. Tik daudz enerģijas, lai lauztu šos stagnācijas refleksus, viņam nebija.

– Nu gan derētu kāda meitenīte... – Einars paklusu nomurmināja un pats nobijās no šīs domas. Atmiņā atausa nebeidzamais konveijers, kuru māsa viņam bija sarīkojusi.

«Nē», pūsis pakratīja galvu. «Tā var zaudēt visu patiku pret sievietēm Kas tur vairs par seksu, ja partneres mīci tikpat truli kā plastilīnu, cerēdams, ka instinkts varbūt tomēr pamodīsies!»

Šoreiz instinkts bija pamodies. Lēnām, bet valdonīgi tā taustekļi izplūda pa jaunā cilvēka ķermeni, raisīdami atmiņu vīzijas un provocējami intīmas vēlmes.

Cik daudz jauku meiteņu ir bijis viņa gultā... Bet toreiz viņš nespēja tās ne novērtēt, ne izbaudīt, kā nākas... Ja tagad kāda no viņām būtu šeit blakus...

Einars nervozi pietrūkās kājās.

Sākās stress.

Kādreiz šādās satraukuma reizēs viņš devās projām no mājas, uzmeklēja senus draugus, pie kuriem mēdz pulcēties līksmas kompānijas, iesaistījās tajās, bezrūpīgi priecājās līdz ar citiem abu dzimumu pārstāvjiem, gandrīz vienmēr sadudinājās ar kādu piemīlīgu «zaķīti» un drīz vien nozuda kādā divvientulībai piemērotā vietā, ja turpat tuvumā varēja tādu atrast.

Ja ne – iesēdināja vienas nakts draudzenīti savā uzticamajā autiņā (kāds nu Einaram kuro reizi bija, jo arī braucamrīkus viņš mēdza bieži mainīt) un nokārtoja visas steidzamās darīšanas tur.

Īpašos gadījumos, ja meitene likās pārlietu jauka un bija vēlēšanās ar to ilgāk paņemties komfortablākos apstākļos, maigais medījums tika atvests uz mājām.

Einars smagi nopūtās.

Viņš iedomājās visu garo procesu. Jāsāk ar zvanīšanos. Kamēr noskaidros, kur kas sakarīgs šovakar vispār notiek. Pēc tam vēl jātiek līdz turienei. Un nevar nemaz zināt, kāda galu galā izrādīsies izraudzītā kompānija. Var taču gadīties arī tā, ka visas dāmas jau būs aizņemtas vai starp brīvajām neatradīsies neviena viņa iekāres cienīga objekta. Un, ja atradīsies, tad vēl tās pūles, novedot līdz attiecīgajai kondīcijai...

Šīs domas jaunajā cilvēkā viesā īgnu sapīkumu. Jā, kādreiz viņam šis process bija licies aizraujošs. Vēl vairāk – reizēm pat nevarēja noteikt, kas ir sagādājis lielāku baudu – medību process vai nomedītā radījuma izgaršošana. Kur tas viss bija palicis?

«Tā ir civilizētā cilvēka traģēdija», prātoja Einars. «Pat desa vairs nav jāgriež, to uzreiz var nopirkt jau sazāģētu šķēlītēs. Darbotiesprieks pamazām atrofējas. Paliek tikai visprimitīvāko tieksmju nepastarpināta apmierināšana. Cilvēka iedzimtais slinkums triumfē visās jomās. Un patiešām, – kāpēc būtu lieki jānopūlas, ja viss tev tiek pienests uz paplātes? Drīz acīmredzot pat atslaucīties vairs nevajadzēs – pēc dabisko vajadzību nokārtošanas no poda pašausies maza, mīksta rociņa un izdarīs to tavā vietā...»

Pēc šīs atziņas Einars bija apņēmības pilns nepadoties un jau pastiepās pēc tālruņa, tomēr juta, ka nespēj savu triumfējošo slinkumu vēl pārvarēt.

«Es šobrīd vienkārši esmu pārāk noguris», jaunais cilvēks sevi mierināja. «Tiesa, ne tik ļoti, lai nevēlētos pamīcīties ar kādu meitenīti, tomēr pietiekami, lai nebūtu spējīgs pats līdz viņai aiziet... Bet pie visa vainīga, protams, ir tā sīkā riebekle... Ja es nezinātu, ka viņa ir tepat blakusistabā un gatava man pāris stundās atgādāt vajadzīgo precī, tad skaidrs, ka es būtu spiests risināt šo jautājumu patstāvīgi un izlemēt, cik noguris tad īsti esmu un cik liela ir mana vajadzība pēc sekša...»

Einara nervozitāte ar katru mirkli auga augumā. Viņš jutās kā iespiests starp divām sienām – vēlēšanos saglabāt neatkarību no māsas un nevēlēšanos piepūlēties, meklējot seksuālo objektu, kuru turklāt varēja arī nemaz neatrast.

No vienas puses, viņš tagad labprāt aizietu līdz Ievas istabai un pateiktu, ka ir gatavs atkal iesaistīties spēlē... No otras puses, viņš negribēja atgriezties konveijerā. Viņš gribēja meiteni tikai šovakar...

Varētu jau tā pateikt Ievai... Bet kur tad paliek viņa vīrieša pašlepnums un stingrība? Viņš taču neteica mātai, ka izstājas uz laiku... Viņš aizgāja uz visiem laikiem... Protams, tieši tā viņš neteica, bet citādi saprast to nez vai bija iespējams...

Kāpēc vienmēr ir tā, ka, tikko tu esi atrisinājis kādu problēmu, tā jau nākamajā mirklī šis atrisinājums tev rada jaunas problēmas?

Nemiera māks, Einars ar visām drēbēm iekrita gultā. Viņam bija žēl sevis un gribējās raudāt.

Vīrietim nu galīgi nepiedienīgas emocijas!

* * *

Ieva sēdēja savā istabā pie galda un mēģināja mācīties. Pa galvu jaucās dažādas domas un neļāva sakoncentrēties. Ar mātes bažīgumu viņa prātoja par Ginteru. Kā viņš tur viens pats ar savām smagajām problēmām?

Ja Ieva būtu blakus, tad gan prastu puisī nomierināt un likt kaut uz brīdi aizmirst visas nepatīkšanas. Neko vairāk līdzēt viņa nespēja.

Skaidrs, ka Gintera vecāki paši bija vainīgi pie ievārtītajām ziepēm. Bet tagad jācieš arī dēlam.

Un tomēr... Viņi bija pratuši dēlam nodrošināt pārtikušu dzīvi. Pat bagātu. Kamēr Gintera studiju biedri grabināja santīmus tējai, tikmēr Ginters bezrūpīgi braukāja ar mercedesu. Nu tam visam būs beigas. Acīmredzot.

Palikt bez automašīnas, protams, nav pasaules gals. Briesmīgs ir process. Veids, kādā tas viss norisinās un vēl kādu laiku risināsies. Varbūt pat ilgi. Ja viņa vecākus notiesās un ieslodzīs cietumā, tad tas var būt pat uz ļoti ilgu laiku. Uz trim gadiem? Pieciem? Desmit?...

Ginters nespēs no tā tikt vaļā. Viņam būs jāpiedalās. Jādzīvo ar apziņu, ka vecāki ir pasludināti par noziedzniekiem, ka paliks ar šo traipu arī pēc soda izciešanas, viņam būs jādomā par viņiem, jāapmeklē, jāsaista uz cietumu paciņas. Viņa mūžs ritēs zem šīs zīmes. Vai Ieva spēs viņam palīdzēt?

Ir jāspēj.

Un kas būs ar Gintera tēvu? Vai viņu atradīs, vai arī viņš pratīs noslēpties un bēguļot visu turpmāko dzīvi? Ja neatradīs, kā tad jutīsies Ginters? Zinot, ka tēvs kaut kur atrodas, bet to nesatiekot, varbūt pat nesaņemot nekādas ziņas no viņa. Minot, vai tēvs vēl ir dzīvs un kādreiz atgriezīsies vai varbūt jau miris...

Ieva sapurināja galvu, vēlēdamās izkristīt no tās visas šīs nomācošās domas. Kāda jēga no tām? Dzīve taču vispār sastāv galvenokārt no problēmām un nepatīkšanām. Vajag dzīvot, neņemot tās galvā!

Protams, risinot, bet saprātīgi un viegli. Neļaujot tām kā vēža metastāzēm pārņemt visu savu būtību! Re, viņa pamazām jau savas problēmas kārtot! Inese šovakar dosies vizītē pie jaunā pasniedzēja...

Bet kā būs ar tām, kuras gaida rindā uz Einaru?

Pie durvīm atskanēja klauvējiens.

Ieva satrūkās.

– Jā! Ienāciet! – viņa uzsauca.

Ienāca Einars.

Ieva zināja, ka tas ir Einars. Noteica pēc klauvējiena. Mātei viņa nebūtu uzsaukusi: «Jā! Ienāciet!» Mātei viņa teiktu: «Jā, mamma!» Tikai brālim Ieva kā joku mēdza uzsaukt šo oficiālo frāzi. Lai arī viņai bija bremsēta humora izjūta. Bet varbūt tieši tāpēc. Pēc klauvējieniem viņi visi jau sen pazina cits citu.

– Turi! – Einars nosvieda Ievas priekšā uz galda naudaszīmi.

– Kas tas ir? – Ieva aizdomīgi apvaicājās.

– Desmit lati.

– Kāpēc tu man tos dod? – Ieva vēl neuzdrošinājās noticēt tādi veiksmei.

Tiesa, viņa klusībā bija rēķinājusies ar to, ka Einars, pieradis pie seksuālajām ērtībām, drīz vien pats meklēs māsas pakalpojumus. Bet tik ātri? Varbūt viņš vienkārši atcerējies, ka par kādu Ievai ir palicis parādā? Nē, viņas uzskaitē ir precīza. Varbūt brālis kaut ko sajaucis?

– Man uz šo nakti ir vajadzīga meitene, – Einars strupi izmeta.

– Tātad tu esi ar mieru atgriezies sistēmā? – Ieva piesardzīgi apvaicājās.

– Nē, neesmu ar mieru, – Einars attrauca. – Pieņemšu viņas tikai tad, kad man gribēsies, nevis tad, kad tev būs sastājusies rinda!

Iedomājieties tikai – viņš pieņems! Cik laipni.

– Baidos, ka tad tu ar desmit latiem netiksi cauri... – Ieva nogrozīja galvu. Šāda Einara attieksme pret meitenēm viņu kaitināja. Ieva redzēja brāļa satraukumu un saprata, ka trumpji ir viņas rokās.

– Un cik tad tu gribi? – Einars pārsteigts apvaicājās.

– Divdesmit piecus, – Ieva mierīgi pavēstīja.

«Varbūt vajadzēja prasīt visus piecdesmit?» viņa nodomāja.

– Tev nu gan ir ēstgriba! – Einars nosvilpās.

«Nē, prasīt piecdesmit laikam tomēr vēl nedrīkst...» secināja Ieva. «Lai tad pagaidām paliek tie divdesmit pieci. Divdesmit pieci plus desmit ir trīsdesmit pieci. Tās, kas nāks ārpus rindas, maksās divdesmit, tātad četrdesmit pieci... Nekļūsim rijīgi.»

– Tie vienkārši ir tirgus noteikumi, – Ieva vēsi paskaidroja. – Vari atgriezties pie iepriekšējiem un maksāt kā agrāk.

Pie durvīm atskanēja klauvējiens.

– Es padomāšu, – Einars ātri izmeta.

– Mammu, nāc iekšā! – Ieva uzsauc un instinktīvi aplāja ar roku naudaszīmi.

– Ā, Einariņš arī te... – Ienākusi māte laipni pamāja ar galvu, un no viņas intonācijas nevarēja saprast, kā viņa izturas pret šo faktu – priecājas, vienlaikus sastopot abas savas atvases, vai, gribēdama parunāties aci pret aci ar meitu, uztver dēla klātbūtni kā traucējumu.

– Es varu iziet, kamēr jūs runājaties. – Einars devās uz durvīm.

– Nē, nē! – Māte viņu strauji apturēja. – Es tikai uz brītiņu. Es negribēju jūs traucēt, – viņa atvainojās. – Es tikai gribēju pateikt, ka mēs ar tēti te aprunājamies... un nolēmām, ka mēs varbūt no savas puses... tiešām varētu Ieviņu nedaudz materiāli pabalstīt... Tā teikt – desmit latīnus mēnesī kabatas naudai... vēl ēšanai un braukšanai pa virsu... – Māte nez kāpēc samulsa.

– Mammu! – Ieva metās viņai ap kaklu. – Paldies!

Desmit latu naudaszīme nodevīgi atsedzās, tāpēc Einars neuzkrītoši apsēdās tai virsū. Sēdēt uz galda, protams, bija nepieklājīgi, bet gan jau māte neuzdrošināsies viņam aizrādīt.

– Nu ko tu, bērns... – No meitas sirsnīgās pateicības māte samulsa vēl vairāk. – Ko tu...

– Un sabučo arī tēti no manis! – Ieva vidžināja. – Viņš droši vien jau gul...

– Jā, nupat kā piemiga... – Māte nepārprotami nebija gaidījusi tik vētrainu reakciju.

– Tad sabučo rīt no rīta un pasaki, ka viņš dabūs vēl trīstūkstoš buču, kad es viņu noķeršu!

– Ieva apsolīja.

– Nu ko tu, bērns... Ko tu... – Māte uzmanīgi raisījās vaļā no Ievas žņaudzošajiem apskāvieniem. – Tu jau mums esi laba meita... Desmit lati... Tas jau nav nekas tāds...

– Tu pat iedomāties nevari, ko tie man nozīmē! – Ieva atlaida māti.

– Nu labi, bērni... Nu labi... – Māte virzījās uz durvju pusi. – Jūs te runājaties... Es laikam arī iešu jau gulēt...

– Ar labu nakti, mammīt! – Ieva viņu sirsnīgi nobučoja uz vaiga.

– Tikai nepļāpājiēt pārāk ilgi... – Mātei likās, ka viņai pirms promiešanas vēl jābilst daži audzinoši vārdi. – Jums jau arī rīt smaga diena... Ja neizgulēsieties, nebūs tā spara...

– Liekule! – smīnēdams indīgi izgrūda Einars, kad māte bija aizgājusi.

– Tu! Trulais tēviņ... – Ieva eksplodēja. – Vai tiešām tu nesaproti, ka ne jau summai te ir nozīme?

– Labi, labi! – Einars pacēla rokas. – Es saprotu, ka bez materiālajām vērtībām ir arī emocionālās! – Bet varēja redzēt, ka uz Ievu un šo situāciju viņš vienalga to neattiecina.

– Tad par cik tu gribi uz šo nakti? – Ieva strupi noprasīja.

– Turi pagaidām šos desmit... – Einars piecēlās no galda un norādīja ar pirkstu uz naudaszīmi. – No rīta es tev pateikšu galējo atbildi un, ja vajadzēs, – piemietīšu tos piecpadsmi. Sarunāts?

– Sarunāts. – Ieva pamāja.

– Foto! – Einars pastiepa roku.
 – Pagaidi... – Ieva paskatījās uz viņu kā uz dīvaini. – Es taču vēl nezinu, kura nāks! Jau pateicu visām, ka tu vairs neesi lietojams...
 – Ko?! – Einars gandrīz iekliedzās.
 – Neko! Es jokot trenējos. – Ieva pasmīnēja. Pateicu viņām, ka tu vairs neparaksties uz tādām lietām, bet tas ar laiku pāries...
 – Labi. – Einars nošņācās. – Kad būsi noskaidrojusi, ienāc.
 Tikko brālis bija prom, Ieva paķēra tālruni un, mirkli apdomājusi, uzspieda kādu numuru.
 – Rita? – viņa lietišķi apvaicājās. – Te Ieva... Nu tad tu gribi ārpus rindas? Pēc stundas...
 Sarunāts – ņem divdesmit latus, iztīri zobus, nomazgā kājas un brauc!

* * *

– Šī te. – Ieva nolika brālim priekšā uz datora klaviatūras fotogrāfiju.
 Einars uz nervu pamata bija ķēries jau pie nākamajā dienā darāmā. Diez ko gan neveicās, domas klīda kaut kur citur, nav grūti nojaust, kur, tāpēc viņa sirids priekā salēcās, redzot kārtējo fotogrāfijā iemūžināto meitenes augumiņu.
 – Derēs. – Viņš lietišķi pamāja ar galvu.
 Iezvanījās Ievas mobilais tālrunis.
 – Jā? – viņa atsaucās. – Ginter? Kas noticis?... Neuztraucies – mājas konfiskācija vēl nav pasaules gals – to taču varēja gaidīt! Esi mierīgs – tu dzīvosi pie manis... Bet ko gan mani vecāki varētu teikt, ja mēs precamies... Viss ir kārtībā – iztīri zobus, nomazgā kājas un brauc šurp!
 – Ko tas nozīmē? – Einars, kurš ar neviltotu interesi pretēji visiem pieklājības likumiem bija noklausījies māsas sarunu, pārsteigts noprasīja.
 – Tas bija joks, – Ieva, būdama neparasti pacilātā noskaņojumā, paskaidroja.
 – Tu precies?
 – Jā.
 – Esi atradusi to īsto un vienīgo? – Einars pasmīnēja.
 – Man tā liekas. – Ieva negribēja būt pārāk kategoriska.

Pagalmā aprauti ierējās Kvekšķis.

Brālis un māsa abi reizē paskatījās ārā pa logu. Ne Rita, ne Ginters taču vēl nevarēja būt! Ja nu vienīgi Ginters būtu zvanījis tepat no stūra...

Nē, dārza lampas uz brīdi izgaismoja izbijušos Briseles zilo kaķi Eiro, kurš bija pielīdis par tuvu Kvekšķa bļodiņai, cerēdams tur atrast kaut ko vēl nebaudītu, un saskāries ar šī bezšķirnes suņa protestu.

– Būs interesanti iepazīties ar tavu Apollonu. – Einars skeptiski nogrozīja galvu, jo nekādu prieku par gaidāmās personas ievākšanos viņu mājā neizjuta.

– Viņš nav nekāds Apollons... – Ieva domīgi atzinās. – Viņš ir... naivs romantiķis... Un šajā sakarā – vai tev nav draugu, kuri, tāpat kā tu, gribētu par pieņemamu cenu gulēt ar godīgām meitenēm? Pats saproti – man tagad vajadzētu savu biznesu paplašināt...

– Cik man zināms, tad tuvākajā apkārtņē vienīgā godīgā meitene esi tu. Ja tā padomā, tu jau esi īsta labdare – palīdzi piepildīt tik daudzu cilvēku slēptākās vēlēšanās – kā tāda zelta zivtiņa no pasakām..., – brālis atļāvās pajokot. Jo viņam, kā zināms, humora izjūta bija labi attīstīta.

Ieva pasmaidīja. Tāpēc, ka Einara balsī nesaklausīja atteikumu savam piedāvājumam. Un kāpēc lai Einars negribētu padalīties ar draugiem? Bet pats par to varbūt saņemtu zināmas atlaides...

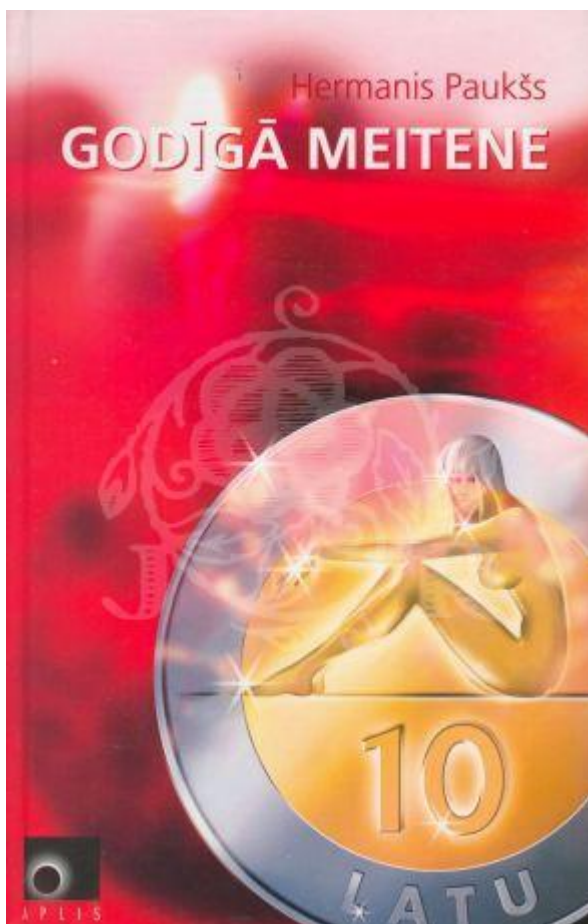
«Vajadzēs man padomāt, kā šo biznesu nolikt uz oficiālām slīdēm», Ieva prātoja. «Varbūt es varētu to noformēt kā iepazīšanās klubu? Maksāšu kārtīgi valstij nodokļus. Lai neiznāk nejauši kā Gintera vecākiem...»

Lūk, cik prātīgs lēmums!

Bet ar laiku jau visi mūsu biznesmeņi pie tāda nonāks. Vai ne?

Beigas

Hermaņa Paukša grāmata «Godīgā meitene. Teletristisks uzskates līdzeklis mārketingā», kas iznākusi izdevniecībā «Aplis» 2003. gadā.

Kirkes Ajsalas sacerējums acīmredzot ir viņas «atbilde» uz Paukša grāmatu (ar pašai saviem politiskajiem un sadzīviskajiem zemtekstiem). Bet dziļāk par to es nevaru spriest, jo Paukša grāmatu neesmu lasījis. Zinu tikai, ka Kirke savā sacerējumā «apstrādā» daudzas savas konkrētas paziņas.

Kirkes ņirgāšanās par tagadējo morāli, politiku un sadzīvi man liekas asprātīga, un to lasot es daudzās vietās smējos.

Vārds «teletristisks» acīmredzot ir veidots, paņemot sākumu no vārda «televīzija» un beigas no vārda «beletristisks». Tādējādi tas apzīmē kaut ko tādu, kas ir sācies televīzijā, bet pēc tam nonācis daiļliteratūrā.

V.E.

Postscriptum

2008.12.11 18:12 ceturtdiena

Kad es saņēmu no «Kirkes Ajsalas» viņas manuskriptu «Zelta zivtiņa» publicēšanai savos izdevumos, es domāju, ka tas ir viņas oriģināldarbs (par tādu viņa to uzdeva). Jau publicējis darbu Internetā, es atklāju, ka eksistē sacerējums ar aizdomīgi līdzīgu apakšvirsrakstu «Teletristisks uzskates līdzeklis mārketingā». Tad es nospriedu, ka autore acīmredzot polemizē ar tā darba autoru Hermani Paukšu.

Taču vēlāk es paņēmu bibliotēkā Paukša grāmatu «Godīgā meitene», ieskatījos tajā un atklāju, ka «Kirke Ajsala» ir vienkārši pārrakstījusi Paukša sacerējumu, varbūt vietām tikai nomainot personu vārdus. (Tas ir pirmais plaģiāta gadījums, ar kuru es sastopos savā dzīvē).

Kādēļ «autore» tā darīja? Vai gribēja man «iezāģēt»? Vai gribēja izcelties manās acīs? Grūti pateikt... Viņa, protams, bija dziļi histēriska sieviete, bet tad, kad viņa deva man «savu» manuskriptu, viņai it kā nebija iemeslu man «zāģēt»...

Lai nu kā, bet visa tā rezultātā es esmu šo plaģiātu publicējis Vekordijā tādu, kāds nu viņš ir – un laukā jau nu vairs neņemšu. Vekordija ir mana (lielizmēra) dienasgrāmata un kopumā atspoguļo manu dzīvi – bet šajā dzīvē ir bijis, lūk, šāds notikums ar plaģiātu.

Tā ka lai «autore» pati vien atbild par savu rīcību. Viņas īstais vārds man ir zināms, bet, viņu pasaudzējot, es to šeit neatklāšu.

Valdis Egle

2008. gada 11. decembrī

Hermanis Paukšs – īstais šī teksta autors

VEcordia ir Valda Egles elektroniska literāra dienasgrāmata, kurā viņš ir citējis arī daudzus citu autoru tekstus. Vekordija dibināta 2006.gada 30.jūlijā un sākotnēji sastāvēja no lineāri numurētiem sējumiem, katrs apmēram 250 lappušu apjomā A4 formātā, taču vēlāk par galveno izdevuma eksistences formu kļuva «izvilkumi». Vekordijas izvilkums ir fails, kurā atkārtots viena vai vairāku Vekordijas iecirkņu teksts bez lineāras numerācijas un bez iepriekš uzdota apjoma. Izvilkums parasti reproducē kādu Valda Egles vai cita autora grāmatu vai brošūru. Izvilkuma faila nosaukumā pirmais burts «L» nozīmē, ka grāmatas pamatteksts ir dots latviski, burts «E», ka angļiski, burts «R», ka krieviski, un burts «M», ka jaukts. Burts «S» nozīmē, ka fails ir sagatave, kura vēl tiks stipri modificēta, bet burts «X» apzīmē faksimilus. Dienasgrāmatas VEcordia oriģinālos un izvilkumu failus Jums **ir tiesības** kopēt, pārsūtīt pa e-pastu, ievietot WWW serveros, izdrukāt un nodot citām personām bez maksas informatīvos, estētiskos vai diskusiju nolūkos. Bet, pamatojoties uz LR un starptautiskajām autortiesībām, **ir aizliegta** šī faila jebkura veida komerciāla izmantošana bez Dienasgrāmatas autora rakstiskas atļaujas, un **ir aizliegts** šos failus jebkurā veidā modificēt. Ja attiecībā uz šeit doto tekstu bez Dienasgrāmatas autora tiesībām darbojas vēl citas autortiesības, Jums jārespektē arī tās.

Šī sējuma izdošanas brīdī (kurš titullapā apzīmēts ar vārdu «Versija:») Vekordijas galvenās pārstāvniecības Internetā bija vietnes: <http://vekordija.blogspot.com/> – latviešu grāmatām; <http://vecordija.blogspot.com/> – krievu grāmatām.

Satura rādītājs

VEcordia	1
Izvilkums L-KIRKE.....	1
Kirke Ajsala	1
ZELTA ZIVTIŅA.....	1
Izdevēja priekšvārds.....	2
Zelta Zivtiņa.....	2
Pirmā daļa. Katrs sākums grūts.....	2
1.nodaļa.....	2
2.nodaļa.....	7
3. nodaļa.....	8
4. nodaļa.....	10
5. nodaļa.....	14
6. nodaļa.....	19
7. nodaļa.....	21
8. nodaļa.....	27
9. nodaļa.....	28
Otrā daļa. Darbs dara darītāju	31
1.nodaļa.....	31
2.nodaļa.....	35
3.nodaļa.....	38
4.nodaļa.....	40
5.nodaļa.....	40
Trešā daļa. Dari, ko darīdams, apdomā galu!.....	42
1.nodaļa.....	42
2.nodaļa.....	43
3.nodaļa.....	47
4.nodaļa.....	51
5.nodaļa.....	53
6.nodaļa.....	56
7.nodaļa.....	58
8.nodaļa.....	60
Postscriptum.....	64
Satura rādītājs.....	66